

Pipi Dlouhá punčocha

ASTRID LINDGRENOVÁ

ALBATROS

ASTRID LINDGRENOVÁ

Pipi

Dlouhá punčocha

ALBATROS PRAHA

1985

© Astrid Lindgren, 1945, 1946, 1948
Translation © Jana Fürstová, 1976
Illustrations © Olga Pavalová, 1976

I Pipi dlouhá punčocha

Pipi se nastěhuje do vily Vilekuly

Na okraji malého, docela malinkého města byla stará, zpustlá zahrada, v té zahradě stál starý domek a v tom domku bydlela Pipi Dlouhá punčocha. Bylo jí devět let a bydlela tu úplně sama. Neměla maminku ani tatínka, ale to byla vlastně výhoda, protože ji nikdo neposílal do postele, zrovna když se jí chtělo být vzhůru, a nikdo ji nenutil jíst ovesnou kaši, když měla chuť na bonbóny.

Kdysi měla Pipi tatínka, kterého měla strašně ráda. Měla samozřejmě i maminku, ale na tu se už ani nepamatovala. Maminka totiž zemřela, když Pipi byla ještě úplně malá, ležela v kolébce a křičela ostošest. Potom, když trochu vyrostla, myslela, že je maminka v nebi a malou skulinkou se na ni dívá, a tak jí někdy zamávala a řekla: „Jen se o mě neboj! Já se o sebe postarám.“

Pipin tatínek byl lodním kapitánem, plavil se po všech světových mořích a Pipi jezdila s ním. Jednoho dne ho bouře smetla přes palubu. Zmizel v moři a víckrát ho nikdo neviděl. Pipi ale věřila, že se jí jednou vrátí. Nevěřila, že se utopil. Určitě se zachránil na nějakém černošském ostrově, kde se stal králem a nosí celý den na hlavě zlatou korunu.

„Maminka je anděl a tatínek je černošský král, takové rodiče hned tak někdo nemá,“ říkala spokojeně Pipi. „Jednou si tatínek postaví loď a přijede si pro mě. Pak budu princeznou v černošském království. To bude nádhera, tralalá!“

Ten starý domek se zahradou koupil tatínek před mnoha lety. Chtěl se tam s Pipi usídlit, až bude na mořské plavby starý. Když ho bouře smetla do moře, vydala se Pipi do vily Vilekuly sama, že si tam na něho počká. Ten domek se totiž jmenoval vila Vilekula. Byl zařízený, jen se nastěhovat. A tak se Pipi jednoho krásného dne rozloučila s námořníky z tatínkovy lodi. Měli ji moc rádi a ona je taky.

„Sbohem, mládenci,“ řekla Pipi a jednoho po druhém políbila na čelo. „Nemějte o mě strach! Já se o sebe postarám.“

Vzala si s sebou opičku, které říkala Pan Nilson – tu jí dal tatínek – a veliký kufr plný zlatých peněz. Námořníci stáli u zábradlí na lodi a dívali se za ní, dokud jim nezmizela v dálce. Pipi si vykračovala s Panem Nilsonem na rameni a s kufrem v ruce a ani se neohlédla.

„Zvláštní dítě,“ řekl jeden z námořníků, když Pipi zmizela z dohledu, a utřel si slzu.

Měl pravdu. Pipi byla zvláštní dítě. Nejzvláštnější na ní bylo, že měla takovou sílu. Měla tak obrovskou sílu, že na celém světě nebyl strážník, který by měl větší. Když se jí zachtělo, uzvedla i koně. A taky že se jí někdy zachtělo. Měla vlastního koně, kterého si koupila za jeden z těch zlatých penězů právě v den, kdy se nastěhovala do vily Vilekuly. Vždycky toužila mít vlastního koně. Ustájila ho na verandě. Když tam chtěla odpoledne svačit, jednoduše koně popadla a odnesla ho na zahradu.

Vedle vily Vilekuly byla ještě jedna zahrada s vilou. Bydlel tam jiný tatínek s maminkou a se dvěma moc milými dětmi, chlapečkem a holčičkou. Chlapeček se jmenoval Tomy a holčička Anika. Obě děti byly velmi hodné, moc dobře vychované a poslušné. Tomy si nikdy nekousal nehty a vždycky udělal, co řekla maminka.

Anika nezlobila, ani když zrovna něco nesměla, nosila pěkně nažehlené bavlněné šatečky a jakživa se neumazala. Tomy a Anika si v zahradě hrávali spolu, ale často by si raději hráli také s jinými dětmi. Když ještě Pipi cestovala s tatínkem po moři, postávali někdy Tomy a Anika u plotu a říkali:

„To je hloupé, že v sousedním domě nikdo nebydlí. Kdyby se tam tak nastěhoval někdo s dětmi!“

Když Pipi jednoho krásného letního večera poprvé překročila práh vily Vilekuly, Tomy a Anika zrovna nebyli doma. Odjeli na týden k babičce. Neměli ani tušení, že se do sousední vily někdo nastěhoval, a když první den po návratu stáli u vrátek a dívali se na ulici, pořád ještě nevěděli, že jenom kousek od nich je dítě, s nímž by si mohli hrát. A tak stáli u plotu, nevěděli, co by měli dělat, a přemýšleli, jestli se dnes konečně něco stane, nebo jestli budou mít dlouhou chvíli, protože se nic nestane. Vtom se u vily Vilekuly otevřela vrátka a na ulici vyšlo děvčátko. Tak zvláštní děvče Tomy a Anika ještě nikdy neviděli. Byla to Pipi Dlouhá punčocha, která se právě vypravila na ranní procházku. Vypadala takhle:

Vlasy měla zrzavé jako liška a dva pevně spletené copy jí trčely rovnou do stran. Nos měla jako malilinký brambůrek a celý puntíkatý od samých pih. V širokých ústech se jí bělaly zdravé zuby. Na sobě měla velice zvláštní šaty. Ušila si je totiž sama. Chtěla modré, ale modrá látka jí nestačila, a tak si na několika místech pomohla kousky červené. Na dlouhých, tenkých nohou nosila dlouhé punčochy, a to jednu hnědou a druhou černou, a černé boty, které jí byly tak velké, že by se do nich vešla nadvakrát. Tatínek jí je koupil v Jižní Americe a vybral schválně větší, že do nich časem doroste, a Pipi žádné jiné nechtěla nosit.

Nejvíce ze všeho Tomyho a Aniku překvapila opička, která tomu cizímu děvčátku seděla na rameni. Byl to malý kočkodan v modrých kalhotách, žluté vestičce a v bílém slaměném kloboučku.

Pipi si vykračovala po ulici jednou nohou po chodníku a druhou ve stružce vedle chodníku. Tomy a Anika se za ní dívali, dokud jim nezmizela z očí. Za chvíli se vracela, ale tentokrát šla pozadu. To proto, aby se nemusela obracet, když chtěla jít domů. U vrátěk, kde stál Tomy s Anikou, se zastavila. Chvilku se děti na sebe dívaly a nakonec se Tomy zeptal:

„Proč chodíš pozadu?“

„Proč chodím pozadu?“ řekla Pipi. „Copak si nesmí každý chodit, jak se mu zlíbí? V Egyptě takhle chodí každý a nikoho ani nenapadne se tomu divit.“

„Jak to víš?“ zeptal se Tomy. „Copak tys byla v Egyptě?“

„Jestli jsem byla v Egyptě? To si piš, že jo. Byla jsem všude na světě a viděla jsem mnohem divnější věci než lidi, co chodí pozadu. Co bys tomu řekl, kdybych šla po ruku? Tak se totiž chodí v Západní Indii, abys věděl.“

„To sis vymyslela,“ vyhrkl Tomy.

Pipi chvilku přemýšlela.

„Máš pravdu, to jsem si vymyslela,“ řekla smutně.

„Lhát se nemá,“ dodala si odvahy i Anika.

„Ano, lhát se nemá, nikdy,“ řekla Pipi ještě smutněji. „Jenže mně to někdy nedá. A kdo by taky na mně mohl chtít, abych pořád mluvila pravdu, když jsem jenom dítě, maminku mám andělem a tatínka černošským králem a celý život jsem strávila na moři? V Kongu,“ dodala Pipi a všechny pihy na nose se jí rozzářily, „tam nemluví pravdu vůbec nikdo. Tam si vymýšlejí celý den. Začnou v sedm ráno a vymýšlejí si až

do západu slunce. Takže kdybych někdy náhodou zalhala, tak se na mě nezlobte a vždycky si vzpomeňte, že jsem byla dlouho v Kongu. Stejně se můžeme kamarádit, ne?“

„To se ví,“ řekl Tomy a hned tušil, že dnes určitě nebudou mít dlouhou chvíli.

„Pojďte ke mně na snídani,“ vyhrkla Pipi.

„To můžeme,“ řekl Tomy, „proč ne? Pojd’me!“

„Ano,“ přidala se Anika, „pojd’me, a radši hned!“

„Ale nejdřív vám musím představit Pana Nilsona,“ řekla Pipi. A jak to řekla, opička smekla klobouček a zdvořile pozdravila.

Pak vešli rozvrzanými vrátky do zahrady vily Vilekuly a pokračovali cestičkou posypanou pískem a lemovanou starými, mechem obrostlými stromy, které byly hned na první pohled jak dělané na šplhání, až k verandě. Tam stál kůň a z mísy na polévku chroustal oves.

„Propánakrále, proč máš na verandě koně?“ divil se Tomy. Všichni koně, o kterých věděl, bydleli ve stáji.

„Protože v kuchyni by mi překážel a v obývacím pokoji by se cítil nesvůj,“ řekla Pipi.

Tomy a Anika koně pohládili a šli dál. Ve vile byla kuchyň, obývací pokoj a ložnice. Hostům se zdálo, že Pipi asi zapomněla na týdenní úklid. Obezřele se rozhlíželi, jestli tu někde nesedí černošský král. Ještě nikdy žádného neviděli. Žádný tatínek ani maminka tu však nebyli a Anika se nakonec nesměle zeptala:

„Copak tu bydlíš úplně sama?“

„Kdepak,“ odpověděla Pipi, „bydlí tu přece se mnou Pan Nilson a kůň.“

„Ty nemáš maminku a tatínka?“

„Ne, nemám, ani trochu,“ řekla Pipi vesele.

„A kdo ti tedy říká, kdy máš jít večer spát a tak?“ divila se Anika.

„To si říkám sama,“ vysvětlovala Pipi. „Nejdřív si to řeknu mírně, a když neposlechnu, tak si to řeknu ještě jednou a pěkně zostra, a když ani to nepomůže, tak z toho kouká nářež!“

Tomy a Anika to asi pochopili jenom zčásti, ale přesto je napadlo, že to Pipi má vlastně docela dobře zařízeno. Mezitím došli až do kuchyně a Pipi začala pokřikovat:

„Nasmažíme lívanců, naděláme ňamňamců, najíme se žbrblanců.“

Vzala tři vejce a vyhodila je do vzduchu. Jedno jí spadlo na hlavu, rozbilo se a žloutek jí tekl po obličeji do očí. Zato druhá dvě vejce Pipi hbitě zachytila na pánev, kde obě praskla.

„Žloutek je prý moc zdravý na vlasy,“ řekla Pipi a utřela si oči. „Uvidíte, že mi budou růst jako z vody. V Brazílii si všichni lidé dávají do vlasů vejce. A nikdo tam nemá pleš. Kdysi tam žil jeden bláznivý dědek, který vajíčka radši snědl, než aby si je dával do vlasů. Než se nadál, byl plešatý, a když se ukázal na ulici, bylo z toho takové pozdvižení, že volali policii.“

Zatímco Pipi vyprávěla, šikovně sesbírala rukama z pánve všechny skořápky. Na zdi v kuchyni měla pověšený kartáč s dlouhou rukojetí, s jakým se při koupání drbou záda. Tím teď začala v kastrolu šlehat lívancové těstíčko, až to kolem ní stříkalo. Když těstíčko ušlehala, nalila je do pánvičky. Za chvíli byly lívance na jedné straně hotové. Vyhodila je z pánve skoro až ke stropu, takže se ve vzduchu otočily, a zase je zachytila do pánvičky. Když byly usmažené, zase je vyhodila do vzduchu, ale tentokrát tak, že letěly přes celou kuchyň rovnou na talíř, který byl na stole.

„Jezte!“ křikla, „jezte, dokud jsou teplé!“

Tomy a Anika se pustili do jídla a moc jim to chutnalo. Po jídle je Pipi zavedla do obývacího pokoje. Byl tam jediný kus nábytku, a to velikánský sekretář se spoustou malých zásuvek. Pipi je vytahovala jednu po druhé a ukazovala dětem všelijaké poklady, které tam měla schované. Byla tam podivuhodná ptačí vejce, nevídané hlemýždí ulity a kamínky, krásné krabičky a stříbrná zrcátka, perlové náhrdelníky a spousta jiných věcí, které Pipi a její tatínek nakoupili na cestách kolem světa. Dala svým novým přátelům dárky na památku. Tomy dostal dýku s rukojetí posázenou třpytícími se perlami a Anika krabičku, jejíž víko bylo celé ozdobené droubounkými růžovými ulitami, a uvnitř té krabičky byl prstýnek se zeleným kamínkem.

„A teď jděte domů,“ řekla Pipi, „abyste zítra zase mohli přijít. To byste totiž nemohli, kdybyste nejdřív neodešli. A to by byla škoda.“

S tím Tomy a Anika souhlasili. A proto šli. Nejdřív pěkně obešli koně, který už mezitím sežral všechn oves, pak prošli vrátky vily Vilekuly – a byli venku. Pan Nilson jim mával kloboučkem na rozloučenou.

Pipi je píditel a popere se

Příštího dne se Anika probudila brzy ráno. Rychle vyskočila z postele a šla po špičkách k Tomíkovi.

„Vzbud' se, Tomy,“ řekla a zatahala ho za ruku, „vzbud' se, půjdeme k té zábavné holce s velkýma botama!“

Tomy se hned probral ze spaní.

„Já jsem už ve spaní věděl, že dnes bude prima den, jenom jsem si nemohl vzpomenout proč,“ řekl a svlékl si pyžamový kabátek. Pak spolu odběhli do koupelny. Bleskurychle se umyli a vyčistili si zuby, než bys řekl švec, byli oblečeni, sjeli po zábradlí do přízemí a přistáli rovnou u stolu. Sedli si a o celou hodinu dřív než obvykle volali na maminku, aby jim honem přinesla kakao.

„Kampak se to chystáte, že máte tak naspěch?“ ptala se maminka.

„K té nové holce, co bydlí v domě vedle nás,“ řekl Tomy.

„Asi tam zůstaneme celý den,“ hlásila Anika.

Ten den Pipi pekla perníčky. Zaděkala spoustu těsta a válela je v kuchyni na podlaze.

„To je totiž tak,“ vysvětlovala přitom opičce, „když chceš napéct alespoň pět set perníčků najednou, obyčejný vál na těsto ti není k ničemu.“

A tak tedy lezla Pipi po podlaze a vykrajovala formičkou perníčková srdíčka jedna radost

„Nešlapej mi do těsta, Pane Nilson!“ zlobila se, právě když se ozval zvonek.

Pipi běžela otevřít. Byla od hlavy k patě bílá jako mlynář, a když si s Tomym a Anikou srdečně potřásla rukou, byli bílí od mouky všichni tři.

„To je od vás hezké, že jste se přišli podívat,“ vítala je a zatřepala zástěrou, takže se zvedl další oblak moučného prachu a Tomy s Anikou se rozkašlali.

„Co děláš?“ zeptal se Tomy.

„Kdybych ti chtěla namluvit, že čistím komín, tak bys mi nevěřil, na to jsi moc vykutálený,“ odpověděla Pipi. „Po pravdě řečeno jsem se pustila do pečení. Ale za chvíli budu hotová. Zatím si můžete sednout na truhlík na dříví.“

Pipi se uměla ohánět! Tomy a Anika se usadili na truhlíku a dívali se, jak si Pipi vede s těstem, jak sází perníčky na plech a jak je strká do

trouby. Bylo to skoro jako v biografu.

„Hotovo,“ řekla nakonec, strčila do trouby poslední plech a zabouchla dvířka, až to zarachotilo.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Tomy.

„To já nevím, co budete dělat,“ řekla Pipi. „Já mám práce nad hlavu. Jsem totiž píditel, takže nemám času nazbyt.“

„Cože jsi?“ ptala se Anika.

„Píditel.“

„Co to je?“ divil se Tomy.

„Píditel je ten, kdo se pídí! Co by mohl být jiného,“ vysvětlovala Pipi a zametala zbylou mouku na hromádku. „Všude na světě se válí plno věcí. Někdo se po nich pídít musí. A to je právě úkol píditelů.“

„Jaké věci?“ zeptala se Anika.

„Všechno možné,“ řekla Pipi. „Hroudy zlata a pštrosí péra a mrtvé myši a šroubky a matice a tak.“

To se Tomymu a Anice líbilo a chtěli se také stát píditeli. Tomy ovšem prohlásil, že by se radši pídil po hroudách zlata než po maticích.

„Uvidíme, co se najde,“ řekla Pipi. „Něčeho se vždycky dopídíme. Ale teď si pospěšme, jinak přijdou jiní píditelé a vyfouknou nám všechny hroudy zlata, co jich tu v okolí je.“

A tak se všichni tři píditelé vydali na cestu. Začali hledat u vil v nejbližším okolí, protože Pipi prohlásila, že v hlubokých lesích se sice někdy najdou matice, ale těch nejlepších věcí se člověk skoro vždycky dopídí blízko lidských obydlí.

„I když to zase na druhé straně může být právě naopak,“ dodala. „Vzpomínám si, jak jsem se jednou pídila po věcech v džungli na Borneu. Zrovna uprostřed pralesa, kam ještě nikdy nevročila lidská noha, jsem našla – co myslíte? Úplně zachovalou protézu. Pak jsem ji darovala jednomu jednohému pánovi. Říkal, že tak dobrou protézu by za peníze nikde nekoupil.“

Tomy a Anika se na Pipi dívali, aby zjistili, jak si vede správný píditel. Poskakovala od jednoho kraje cesty ke druhému, stínila si rukou proti slunci a pídila se ostošest. Chvílemi lezla po kolenou, pak najednou provlékla ruku mezi tyčkami plotu a řekla zklamaně: „To je divné! Zrovna se mi zdálo, že vidím hroudu zlata.“

„Smíme opravdu vzít všechno, co najdeme?“ starala se Anika.

„Ano, všechno, co leží na zemi,“ prohlásila Pipi. Kousek od nich ležel v trávě před vilou starý pán a spal.

„Támhle leží na zemi pán,“ řekla Pipi. „Našli jsme ho, tak je náš.“

Tomy a Anika se vyděsili.

„To ne, Pipi, to nejde, přece si nemůžeme vzít cizího pána,“ řekl Tomy. „A co bychom s ním taky dělali?“

„Co bychom s ním dělali? S takovým pánem se dá dělat spousta věcí. Mohli bychom si ho držet v kleci na králíky místo opravdovského králíka a krmit ho pampeliškami. Ale když nechcete, tak prosím. I když mě trochu zlobí pomyšlení, že ho tu třeba najde jiný pídítel a vezme si ho.“

Šli dál. Najednou Pipi vykřikla.

„Podívejte se, co mám!“ volala a ukazovala velikánskou rezavou plechovku, kterou právě našla v trávě. „To je kořist, to je kořist! Plechovek člověk nikdy nemá dost!“

Tomy si plechovku nedůvěřivě prohlížel a zeptal se: „Co s ní budeme dělat?“

„S takovou plechovkou se dá dělat všelicos,“ řekla Pipi. „Můžu si do ní třeba dávat koláče. Pak je z ní plechovka na koláče. Nebo si do ní nedám žádné koláče. Pak je z ní plechovka bez koláčů. To už je trochu slabší, ale taky to jde.“

Pipi si plechovku prohlédla. Byla opravdu hodně rezavá a kromě toho měla rezavé dno.

„Vypadá spíš na plechovku bez koláčů,“ řekla zamyšleně. „Ale mohli bychom si ji dávat na hlavu a hrát si, že je noc.“

Pipi si velikánskou plechovku narazila na hlavu a vykračovala si vilovou čtvrtí jako malá, plechem pobitá věž. Šla, až zakopla o natažený drát, upadla a plechovka s rachotem bouchla o zem.

„Vidíte,“ řekla, když si plechovku stáhla z hlavy. „Kdybych ji neměla na hlavě, tak jsem si teď rozbila nos.“

„Kdybys ji neměla na hlavě, tak bys přece vůbec nezakopla,“ namítla Anika.

Ale ani nestačila domluvit a Pipi vykřikla znovu. Ukazovala jim vítězoslavně prázdnou špulku od nití.

„Já mám dnes šťastný den,“ řekla. „Podívejte se, jaká je to krásná špulka, s tou můžeme foukat bublinky, nebo si ji pověsit na provázek kolem krku jako náhrdelník! Já musím jít domů a hned to vyzkoušet!“

Vtom se u jedné vily otevřela vrátka a vyběhl z nich kluk. Tvářil se zděšeně a nebylo divu. Za ním totiž běželo pět jiných kluků. Než bys řekl švec, měli ho jako v pasti, přitlačili ho k plotu a pustili se do něho. Všech pět najednou do něho začalo bušit. Kluk si chránil rukama obličej a brečel, na víc se nezmohl.

„Kluci, do něho!“ křičel největší z útočníků.

„Ať se na téhle ulici už nikdy neukáže!“

„Jé, oni bijí Vilíka!“ křičela Anika. „To jsou ale zlí kluci!“

„Tamhleten, to je Bengt. Hrozný rváč,“ řekl Tomy. „A je jich pět na jednoho, to jsou přece zbabělci!“

Pipi šla rovnou k nim a Bengtovi zaťukala ukazováčkem do zad.

„Poslouchej,“ řekla, „to chcete z Vilíka nadělat fašírku, že vás na něho jde pět najednou?“

Bengt se otočil a uviděl děvčátko, které ještě neznal. Úplně cizí dítě, a odvážilo se ho dotknout! Zůstal na Pipi koukat s otevřenou pusou a samým úžasem ji zapomněl zavřít. Pak se začal pomalu, pomalounku zeširoka usmívat.

„Kluci,“ řekl, „kluci! Vykašlete se na Vilíka a pojd'te se kouknout! Takovou holku jste ještě neviděli!“

Dal se do smíchu a plácal se do kolenou. Ostatní kluci se v okamžiku shlukli kolem Pipi. Vilík si mezitím utíral slzy a opatrně odešel k Tomíkovi.

„Koukněte se na ty vlasy! Je jako liška! A ty boty,“ pokračoval Bengt „Nepůjčila bys mi jednu? Rád bych se projel po řece, a nemám loďku.“

Sáhl Pipi na cop a hned ho zase pustil. „To jsem se popálil!“ křičel a smál se.

Pak udělalo všech pět kluků kolem Pipi kruh, poskakovali a křičeli:

„Červená karkulka! Červená karkulka!“

Pipi stála uprostřed kruhu a mile se usmívala. Bengt čekal, že se dá vzteky do pláče, nebo že alespoň bude vypadat vystrašeně. Když nic nepomáhalo, tak do ní strčil.

„Nejsi zrovna zdvořilý k dámám,“ řekla Pipi, načež ho popadla, zvedla ho silnými rukama vysoko do vzduchu, odnesla ho k bříze, která stála opodál, a vysadila ho na větev. Pak popadla dalšího kluka a vysadila ho na jinou větev, potom přišel na řadu třetí a toho vysadila na sloupek u vrátek jedné vily. Dalšího hodila přes plot do zahrady, takže spadl rovnou do květinového záhonu a zůstal tam sedět. Posledního rváče

posadila do vozíku, který stál na ulici. Potom si Pipi a Tomy a Anika a Vilík všech pět kluků chvíli prohlíželi. Kluci byli tak ohromeni, že ze sebe nevypravili ani slovo. Pipi řekla:

„Jste zbabělci! Je vás pět a šli jste na jednoho. To je zbabělost. A navíc jste ještě strkali do malé bezbranné holky. A to je hanba.“

Pak se obrátila k Tomymu a Anice:

„A teď pojd'te domů.“

A Vilíkovi řekla:

„Až ti zase budou chtít namlátit, tak mi řekni.“

A Bengtovi, který trčel na větvi a bál se pohnout, řekla: „Jestli chceš ještě něco říct o mých vlasech nebo botách, tak si pospěš, protože jdu domů.“

Avšak Bengt už o jejích botách a vlasech neřekl ani slovo. A tak Pipi vzala plechovku do jedné ruky a špulku do druhé a šla s Tomym a Anikou domů.

Když přišli do zahrady vily Vilekuly, řekla:

„Jéje, to je ale hloupé! Já jsem našla takové dvě krásné věci, a vy nemáte nic. Budete se ještě muset chvíli pídít. Tomy, podívej se tamhle do toho starého stromu. Staré stromy jsou pro píditele ze všech píditeckých míst nejlepší.“

Tomy nevěřil, že by tam něco našel, ale aby Pipi vyhověl, strčil ruku do prohlubně v kmeni starého stromu.

Když ji vytáhl, užasl.

„Co to je?“ řekl udiveně. Držel v ruce krásný notes v kožené vazbě. Do pouzdra na okraji byla zastrčená stříbrná tužka.

„Podívej se!“ vydechl Tomy.

„Vidíš,“ řekla Pipi, „být píditelem je to nejlepší na světě. Já se jenom divím, že se do toho nepustí víc lidí. Každý chce být truhlářem nebo ševcem nebo kominíkem, ale píditelem, kdepak, to jim není dost dobré!“

Pak ještě pobídla Aniku:

„Proč si nesáhneš třeba tamhle do toho pařezu? Ve starých dutých pařezech se skoro vždycky něčeho dopídíš.“

Anika strčila ruku do pařezu a skoro hned nahmátla červený korálový náhrdelník. Oba, Tomyho i Aniku, to tak překvapilo, že zůstali stát s pusou dokořán. Byli pevně rozhodnuti, že ode dneška budou píditeli. A to každý den.

Pipi si celou noc hrála s míčem, takže byla ospalá.

„Musím se jít trochu prospat,“ řekla. „Nechcete jít se mnou a uložit mě do postele?“

Když si Pipi sedla na okraj postele a začala se zouvat, zadívala se zamyšleně na oba kamarády a řekla: „Bengt, tamten kluk, říkal, že se chce projet na řece. Pchá!“ Pohrdavě se ušklíbala. „Já mu dám loďku! Ten se ještě dočká!“

„Proč máš, Pipi, tak velké boty?“ zeptal se uctivým tónem Tomy.

„No přece abych mohla vrtět prsty u nohou!“ řekla Pipi. Pak se přichystala ke spaní. Spala vždycky s nohama na polštáři a s hlavou pod pokrývkou.

„Takhle se spí v Guatemale,“ ujišťovala Tomíka a Aniku. „To je nejlepší způsob, jak se pořádně vyspat. A ještě to má tu výhodu, že můžu při spaní vrtět prsty u nohou. Umíte usnout bez ukolébavky?“ dodala jedním dechem. „Já si vždycky musím před spaním chvilku zpívat, jinak bych neusnula.“

Tomy a Anika slyšeli, jak se zpod pokrývky ozývá pobrukování. To se Pipi ukolébávala ke spaní. Odcházeli po špičkách, aby ji nerušili. Ve dveřích se otočili, aby se na ni před odchodem ještě jednou podívali. Viděli jen nohy na polštáři. Pipi ležela v posteli a důrazně vrtěla prsty u nohou.

A tak Tomy a Anika odběhli domů. Anika tiskla v ruce korálový náhrdelník.

„To je zvláštní,“ řekla. „Myslíš, Tomy, myslíš opravdu, že... že tam Pipi ty věci schovala předem?“

„Těžko říct,“ odušil Tomy. „U Pipi člověk nikdy neví.“

Pipi si hraje se strážníky na babu

Za několik dní už vědělo celé městečko, že ve vile Vilekule bydlí devítiletá holčička úplně sama. Místní dospělí si řekli, že se to tak nemůže nechat. Každé dítě přece musí k někomu patřit, aby je měl kdo napomínat, a každé dítě musí chodit do školy a učit se násobilku. A tak dospělí v městečku rozhodli, že děvčátko z vily Vilekuly musí do dětského domova.

Jednoho krásného dne pozvala Pipi Tomíka a Aniku, aby k ní odpoledne přišli na kávu a na perníčky. Prostřela na schodech verandy.

Krásně tam svítilo slunce a květiny z Pipiny zahrady nádherně voněly. Pan Nilson šplhal po zábradlí nahoru a dolů. Kůň tu a tam vystrčil hlavu a taky dostal perníček.

„Život je krásný,“ řekla Pipi a protáhla se.

Vtom vstoupili do vrátek dva strážníci v uniformách.

„A podívejme se,“ řekla Pipi. „Mám já dnes ale štěstí. Strážníci, to je moje. Mám je skoro stejně ráda jako kompot.“

Když jim šla naproti, celá zářila.

„Ty jsi to děvčátko, co se nastěhovalo sem do vily Vilekuly?“ zeptal se jeden strážník.

„Naopak,“ odpověděla Pipi. „Já jsem jedna hrozně malá tetka a bydlím ve třetím poschodí na opačném konci města.“

Řekla to jen tak, aby se všichni společně zasmáli, ale strážníky to ani trochu nerozesmálo. Hned řekli, aby si z nich nedělala legraci. A začali vysvětlovat, že hodní lidé z města jí obstarali místo v dětském domově.

„Já už v dětském domově místo mám,“ řekla Pipi.

„Opravdu? Už ti to někdo zajistil?“ divil se jeden strážník. „A ve kterém dětském domově?“

„Tady v tom,“ prohlásila hrdě Pipi. „Já jsem dítě a tohle je můj domov, takže je to dětský domov. A místa tu mám až dost.“

„Ale holčičko,“ usmál se strážník, „ty jsi nám nerozuměla. Musíš do opravdového dětského domova, kde na tebe dohlédnou.“

„Smí se v tom vašem domově mít koně?“ zeptala se Pipi.

„Ovšemže ne,“ řekl strážník.

„To jsem si mohla myslet,“ zasmušila se Pipi. „A co opici?“

„To se rozumí, že ne.“

„Aha,“ řekla Pipi, „v tom případě si shánějte děti jinde. Já se vám tam stěhovat nebudu.“

„Ale přece musíš chodit do školy.“

„Proč?“

„Aby ses něčemu naučila.“

„Čemu?“

„Všemu možnému,“ řekl strážník, „spoustě užitečných věcí, například násobilce.“

„Když jsem se obešla bez násobilky devět let, tak se bez ní obejdu i teď.“

„Říká se násobilka, a ne násobilka,“ poučil ji strážník.

„Já tomu říkám nábosilka,“ nedala se Pipi.

„A nebude tě jednou mrzet, že nic neumíš? Až budeš velká, tak se tě třeba někdo zeptá, které je hlavní město Portugalska, a ty budeš mlčet jako zařezaná.“

„Proč bych mlčela jako zařezaná,“ ohradila se Pipi.

„Řeknu: Když vás to tak zajímá, napište do Portugalska a rovnou se jich zeptejte.“

„A to tě nebude mrzet, že to nevíš?“

„Třeba bude,“ řekla Pipi. „Večer budu třeba v posteli přemýšlet a starat se: Co to tam v tom Portugalsku vlastně mají za hlavní město? Člověk přece nemůže být pořád jenom samá legrace a nikdy nepřemýšlet,“ vysvětlovala Pipi a udělala stojku. „Ostatně já jsem byla v Lisabonu s tatínkem,“ vykládala dál. Pipi totiž uměla dělat stojku a přitom ještě mluvit.

Tu se ale jeden ze strážníků rozkřikl, ať si prý Pipi nemyslí, že si může dělat, co chce. Půjde s nimi do dětského domova, a to hned. A chytil Pipi za ruku. Pipi se mu v mžiku vytrhla, lehce ho plácla a řekla: „Baba!“ A než se vzpamatoval, vyskočila na zábradlí verandy a ze zábradlí se vyhoupla na balkón nad verandou. Strážníkům se nechtělo šplhat za ní, a tak vběhli do domu a utíkali po schodech nahoru. Jenže než doběhli na balkón, byla už Pipi na střeše. Lezla po taškách jako opička. Než bys řekl švec, byla na hřebenu střechy a vyhoupla se na komín. Strážníci stáli na balkóně a škrábali se za uchem. Dole na trávníku stáli Tomy a Anika a dívali se na Pipi.

„Já si tak ráda hraju na babu,“ křičela Pipi. „To jste hodní, že jste přišli. Mám já dnes ale štěstí!“

Strážníci chvíli přemýšleli, pak si došli pro žebřík, opřeli ho o štít domu a jeden po druhém lezli nahoru, aby konečně Pipi chytili. Když vylezli na střechu a balancovali po hřebeni, bylo na nich znát, že se trochu bojí.

„Nebojte se,“ povzbuzovala je Pipi. „Nic se vám nemůže stát. To je jenom taková hra.“

Když už strážníkům zbývalo k Pipi jen pár kroků, seskočila rychle z komína a se smíchem uháněla po střeše ke štítu na opačné straně. Tam stál asi tak dva metry od domu strom. 26

„Teď skočím,“ křikla Pipi a skočila rovnou do zelenající se koruny stromu. Chytila se větve, chvíli se na ní houpala, pak se pustila a

skočila na zem. Potom rychle oběhla dům a odtáhla žebřík.

Strážníci byli celí vyjevení, už když Pipi skočila na strom, natož když se opatrně krůček za krůčkem dostali po střeše zpátky a chtěli po žebříku slézt dolů. Nejdřív se na Pipi, která je se zájmem pozorovala, hrozně zlobili a křičeli, ať ten žebřík ihned postaví zpátky, jinak že uvidí.

„Co se tak zlobíte,“ volala Pipi vyčítavě. „Vždyť je to hra! Hrajeme si na babu! Přece se nebudeme hádat!“

Strážníci upadli do rozpaků, chvíli přemýšleli a nakonec řekl jeden z nich:

„Víš co, buď tak hodná a postav nám sem zase ten žebřík, abychom se dostali dolů, ano?“

„To se ví, že vám ho tam dám,“ řekla Pipi a okamžitě jim žebřík přistavila. „Můžeme si potom u mě společně vypít kávu a chvílku posedět.“

Jenomže strážníci byli prohnaní. Jen co se dostali dolů, hnali se za Pipi a křičeli:

„No počkej, ty dostaneš, ty kvítko!“

Ted' ale Pipi prohlásila:

„Už toho hraní bylo dost. Uznávám, že to byla legrace, ale já už nemám čas.“

Nato popadla pevně oba strážníky za opasky a odnesla je cestičkou a vrátky až na ulici. Tam je posadila na zem. Trvalo to hezkou chvílí, než se vzpamatovali a začali vstávat.

„Počkejte moment,“ křičela na ně Pipi a rozběhla se do kuchyně. Vrátila se s dvěma perníkovými srdíčky a řekla hezky: „Můžu vám nabídnout? Je to trochu připálené, ale to snad nevadí.“

Pak se vrátila k Tomíkovi a Anice, kteří jenom užasle kulili oči. Strážníci spěchali do města říci všem dospělým, že Pipi se do dětského domova nehodí. Jak u ní lezli po střeše, o tom se nezmínili. A dospělí z městečka se domluvili, že asi bude nejmoudřejší nechat Pipi ve vile Vilekule. Až bude chtít chodit do školy, přijde sama.

Pipi, Tomy a Anika spolu mezitím strávili krásné odpoledne. Vrátili se na terasu, aby konečně v klidu dopili kávu. Když Pipi spořádala čtrnáct perníčků, prohlásila:

„Podle mého názoru ti strážníci nebyli jaksepatří. Kdepak! Měli příliš moc řečí o dětském domově a o nábosilce a o Lisabonu.“

Pak vynesla koně a všichni tři se na něm povozili. Anika se nejdřív bála, ale když viděla, jak se Tomy a Pipi krásně vozí, nechala se nakonec od Pipi na koně vysadit a povozila se taky. Kůň pobíhal v zahradě pěkně dokolečka a Tomy k tomu zpíval: „Švédský voj se tryskem žene, dusot kopyt krajem zní!“

Když šli Tomy a Anika večer spát, řekl ještě Tomy před usnutím: „Aniko, že je to fajn, že se sem Pipi nastěhovala?“

„To víš, že jo,“ odpověděla Anika.

„Já už si ani nepamatuju, na co jsme si hráli, když tu nebyla. Ty ano?“

„Hráli jsme badminton a takové věci,“ řekla Anika. „Ale s Pipi je to mnohem lepší. A s koněm a tak!“

Pipi jde do školy

Tomy a Anika chodili samozřejmě do školy. Každý den v osm ráno vyrazili z domova ruku v ruce a s učebnicemi v podpaží.

V tu dobu většinou Pipi hřebelcovala koně nebo pomáhala Panu Nilsonovi s oblékáním. Anebo se právě věnovala rannímu tělocviku, který spočíval v tom, že se postavila rovně jako svíčka a udělala třiačtyřicet kotrmelců ve vzduchu. Potom si sedla na kuchyňský stůl a v klidu si vypila velký hrnek kávy a snědla veliký krajíc chleba s máslem a sýrem.

Cestou do školy se Tomy a Anika vždycky toužebně ohlíželi na vilu Vilekulu. Nejraději by si byli šli hrát k Pipi. Škoda že Pipi nechodí s nimi!

„To bychom chodili ze školy spolu a cestou bychom si hráli,“ říkal Tomy.

„A cestou do školy taky,“ dodala Anika.

Čím víc na to, děti, myslím, tím je mi jasnější, jak to Tomyho a Aniku muselo mrzet, že Pipi nechodí s nimi. Nakonec se rozhodli, že ji přemluví.

„Kdybys věděla, jakou máme hodnou paní učitelku,“ začal zchytra Tomy jednou odpoledne, když s Anikou nejdřív udělali všechny úkoly a pak přišli do vily Vilekuly.

„Ani si nedovedeš představit, jaká je ve škole legrace,“ ujišťovala ji Anika. „Já bych se snad zbláznila, kdybych tam nemohla chodit.“

Pipi seděla na stoličce a myla si ve škopku nohy. Neřekla ani slovo, jenom zavrtěla prsty u nohou, až voda vystříkla na podlahu.

„A taky máme vánoční prázdniny a velikonoční prázdniny a letní prázdniny,“ pokračovala Anika.

Pipi se zamyšleně kousala do palce u nohy, ale pořád nic neříkala. Najednou vylila všechnu vodu ze škopku na podlahu, takže Pan Nilson, který seděl a hrál si se zrcátkem, měl naráz úplně promočené kalhoty.

„To je nespravedlnost,“ prohlásila Pipi přísně a Pana Nilsona, který si zoufal nad promočenými kalhotami, si ani nevšimla. „To je nespravedlnost! Ale já to tak nenechám!“

„A co?“ divil se Tomy.

„Za čtyři měsíce budou vánoce a vy budete mít prázdniny. A já, co budu mít já?“ V Pipině hlase zazněl smutek. „Žádné vánoční prázdniny, ani trochu vánočních prázdnin,“ naříkala. „S tím se musí něco udělat. Zítra začnu chodit do školy!“

Tomy a Anika zatleskali nadšením.

„Hurá! Zítra v osm ráno na tebe čekáme před domem.“

„Kdepak,“ řekla Pipi. „To je na mě moc brzy. Ostatně já asi pojedou do školy na koni.“

A jela. Druhý den přesně v deset hodin vynesla koně z verandy a vzápětí nato všichni lidé v celém městě spěchali k oknům, aby se podívali, komu se to splašil kuň. Mysleli, že se opravdu někomu splašil. Ale ve skutečnosti se vůbec nesplašil. To jenom Pipi spěchala do školy. Přiřítla se tryskem na školní dvůr, v plné jízdě seskočila z koně, přivázala ho ke stromu a vrazila do třídy s takovým rámusem, až Tomy, Anika a jejich hodní spolužáci v lavicích leknutím povyskočili.

„Ahoj, ahoj,“ povykovala Pipi a zamávala svým velikým kloboukem. „Přišla jsem včas k nábosilce?“

Tomy a Anika už paní učitelce řekli, že přijde nová žákyně, která se jmenuje Pipi Dlouhá punčocha. Paní učitelka už o ní ve městě slyšela. A protože byla moc hodná, rozhodla se, že udělá všechno, aby se Pipi ve škole líbilo.

Pipi si dřepala do nejbližší lavice, která byla právě volná. Ani se nezeptala, jestli smí. Ale paní učitelka jí její chování nevytkla. Řekla vlídně:

„Vítáme tě do školy, Pipi. Doufám, že se ti tu s námi bude líbit a že se budeš dobře učit.“

„A já zase doufám, že budu mít vánoční prázdniny,“ odpověděla Pipi. „Proto jsem taky přišla. Spravedlnost musí být!“

„Nejdřív mi řekni, jak se jmenuješ, abych tě mohla zapsat,“ řekla paní učitelka.

„Já se jmenuju Pipilota Citrónie Cimprlína Mucholapka Dlouhá punčocha a jsem dcera kapitána Efraima Dlouhého punčochy, dříve vládce moří, nyní krále černochoů. Říkají mi Pipi, protože tatínkovi se Pipilota zdálo moc dlouhé.“

„Tak dobře,“ řekla paní učitelka. „To ti také budeme říkat Pipi. A teď si tě trochu vyzkoušíme, abychom viděli, kolik toho umíš. Už jsi veliké děvče a jistě ses leccemu naučila. Tak mi řekni, kolik je sedm a pět.“

Pipi se na paní učitelku překvapeně a rozmrzele zadívala a po chvíli řekla:

„To bys měla vědět sama, já ti to říkat nebudu.“

Všechny děti na Pipi vyděšeně koukaly. Paní učitelka jí vysvětlila, že takhle se ve škole nemluví a paní učitelce se netyká.

„Prosím o prominutí,“ řekla Pipi lítostivě. „To jsem nevěděla. Už to neudělám.“

„Tak si to hezky pamatuj,“ řekla paní učitelka a dodala: „Sedm a pět je dvanáct“

„Vida,“ řekla Pipi, „ty to víš. Tak proč ses mě na to ptala? Ne, jsem já ale hloupá husa, teď jsem vám zase tykala. Promiňte mi to, paní učitelko,“ odprošovala Pipi a sama se za trest plácla přes ucho.

Paní učitelka se rozhodla, že bude dělat, jako by se nic nestalo. A pokračovala:

„Kolik, Pipi, myslíš, že je osm a čtyři?“

„Asi tak šedesát sedm,“ hádala Pipi.

„Kdepak,“ řekla paní učitelka. „Osm a čtyři je dvanáct.“

„Tak to zas ne!“ rozdurdila se Pipi. „Před chvílí jsi sama říkala, že sedm a pět je dvanáct. Takovéhle zmatky nestrpím ani ve škole! Ale když se ti tyhle dětinské hlouposti tak hrozně líbí, tak proč si nepočítáš někde stranou a nedáš ostatním pokoj, aby si mohli hrát na babu? Ne, teď jsem ti zase tykala!“ vykřikla vyděšeně. „Promiň mi to? Tentokrát to ale bylo opravdu naposled, já už si dám pozor!“

Paní učitelka jí to prominula. Další početní příklady už jí nedala. Začala vyvolávat ostatní děti.

„Tomy,“ řekla, „když má Líza sedm jablek a Axel devět, kolik jablek mají dohromady?“

„To bys rád věděl, Tomíku, vid’?“ skočila do toho Pipi. „Ale zkus radši vypočítat tohle: Když Lízu bolí břicho a Axela taky, jenomže Axela víc, čím je to vina a komu ukradli ta jablka.“

Paní učitelka se tvářila, že to neslyšela, a otočila se k Anice: „Ted’ dám příklad tobě, Aniko. Gustav byl s kamarády na školním výletě. Vzal si s sebou korunu, a když přišel domů, zbývalo mu sedm haléřů. Kolik utratil?“

„Ano, a taky bych ráda věděla, proč tolik utrácel a jestli si koupil limonádu a jestli si před výletem umyl uši.“

Paní učitelka rozhodla, že už těch počtů bylo pro dnešek dost. Myslela si, že Pipi třeba víc zaujme čtení. Pověsila na tabuli krásný obrázek ježka. U ježkova nosu bylo napsáno písmeno „j“.

„Ted’ ti, Pipi, ukážu něco, co tě bude zajímat,“ řekla zvesela. „Podívej se, tohle je jježek. A písmenko před jježkem je j.“

„To není možné,“ řekla Pipi. „Vždyť to vypadá jako myší ocásek. To bych ráda věděla, co má ježek společného s myšími ocásky.“

Paní učitelka pověsila na tabuli další obrázek, na kterém byl had, a vysvětlila Pipi, že písmenko vedle hada je h.

„Když už se mluví o hadech,“ spustila Pipi, „tak nikdy nezapomenu, jak jsem se jednou v Indii poprala s velikánským hadem. To vám byl tak hrozitánský had, že si to ani nedovedete představit. Byl čtrnáct metrů dlouhý a vzteklý jako sršeň. Každý den snědl pět Indů a pak si ještě dal dvě malé děti jako moučník a jednou si chtěl dát mě. Připlazil se ke mně a ovinul mě ze všech stran – šššc! Jenže na mě, starého mořského vlka, jsi, holenku, krátký, povídám mu a praštím ho po hlavě – bum! – a on zasyčí – ksss! – a tak ho praštím znovu – bum! – a ještě jednou – bim ho! – a bylo po něm. Aha, tak to je písmenko h? Zvláštní věc!“

Pipi se zhluboka nadýchla. Paní učitelka, která dospěla k názoru, že Pipi je neukázněné dítě a bude asi jenom na obtíž, honem řekla, že budou raději kreslit. Myslela si, že Pipi aspoň při kreslení bude zticha. Rozdala dětem čtvrtky papíru a tužky.

„Můžete každý nakreslit, co chcete,“ řekla, sedla si za katedru a pustila se do opravování sešitů. Po chvíli se rozhlédla po třídě, jestli všichni kreslí, ale celá třída se dívala na Pipi, která seděla na podlaze a kreslila, až se z ní kouřilo.

„Proč nekreslíš na papír, Pipi?“ zlobila se paní učitelka.

„Tam už mi nezbylo místo,“ řekla Pipi. „Copak se mi může kuň vejít na tak malý kousek papíru? Právě kreslím přední nohy, a než dojdu k ocasu, budu venku na chodbě.“

Paní učitelka chvíli usilovně přemýšlela.

„Víte co, děti? Zazpíváme si,“ řekla nakonec.

Všechny děti se postavily pěkně vedle lavic, jenom Pipi zůstala klidně sedět na podlaze.

„Jen si zazpívejte, já si zatím trochu odpočinu,“ řekla. „Tolik učenosti by porazilo i siláka.“

To už ale paní učitelce došla trpělivost. Poslala celou třídu na dvůr, že si chce s Pipi promluvit o samotě.

Když zůstaly ve třídě samy, Pipi vstala a šla ke stupínku. „Víš co,“ řekla, „chci říct, víš co, paní učitelko? Já jsem hrozně ráda, že jsem se na vás mohla přijít podívat, ale já asi do školy chodit nebudu. Já se bez těch vánočních prázdnin budu muset obejít. Ta vaše jablka a ježci a hadi, to je na mě moc. Mně z toho jde hlava kolem. Doufám, že se na mě kvůli tomu, paní učitelko, nebudeš zlobit?“

Ale paní učitelka řekla, že se zlobí, a to hlavně proto, že se Pipi nesnaží chovat, jak se sluší; a když si někdo vede tak jako Pipi, pak do školy nesmí, i kdyby chtěl.

„Já jsem se nechovala, jak se sluší?“ divila se Pipi. „Ale to já jsem opravdu nevěděla,“ řekla smutně. Nikdo nevypadal tak smutně jako Pipi, když ji něco mrzelo. Chvilku mlčela a pak řekla rozechvělým hlasem: „Víš, paní učitelko, když někdo má maminku andělem a tatínka králem černochoů a celý život se plavil po mořích, tak vlastně ani nemůže vědět, jak se má ve škole správně chovat a co si má s těmi jablky a ježky počít“

Paní učitelka řekla, že to chápe, že už se nezlobí a že Pipi může přijít do školy, až bude o něco starší. Pipi se rozzářila štěstím.

„Ty jsi strašně hodná, paní učitelko,“ řekla. „Já ti něco dám!“

A vytáhla z kapsy malé, krásné zlaté hodinky a položila je na katedru. Paní učitelka prohlásila, že tak drahý dárek nemůže přijmout, ale Pipi se nedala:

„Musíš, jinak přijdu zítra zas, a to bych vám tu pak udělala pěkný blázinec!“

Nato vyběhla na dvůr a jediným skokem byla na koni. Všechny děti se kolem ní seběhly a tlačily, aby mohly ještě koně na rozloučenou pohladit.

„V Argentině měli mnohem lepší školy,“ prohlásila sebevědomě Pipi a zvysoka hleděla na děti. „To byste teprv koukali. Tam začínají velikonoční prázdniny tři dny po vánočních, a když velikonoční skončí, tak tři dny nato už zase začnou letní. Ty potom trvají až do prvního listopadu. Pak se ovšem musí chodit do školy až do jedenáctého listopadu, kdy začínají vánoční prázdniny. Ale dá se to vydržet, protože tam nemají žádné úkoly. V Argentině jsou úkoly přísně zakázány. Někdy se ovšem stane, že se nějaké argentinské dítě schová ve spíži a tajně se tam učí, ale když ho maminka načapá, tak se má na co těšit! Počty tam ve školách nemají vůbec nikdy, a když některé dítě ví, kolik je sedm a pět, a ještě je tak hloupé, že se k tomu přizná, musí pak stát celý den na hanbě. Čtení mají jenom v pátek, pokud jsou po ruce nějaké knihy. A to skoro nikdy nejsou.“

„Tak co vlastně ve škole dělají?“ ptal se jeden chlapecek.

„Jedí bonbóny,“ odpověděla Pipi bez váhání. „Blízko školy je továrna na bonbóny a odtamtud vede potrubí rovnou do třídy. Celý den se z něho řinou bonbóny a děti mají co dělat, aby je stačily sníst.“

„A co dělá paní učitelka?“ zeptala se jedna dívenka.

„Vybaluje dětem bonbóny z papírků, co by dělala jiného, ty hloupá,“ vysvětlovala Pipi. „Snad si nemyslíš, že si to děti dělají samy? Ani nápad! Samy dokonce ani nechodí do školy. Posílají za sebe bráchu.“

Pipi zamávala velkým kloboukem.

„Ahoj, děti,“ křikla vesele. „Nějaký čas se nevidíme. Hlavně nezapomeňte, kolik měl Axel jablek! Co byste si jinak počali? Hahaha!“

Pipi se zvučně zasmála a popohnala koně vraty školního dvora, až mu zpod kopyt zavířily kamínky a v oknech školy zadrnčelo sklo.

Pipi vysedává na brance a leze po stromě

Pipi, Tomy a Anika seděli na brance u vily Vilekuly, Pipi na jednom sloupku, Anika na druhém a Tomy uprostřed. Byl krásný teplý den na konci srpna. Přímo u branky rostla hrušeň, jejíž větve se skláněly tak nízko, že děti na drobné sladké, žlutočervené srpnové hrušky bez námahy dosáhly. Trhaly si je a jedly a vyplivovaly jádérka na ulici.

Vila Vilekula byla až na okraji města, takže hned za ní už začínal venkov a ulice přecházela v silnici. Lidé tam často chodili na procházku, protože nikde nemělo město tak krásné okolí jako právě za vilou Vilekulou.

A tak si tedy děti trhaly hrušky a jedly, když se na ulici směrem z města objevilo děvče. Přišlo až k nim a zeptalo se:

„Nešel tu kolem můj tatínek?“

„Jak vypadá?“ zeptala se Pipi. „Nemá modré oči?“

„Má,“ odpovědělo děvče.

„Je střední postavy? Ani moc vysoký, ani moc malý?“

„Ano,“ řeklo děvče.

„Nenosí černý klobouk a černé boty?“

„Nosí!“ horlivě přisvědčila dívka.

„Tak to jsme ho neviděli,“ ujistila ji Pipi.

Dívka se zatvářila zklamaně a beze slova odešla.

„Počkej,“ křikla Pipi. „Není plešatý?“

„Kdepak,“ odseklo děvče.

„Tak si může gratulovat,“ odtušila Pipi a vyplivla jadérko.

Dívka pospíchala dál, ale Pipi za ní volala:

„Nesahají mu uši až na ramena?“

„Ne,“ řeklo děvče a překvapeně se ohlédlo. „Copak tudy šel člověk s tak dlouhýma ušima?“

„Ještě jsem nikdy neviděla lidi chodit ušima,“ řekla Pipi. „Všichni, které znám, chodí nohama.“

„Snad po nohou, ty hloupá!“ řeklo děvče nadurděně. „Já jsem se tě ale ptala, jestli jsi už viděla člověka, který měl tak dlouhé uši.“

„Ani zdání,“ odpověděla Pipi. „Copak takoví lidé jsou? Brrr! Jak by, prosím tě, vypadali? Tak dlouhé uši vůbec nejsou.“

Pak se zamyslela a dodala: „Aspoň tady u nás ne. V Číně ovšem, tam je to trochu jiné. V Šanghaji jsem jednou viděla Číňana a ten měl tak velké uši, že mu sloužily i jako pláštěnka. Když přšelo, jednoduše si zalezl pod uši a byl v teplíčku. Jenže uším to zas tak náramně příjemné nebylo. Když bylo moc špatné počasí, nabízel přátelům a známým, aby se k němu přišli pod ty uši schovat. Sedávali pod nimi a zpívali smutné písně, dokud se nevyčasilo. Měli ho za to moc rádi. Jmenoval se Haj Šang. Přála bych vám ho vidět ráno, když běžel do práce! Hrozně rád si přispal, takže vždycky uháněl na poslední chvíli, a to byste nevěřili,

jaký byl na něho roztomilý pohled, když utíkal a uši mu vlály jako veliké žluté plachty.“

Děvče naslouchalo Pipině povídání s otevřenou pusou a Tomy a Anika byli taky tak zaujati, že zapomněli jíst hrušky.

„Haj Šang měl tolik dětí, že je ani nemohl spočítat, a ten nejmenší se jmenoval Petr,“ pokračovala Pipi.

„Jak se může čínské dítě jmenovat Petr,“ namítl Tomy.

„To mu právě jeho žena říkala taky. Jenomže Haj Šang byl hrozně umíněný a prohlásil, že buď se kluk bude jmenovat Petr, nebo se nebude jmenovat vůbec nijak. A sedl si do kouta, stáhl si uši přes hlavu a trucoval. Nakonec mu žena musela ustoupit a kluk dostal jméno Petr.“

„Aha,“ řekla Anika s velkým pochopením.

„Byl to nejzlobivější kluk v celé Šanghaji,“ pokračovala Pipi. „V jídle vám byl tak vybíravý, že z něho maminka byla celá zoufalá. Že v Číně jedí vlaštovčí hnízda, to, doufám, víte? Maminka mu tedy přinese talíř vlaštovčích hnízd, a že ho nakrmí. ‚Hezky jez, Petříčku,‘ povídá, ‚jedno vlaštovčí hnízdo za tatínka, jedno vlaštovčí hnízdo za maminku!‘ Ale Petr zavře pusou a jenom vrtí hlavou. Nakonec se Haj Šang rozkřikne, že dokud Petr nesní aspoň jedno vlaštovčí hnízdo za tatínka, tak se pro něho vyvařovat nebude. A když Haj Šang něco řekne, tak to platí. Petr vám měl na talíři jedno a totéž vlaštovčí hnízdo od května až do října. Čtrnáctého července už maminka prosila na kolenou, aby směla Petrovi aspoň ohřát karbanátek, ale Haj Šang řekl ne!“

„To je hloupost,“ prohlásilo děvče na ulici.

„To právě říkal Haj Šang taky,“ nedala se Pipi vyrušit. „To je hloupost,“ říkal. ‚Jen ať kluk to vlaštovčí hnízdo sní. To on se jenom vzpouzí.‘ Ale Petr pusou neotevřel. Držel ji zavřenou od května až do října.“

„Jak to mohl přežít?“ divil se Tomy.

„Právě že to nepřežil,“ řekla Pipi. „Umřel. Ze samé umíněnosti. Osmnáctého října. Pohřeb měl devatenáctého. Dvacátého přiletěla oknem vlaštovka a do hnízda, které leželo na stole, snesla vajíčko. A tak to hnízdo bylo přece jenom k něčemu,“ skončila Pipi vesele. Pohlédla zamyšleně na děvče, které se na ni zmateně dívalo, a řekla:

„Co tak na mě koukáš? Co se ti nezdá? Snad si nemyslíš, že jsem si to vymyslela? Nebo jo? Jen to řekni!“ A Pipi si začala výhruzně vyhrnovat rukávy.

„Kdepak, to ne,“ řeklo děvče zděšeně. „Já jsem neříkala, že sis to vymyslela, ale...“

„Tys to neřekla, aha!“ skočila jí do řeči Pipi. „Tak abys věděla, je to vymyšlené od začátku až do konce. Já si vymýšlím a lžu, až se mi práší od pusy. Teď to víš! Snad si nemyslíš, že by takový kluk vydržel bez jídla od května do října? Copak o to, já dobře vím, že jsou takoví, co vydrží bez jídla třeba tři nebo čtyři měsíce, nebo i víc, ale zrovna od května do října, to přece dá rozum, že to není možné! To jsi nepochopila, že to všechno vůbec nebyla pravda? Jak si můžeš nechat namluvit takovou hloupost!“

Děvče se sebralo a šlo, ani se neohlédlo.

„Někteří lidé jsou důvěřiví až hanba,“ řekla Pipi Tomy a Anice. „Od května do října, taková hloupost!“

Za děvčetem zavolala:

„Tvého tatínka jsme neviděli. Neviděli jsme ani jednoho plešatého člověka za celý den. Zato včera jich tu šlo kolem sedmnácti. A byli do sebe zavěšení!“

Pipi měla překrásnou zahrádku. Nebyla sice udržovaná, ale rostlo v ní hodně nádherné trávy, kterou nikdo nesekal, a starých růžových keřů obsypaných bílými, žlutými i růžovými květy. Nebyly to zvláště hezké růže, ale nádherně voněly. Také tam byly ovocné stromy, ale nejlepší ze všeho bylo několik prastarých dubů a jilmů, po kterých se krásně šplhalo.

Tomy a Anika měli doma také zahradu, ale bylo v ní málo stromů a kromě toho se maminka bála, aby děti nespady a neublížily si, takže si lezení po stromech moc neužily. Ale teď řekla Pipi:

„Co kdybychom si vylezli tamhle na ten dub?“

Tomy byl nadšen a okamžitě seskočil z branky. Anika se nejdříve rozmýšlela, ale když uviděla, co je na kmenech velkých hrbolů, za které se bude moci zachytit, chtěla to taky zkusit.

Asi dva metry nad zemí se dub dělil na dva kmeny a právě na tom místě bylo úplně jako v pokojíčku. Za chvíli už tam seděli všichni tři a koruna dubu se jim košatila nad hlavou jako zelená střecha.

„Tady by se dalo svačit,“ řekla Pipi. „Já doběhnu domů uvařit kávu.“

Tomy a Anika zatleskali radostí a volali: „Výborně!“

Za chvíli měla Pipi přichystanou kávu i buchty, které napekla den předtím. Přinesla všechno k dubu a začala dětem házet nahoru hrníčky.

Tomy a Anika chytali. Některé hrnky narazily o kmen. Dva se rozbily. Avšak Pipi doběhla pro další. Pak přišly na řadu buchtý. Chvíli se kolem stromu buchtý jen míhaly. Buchtý ovšem mají tu výhodu, že se při pádu nerozbijí. Nakonec Pipi vylezla nahoru s konvicí kávy, se smetanou v lahvičce a s cukrem v malé krabici.

Tomíkovi a Anice ještě nikdy žádná svačina tak nechutnala. Doma kávu obvykle nepili, jenom když byli na návštěvě. A teď byli na návštěvě! Anika si vybryndala trochu kávy do klína. Nejdřív to hrálo, pak to studilo, ale Anika prohlásila, že to vůbec nevadí.

Když byli hotovi, hodila Pipi hrníčky dolů do trávy.

„Schválně zkusím, kolik porcelán dneska vydrží,“ řekla. Kupodivu to vydržel jeden hrnek a všechny tři talířky a z konvice se urazila jenom hubička.

Zničehonic Pipi něco chytlo a lezla po stromě výš.

„Hádejte, co tu vidím!“ křičela najednou. „Strom je dutý!“

V kmene byla veliká díra, které si děti nevšimly, protože ji zakrývalo listí.

„Já bych se na to chtěl taky podívat,“ řekl Tomy. Odpověď žádná. „Pipi, kde jsi?“ zavolal vylekaně.

Za chvíli děti uslyšely Pipin hlas, ale ne shora, nýbrž hluboko zdola. Znělo to, jako by k nim mluvila z podzemí.

„Jsem ve stromě. Kmen je dutý až k zemi. Je tady malinká štěrbinka a skrz ni vidím trávu a kávovou konvici!“

„Jak se teď dostaneš ven?“ křičela Anika.

„Odtud se už nikdy nedostanu,“ ozvala se Pipi. „Zůstanu tady až do důchodu. Budete mi sem muset tou dírou nahoře házet jídlo. Pětkrát až šestkrát denně.“

Anika se dala do nářku.

„Nač ten smutek, nač ten pláč?“ volala Pipi. „Radši sem polezte za mnou a budeme si hrát, že úpíme ve věžeňské kobce.“

„Nikdy!“ řekla Anika a pro jistotu honem slezla ze stromu.

„Aniko, já tě vidím štěrbinou,“ křičela Pipi. „Nezakopni o konvici! Je to stará dobrá konvice, která nikomu neublížila. A za ulomenou hubičku nemůže.“

Anika šla blíž ke kmene a uviděla malou štěrbinou špičku Pipina ukazováčku. To ji trochu uklidnilo, ale přece jen se ještě bála.

„Pipi, opravdu odtamtud nemůžeš vylézt?“ zeptala se.

Pipin ukazováček zmizel. Netrvalo ani minutu a už vykoukla Pipi nahoře z díry v kmeni.

„Třeba můžu, když se o to doopravdy pokusím,“ řekla a odstrčila větvičky s listím.

„Když to jde tak snadno dostat se zase nahoru, tak si tam vlezu, abych si mohl trochu zaúpět,“ řekl Tomy, který ještě seděl na stromě.

„Když myslíš,“ řekla Pipi, „ale radši si přineseme žebřík.“

Vylezla z díry a rychle se pustila po kmeni na zem. Pak odběhla pro žebřík. Vytáhla ho na strom a dírou v kmeni ho spustila dolů.

Tomy už se nemohl dočkat. Nebylo to jednoduché vylézt až k díře, byla dost vysoko, ale Tomy se nebál. Nebál se ani vlézt do tmy v dutém kmeni. Když Anika viděla, jak tam mizí, zapochybovala, jestli ho ještě někdy uvidí. Podívala se štěrbínou, jestli je do dutiny ve stromě vidět.

„Aniko!“ ozval se Tomyho hlas. „Kdybys věděla, jak to tu je ohromné. Vlez sem za mnou! Když je tu žebřík, nic se ti nemůže stát. Až sem vlezeš, bude se ti tu tak líbit, že se ti odtud vůbec nebude chtít.“

„Opravdu?“ zeptala se Anika.

„Docela určitě!“ ujišťoval ji Tomy.

Anika se tedy znovu vyšplhala na strom, přestože se jí strachem trochu třásly nohy. Poslední kousek byl nejtěžší, ale Pipi jí pomohla. Když Anika uviděla, jaká je v dutém kmeni tma, zarazila se. Pipi ji však držela za ruku a povzbuzovala ji.

„Neboj se, Aniko,“ ozval se z hlubin stromu i Tomy. „Vidím tvé nohy, a kdybys náhodou spadla, tak tě chytím.“

Anika však nespadla. Dostala se bez nehody až k Tomíkovi a už vedle ní stála i Pipi.

„Není to tady ohromné?“ ptal se Tomy nadšeně. Anika nemohla než přisvědčit. Nebyla tam zdaleka taková tma, jak se jí zprvu zdálo, protože tam štěrbínou vnikalo světlo. Anika se podívala, jestli taky uvidí kávovou konvici a trávu.

„Tohle bude naše skrýš,“ prohlásil Tomy. „Tady nás nikdo nenajde, a kdyby nás sem přišli hledat, budeme na ně tou štěrbínou vykukovat a smát se jim.“

„Mohli bychom štěrbínou prostrčit klacík a lechtat je, aby mysleli, že straší,“ připojila se Pipi.

Děti měly z toho nápadu takovou radost, že se začaly navzájem objímat. Vtom uslyšely gong, kterým Tomíkova a Aničina maminka

svolávala rodinu k večeři.

„To je hloupé,“ řekl Tomy. „Musíme domů. Ale zítra přijdeme hned po škole.“

„Přijďte,“ řekla Pipi.

Vylezli po žebříku nahoru, nejdřív Pipi, za ní lezla Anika a jako poslední Tomy. Pak lezli ze stromu a zase lezla nejdřív Pipi, za ní Anika a jako poslední Tomy.

Pipi uspořádá výlet

„Dnes máme volno,“ řekl Tomy, když s Anikou přišli k Pipi. „Ve škole je velký úklid.“

„A podívejme se!“ rozkřikla se Pipi. „Další nespravedlnost! Já žádné volno nedostanu, a taky bych na to měla právo. Jen se podívejte, jak je to tu neuklizené, třeba kuchyňská podlaha. Ale když to tak uvážím,“ dodala, „tak bych si mohla uklidit i bez volna. A taky že to udělám. Volno nevolno, ráda bych viděla toho, kdo by mi v tom dokázal zabránit! Sedněte si na stůl, ať nepřekážíte, já si vydrhnu podlahu.“

Tomy a Anika si poslušně vylezli na stůl, po nich si tam vyskočil i Pan Nilson a uvelebil se Anice na klíně, aby se trochu prospal.

Pipi ohřála velikánský hrnec vody a pak jej beze všech okolků vylila na podlahu. Zula se a své veliké boty pečlivě uložila na mísu s chlebem. Na nohy si přivázala kartáče a klouzala se po podlaze, až voda cákala kolem.

„Měla jsem být slavnou krasobruslařkou,“ řekla Pipi a zvedla jednu nohu tak vysoko, že kartáčem urazila kus stínidla u lampy visící u stropu.

„Ladnosti bych měla dost,“ řekla ještě a jediným skokem se přenesla přes židli, která jí stála v cestě.

„Tak, a je tu čisto,“ prohlásila nakonec a odvázala si kartáče.

„Podlahu už nevytřeš?“ zeptala se Anika.

„Ne, nechám ji na sluníčku uschnout,“ řekla Pipi. „Ta se nenachladí, ledaže by neměla dost pohybu.“

Tomy a Anika slezli ze stolu a opatrně přešli po podlaze, aby se neumáčeli.

Venku svítilo slunce a nebe bylo jasně modré. Byl překrásný zářijový den, kdy každý zatouží po procházce lesem. Pipi dostala nápad:

„Co kdybychom si vyšli na výlet a vzali Pana Nilsona s sebou!“

„Ano!“ křičeli nadšeně Tomy a Anika.

„Běžte se domů zeptat, jestli smíte, připravím na cestu jídlo,“ rozhodla Pipi.

Tomíkovi i Anice se návrh líbil. Běželi honem domů a za chvíli byli zpátky. To už Pipi stála před vrátky s Panem Nilsonem na rameni, s holí v jedné ruce a s košíkem ve druhé.

Děti šly nejdřív kus cesty po silnici, ale brzy odbočily na pěknou pěšinku, která se vinula hájem bříz a lískového křoví. Po chvíli došly k vrátkům v ohradě, za kterou byl ještě pěknější háj. Zrovna za vrátky však stála kráva a nezdálo se, že by měla v úmyslu hned tak odejít. Anika na ni křičela, Tomy se odvážně postavil až u vrátek a snažil se ji odehnat, ale kráva na ně upírala velké kravské oči a nehnula se z místa. Nakonec Pipi rozhodla, že takhle to dál nejde, postavila košík na zem, popadla krávu, zvedla ji a postavila o kus dál. Kráva se rozpačitě odšourala do lískového křoví.

„To je ale nevychovanost,“ řekla Pipí a jediným skokem přeskočila vrátka. „Takovéhle krávy nám vychovávají telata. Pak z nich nemá být dobytek!“

„Tady je krásně!“ křičela nadšeně Anika a lezla po všech balvanech, co jich v háji bylo. Tomy měl s sebou dýku, kterou dostal od Pipi, a tou uřízl sobě i Anice hůl. Trochu se přitom pořezal do palce, ale nic si z toho nedělal.

„Měli bychom si nasbírat houby,“ řekla Pipi a utrhla krásně červenou muchomůrku. „Jestlipak je jedlá,“ pokračovala. „Pitná není, to vím, takže musí být jedlá, ne? Třetí možnost přece není.“

Ukousla si velký kus a spolkla ho.

„Docela ujde,“ řekla spokojeně.

„Jednou si takové houby usmažím,“ dodala a zbytek houby vyhodila vysoko až nad vrcholky stromů.

„Co máš v tom košíku dobrého, Pipi?“ zeptala se Anika.

„To neřeknu ani za tisíc korun,“ prohlásila Pipi. „Nejdřív si najdeme pěkné místo, kde si prostřeme.“

Děti se pustily do hledání. Anika našla velký plochý kámen, který byl k prostírání jak dělaný, ale lezlo po něm plno mravenců.

„S těmi se neznám, a koho neznám, s tím si neseďám k jednomu stolu,“ prohlásila Pipi.

„Kromě toho koušou,“ dodal Tomy.

„Tak je kousni taky,“ řekla Pipi.

Tomy objevil malou mýtinu mezi dvěma lískovými keři a chtěl, aby si tam sedli.

„Tam ne, tam by se mým pihám nelíbilo, je tam málo slunce,“ řekla Pipi. „Já mám pihy ráda.“

O kus dál byla skála, na kterou se dalo snadno vylézt. Měla výklenek, kam svítilo slunce jako na balkón. Tam se usadili.

„Teď zavřete oči a já prostřu,“ řekla Pipi. Tomy a Anika zavřeli oči a naslouchali, jak Pipi otvírá víko košíku a šustí papírem.

„Raz, dva, devatenáct, a teď se můžete podívat,“ řekla konečně Pipi. Tomy a Anika otevřeli oči. Když uviděli všechny ty dobroty, které Pipi před nimi rozprostřela, vykřikli nadšením. Byly tam chleby s máslem obložené sekanou pečením a šunkou, hromádka pocukrovaných lívanců, malinké párky a tři ananasové pudinky. Pipi se totiž naučila vařit od lodního kuchaře na tatínkově lodi.

„Ve škole by měl být velký úklid každý den, abychom měli volno,“ řekl Tomy s ústy plnými lívanců.

„Tak ráda zas neuklízím,“ řekla Pipi. „Sice mě to dost baví, ale mít velký úklid každý den, to by na mě bylo moc.“

Děti se najedly, že se nemohly ani hnout, a pak si hověly na sluníčku.

„Mě by zajímalo, jestli je těžké létat,“ řekla Pipi a zasněně se zahleděla přes okraj skály. Byli dost vysoko a skála se v tom místě svažovala prudce jako zeď.

„Slétnout dolů, to asi nebude tak těžké,“ dodala. „Horší bude vylétnout nahoru. Nejlepší asi bude začít tím, co je snadnější. Já to zkusím!“

„Ne, Pipi!“ křičeli Tomy i Anika. „Prosím tě, Pipi, nedělej to!“

Ale Pipi už stála u samého okraje.

„Všechno lítá, co peří má,“ křikla. Jen to dořekla, zvedla ruce a vyskočila rovnou do vzduchu. Neuběhlo ani půl vteřiny a ozvalo se bouchnutí. Pipi spadla na zem. Tomy a Anika si lehli na břicho a vyděšeně se dívali přes okraj skály dolů. Pipi vstala a očistila si kolena.

„Zapomněla jsem mávat rukama,“ řekla vesele. „Asi jsem taky po těch lívancích moc těžká.“

Najednou děti zjistily, že zmizel Pan Nilson. Zřejmě si udělal výlet pro sebe. Vzpomněly si, že tu s nimi ještě před chvílí spokojeně seděl a

pokoušel se rozkousat Pipi n košík, ale během Pipina létání na něho zapomněly. A teď byl pryč.

Pipi to tak rozzlobilo, že si zula jednu botu a hodila ji do veliké, hluboké louže.

„Když si člověk někam vyjde, tak nikdy nemá s sebou brát opice,“ řekla. „Měla jsem Pana Nilsona nechat doma, mohl chytat koni blechy. K tomu se hodí líp než chodit na výlet,“ uzavřela Pipi a vlezla rovnou do louže, aby si vylovila botu. Voda jí sahala až po pás.

„Takovou příležitost k umytí vlasů přece nepropásnu,“ řekla Pipi, ponořila se pod vodu a zůstala v ní tak dlouho, až začaly vystupovat bubliny.

„Vidíte, a nemusím ke kadeřnici,“ řekla spokojeně, když se konečně zase objevila. Vylezla z vody a obula si botu. Za chvíli se všichni tři vydali hledat Pana Nilsona.

„Slyšíte, jak mi to při každém kroku čvachtá?“ smála se Pipi. „Čvachtají mi šaty i boty. To je nádhera. Měla by sis to vyzkoušet taky,“ řekla Anice, která byla upravená a čistounká, vlasy samou lokýnku, růžové šatičky jako z cukru a bílé botky bez jediného smítka.

„Až jindy,“ řekla rozumná Anika.

Šli dál.

„Pan Nilson mě zlobí,“ řekla Pipi. „Tohle mi dělá pořád. V Surabaji mi jednou utekl a sehnal si místo služebné u jedné staré vdovy.“

„Ba ne, to není pravda,“ dodala po chvíli.

Tomy chtěl, aby šli hledat každý jiným směrem. Anika nejdřív nechtěla, protože se trochu bála, ale Tomy řekl: „Copak jsi taková bázlivka?“

Podobnou pohanu ovšem Anika nesnesla, a tak se rozešli každý jiným směrem.

Tomy se pustil přes louku. Pana Nilsona nenašel, zato našel býka! Vlastně býk našel Tomyho. A Tomy se mu vůbec nelíbil, protože to byl vzteklý býk a neměl ani trochu rád děti. Přiřítíl se s hlavou sehnutou až k zemi a strašně bučel. Tomy zděšením vykřikl, až se to rozléhalo po okolních lesích. Pipi a Anika to uslyšely a přiběhly se podívat, co se děje. To už býk nabral Tomyho na rohy a vyhodil ho vysoko do vzduchu.

„Ten býk nemá špetku rozumu,“ prohlásila Pipi, zatímco Anika zoufale plakala. „Copak se to smí? Vždyť si Tomy umaže bílý

námořnický obleček! Mně se zdá, že si toho hloupého býka budu muset trochu podat.“

A taky že si ho podala. Rozběhla se k němu a chytila ho za oháňku.

„Promiň, že ruším,“ řekla a zmáčkla býkovi oháňku tak silně, že se k ní otočil. Uviděl další dítě. Dostal chuť nabrat na rohy i Pipi.

„Povídám, promiň, že ruším,“ řekla Pipi znova.

„A promiň, že tě taky trochu naruším,“ dodala a ulomila býkovi roh. „Dva rohy už se nenosí,“ řekla, „letos je v módě jenom jeden. Anebo žádný.“ A Pipi ulomila býkovi i ten druhý. Býk ale nevěděl, že už žádné rohy nemá, protože zvířata nemají v rohovině žádný cit. Pustil se do Pipi, jako by ještě byl rohatý, a být to jiné dítě než Pipi, tak už bylo na kaši.

„Chichichi, co mě šimráš!“ křičela Pipi. „Já jsem hrozně lechtivá. Chichichi, tak už přestaň, nebo se zblázním!“

Ale býk nepřestal a Pipi mu nakonec vyskočila na hřbet, aby měla chvilku pokoj. Moc klidu si však neužila. Býkovi se to nelíbilo, a tak se všelijak kroutil a poskakoval, aby ji shodil, ale Pipi ho stiskla nohama a shodit se nedala. Býk běhal po louce sem a tam jako pomínutý, bučel a řval, až se mu kouřilo z nozder. Pipi se smála, až se zajíkala, a mávala na Tomyho a Aniku, kteří stáli opodál a třásli se jako osiky. Býk se točil dokola a pořád se snažil Pipi shodit.

„To je nám do tance, co? Jak u muziky, tralalá, tralalá,“ prozpěvovala si Pipi a seděla jako přišitá. Nakonec byl býk tak uhoněný, že si lehl na zem a přál si už jenom, aby na světě nebyly žádné děti. Stejně nikdy nepochopil, k čemu jsou dobré.

„Jestli si chceš zdřímnout, tak nebudu rušit,“ řekla Pipi zdvořile. Slezla z býka a šla k Tomymu a Anice. Tomy trochu plakal. Měl poraněnou ruku, ale Anika mu ji ovázala kapesníkem, takže ho to už nebolelo.

„Ach Pipi!“ volala Anika rozčileně, když k nim Pipi přicházela.

„Pst!“ okřikla ji šeptem Pipi, „ať nevzbudíš býka! Usnul, a jestli ho vzbudíme, tak si na nás může stěžovat.“

„Ale kde je Pan Nilson?“ vykřikla vzápětí z plna hrdla a už se vůbec nestarala, jestli býka nevyruší ze spaní. „Musíme přece domů.“

A vida, kdo to seděl kus dál na borovici? Pan Nilson. Cucal si ocas a tvářil se smutně. Copak se sluší nechat malou opičku v lese samotnou?

Honem slezl z borovice, vyskočil Pipi na rameno a jako vždycky, když měl radost, zamával slamáčkem.

„Tak tentokrát jsi nešel k vdově za služku?“ radovala se i Pipi a pohladila ho po zádech. „Ale vždyť já jsem zapoměla, že to s tou služkou nebyla pravda!“ dodala hned. „Nebo byl možná Pan Nilson v Surabaji přece jenom služkou! Takže příště upeče sekanou on.“

A děti se vydaly na cestu domů. Pipiny šaty a boty ještě neuschly. Tomíkovi a Anice se výlet moc líbil, přestože do toho přišel ten býk, a tak si zazpívali písničku, kterou uměli ze školy. Byla to vlastně písnička o létě, a už byl podzim, ale dobře se hodila.

*„Na lukách je plno kvítí,
na mech v lese slunce svítí,
my jdeme domů z výletu,
tralalá, z výletu.*

*Kdyby mraky slunce skryly
a deštěm nás pokropily,
tak jdeme domů z výletu,
tralalá, z výletu.“*

Pipi zpívala s nimi, ale pletla do toho jiná slova:

*„Na lukách je plno smetí,
býčí rohy dolů letí,
když jdeme domů z výletu,
tralalá, z výletu.*

*Kdyby boty slunce skryly,
tak by mi tak nečvachtaly,
když jdeme domů z výletu,
tralalá, z výletu.“*

Pipi jde do cirkusu

Do městečka přijel cirkus a všechny děti běžely hned za maminkami a tatínky a žadonily, aby je do cirkusu pustili. Tomy a Anika samozřejmě chtěli taky, a jejich hodný tatínek proto vylovil z peněženky krásné stříbrné mince a dal jim je na vstupné.

S penězi pevně stisknutými v dlaních se děti rozběhly k Pipi. Byla právě s koněm na verandě. Splétala mu ohon do copánků a zdobila je

červenými mašlemi.

„Myslím, že má dnes narozeniny, tak ho musím trochu vyšňořit,“ řekla na vysvětlenou.

„Pipi,“ řekl Tomy, který ještě sotva popadal dech, „Pipi, nechceš jít s námi do cirkusu?“

„Můžu s vámi jít leckam,“ řekla Pipi, „ale jestli zrovna do cirkusu, to nevím. Já totiž nevím, co to ten cirkus je. Bolí to?“

„Ty jsi blázen!“ vyhrkl Tomy. „Proč by měl cirkus bolet? Naopak, je to zábava. Jsou tam koně a klauni, a krásné dámy, co chodí po provaze.“

„Ale stojí to peníze,“ upozornila Anika a rozevřela ruku, aby se podívala, jestli neztratila svou velkou, lesklou dvoukorunu a dva padesátníky.

„Já mám peněz jako želez,“ řekla Pipi. „Rozhodně mám dost, abych si ten cirkus koupila celý. Jenom nevím, jestli by se mi sem ti koně vešli. Klauny a krásné dámy bych třeba narovнала na hromádku v kůlně, ale s koni to bude horší.“

„Neblázni,“ řekl Tomy, „na co by sis cirkus kupovala! Platí se jen za dívání.“

„To mě podrž!“ rozkřikla se Pipi a honem přimhouřila oči. „Za dívání se platí? A já se dívám, jak je den dlouhý! Co já už jsem se prodívala peněz!“

Za chvíli opatrně rozevřela jedno oko, trochu se jí z toho zatočila hlava.

„Ať to stojí co to stojí, trochu se dívat musím,“ řekla.

Nakonec se Tomymu a Anice přece jen podařilo jí vysvětlit, co je to cirkus. A tak si Pipi našla v kufru několik zlatých mincí, nasadila si na hlavu klobouk veliký jako mlýnské kolo a šla s dětmi do cirkusu.

Před cirkusovým stanem byla tlačeniice a před pokladnou stála dlouhá fronta. Nakonec přišla na řadu Pipi. Vstrčila hlavu do okénka, pohleděla staré, hodné paní pokladní přímo do očí a zeptala se:

„Kolik to stojí, podívat se na vás?“

Paní pokladní byla cizinka a Pipi nerozuměla. Řekla: „Holčičko, do přední žada to stojí pět koruna a do zadní žada tři koruna a k stání jedna koruna.“

„Tak dobrá,“ řekla Pipi, „ale musíte mi slíbit, že budete taky chodit po provaze.“

Nakonec zasáhl Tomy a paní pokladní řekl, aby dala Pipi lístek za tři koruny. Pipi zaplatila zlatou mincí, kterou si paní pokladní nedůvěřivě prohlížela. Dokonce do ní kousla, aby zjistila, jestli je pravá. Když se přesvědčila, že je opravdu ze zlata, dala Pipi lístek a ještě hromádku stříbrných peněz zpátky.

„Tyhle ošklivé bílé peníze si nechte,“ řekla Pipi, „o ty nestojím. Já se radši budu dívat dvakrát. A třeba k stání do zadní žada!“

Pipi si postavila hlavu, že žádné drobné nechce, a tak jí paní pokladní dala lístky i pro Tomíka a Aniku, a dokonce do první řady. Všichni tři seděli v krásných červených křeslech přímo u manéže a Tomy a Anika se ohlíželi a kývali na spolužáky sedící až daleko vzadu.

„Tohle je divná bouda,“ řekla Pipi a udiveně se rozhlížela. „Podlahu mají plnou pilin. Ne že bych byla na pořádek háklivá, ale vypadá to tu neuklizeně.“

Tomy jí musel vysvětlit, že v cirkuse mají vždycky podlahu posypanou pilinami, aby se po ní koňům líp běhalo.

Cirkusová kapela na pódiu najednou spustila břeský pochod. Pipi náruživě tleskala a samým nadšením poskakovala v křesle.

„Za poslouchání se platí taky, nebo je to zadarmo?“ zeptala se.

Vtom se u vstupu do manéže rozhrnul závěs, do manéže vběhl ředitel cirkusu v černém fraku a s bičem v ruce a za ním deset bílých koní s červenými chocholy na hlavách.

Ředitel práskl bičem a koně se pustili do běhu kolem manéže. Práskl bičem podruhé a koně se postavili předníma nohama na bariéru. Jeden z koní stál přímo proti Pipi, Tomymu a Anice. Anice nebylo vhod, že se kůň octl tak těsně u ní, a tiskla se v křesle k opěradlu. Zato Pipi se nahnula dopředu, zvedla koni jednu nohu a řekla:

„Ahoj! Můj kůň tě nechá pozdravovat. Má dnes taky narozeniny, jenže nemá mašle na hlavě, ale na ocase.“

Naštěstí Pipi koňskou nohu pustila právě včas, než ředitel cirkusu opět zapráskal bičem, koně sundali přední nohy z bariéry a pustili se zase do běhu.

Když bylo číslo u konce, ředitel se zdvořile uklonil a koně odběhli z manéže. Za okamžik se závěs rozhrnul znovu a do manéže vběhl oslnivě bílý kůň. Na hřbetě mu stála krásná dáma v trikotu ze zeleného hedvábí. V programu stálo, že se jmenuje miss Carmencita.

Kůň cválal po pilinách a na jeho hřbetě stála miss Carmencita a usmívala se. A tu se něco stalo. Ve chvíli, kdy kůň míjel místo, kde seděla Pipi, se něco mihlo vzduchem, a to něco nebyl nikdo jiný než Pipi. A kde se vzala, tu se vzala, najednou stála na koni za miss Carmencitou. Miss Carmencita nejdřív samým překvapením málem spadla. Pak se rozzlobila. Šmátrala rukama za zády, aby Pipi odehnala. Bylo to marné.

„Jen klid a zhluboka dýchat,“ řekla Pipi. „Nepřišla ses pobavit jenom ty. Já jsem si taky zaplatila.“

Miss Carmencita nakonec chtěla seskočit, ale ani to se jí nepodařilo. Pipi si ji přidržela kolem pasu. To už se nikdo v celém cirkuse neudržel smíchy. Krásná miss Carmencita nemohla z koně dolů, protože ji držela malá zrzavá holka v obrovských botách, která si vedla tak, jako by celý život nedělala nic jiného, než vystupovala v cirkuse.

Zato ředitel se nesmál. Dal znamení zřízencům v červených oblecích a ti vběhli do manéže, aby koně zastavili.

„To už je konec čísla?“ divila se zklamaně Pipi. „Právě když to začala být taková zábava!“

„Šakrmanetská harant,“ zasyčel ředitel, „koukala žmížet!“

Pipi se na něho zarmouceně podívala.

„Copak, copak,“ řekla, „co se na mě zlobíš? Já myslela, že tu bude zábava.“

Seskočila z koně a šla si sednout na své místo. Přišli dva velcí zřízenci a chtěli ji vyhodit. Popadli ji každý z jedné strany a pokusili se ji zvednout.

Nešlo to. Pipi zůstala klidně sedět na svém místě, a ať se zřízenci namáhali, jak chtěli, nemohli s ní hnout. Nakonec pokrčili rameny a odešli.

Mezitím zadalo další číslo. Na programu byla provazolezkyně miss Elvíra. Měla na sobě sukýnku z růžového tylu a v ruce držela růžový slunečník. Hopsala drobnými krůčky po provaze, mrskala nohama a všelijak se předváděla. Byla rozkošná. Uměla na uzounkém provaze chodit i pozadu. Když však došla zpátky až k malému můstku na konci provazu a otočila se, stála tam Pipi.

„To koukáš, co?“ řekla Pipi pobaveně, když uviděla, jak je miss Elvíra překvapená.

Miss Elvíra neřekla ani slovo. Seskočila z provazu a vrhla se řediteli, který byl jejím tatínkem, kolem krku. Ředitel znova zavolal zřízence, aby Pipi vyhodili. Tentokrát jich na ni poslal pět. Všichni lidé začali volat:

„Nechte ji být! Ať ta zrzavá holka předvede, co umí!“

A dupali a tleskali.

Pipi vyběhla na provaz. To, co předvedla miss Elvíra, nebylo nic proti tomu, co na provaze dokázala Pipi. Když došla doprostřed, zvedla jednu nohu rovně vzhůru, takže měla velikánskou botu nad hlavou jako stříšku. Pak nohu trochu skrčila a špičkou boty se podrbala za uchem.

Ředitel nebyl Pipiným vystoupením ani trochu nadšen. Chtěl se jí zbavit. Nenápadně se přiblížil k zařízení, které udržovalo provaz napjatý, a uvolnil jej. Myslel, že Pipi určitě spadne.

Ale Pipi nespadla. Začala se na provaze houpat. Provaz se kýval sem a tam, Pipi jej rozhoupávala ještě víc a najednou se vymrštila do vzduchu a dopadla rovnou řediteli na ramena. Ten se tak lekl, že se dal do běhu.

„To je legrační kůň,“ volala Pipi. „Jak to, že nemáš na hlavě žádné mašle?“

Pak si Pipi řekla, že už je čas vrátit se k Tomymu a Anice, seskočila a šla si sednout. Zrovna mělo začít další číslo programu. Ředitel si ovšem nejdřív musel odskočit, aby se napil vody a trochu se učesal, ale pak zase přišel do manéže, uklonil se a řekl:

„Dámy a pánové! Za okamžik vy koukala na největší žázrak všech dob, nejsilnější muž světa, Silný Adolf. Dámy a pánové, Silný Adolf!“

Do manéže vstoupil obrovský muž. Měl na sobě trikot pletové barvy a kolem pasu leopardí kůži. Klaněl se obecenstvu a tvářil se velmi spokojeně.

„Jen se podívala, dámy a pánové, jaká má svaly,“ volal ředitel a mačkal siláka Adolfa na ruce, kde mu pod kůži naskakovaly svaly jako velikánské boule.

„A teď, dámy a pánové, já mám pro váš báječná nabídka! Kdo z váš ši troufala zápasit še Silný Adolf, kdo z váš ši troufala na nejsilnější muž světa? Kdo pšemohla Silný Adolf, tomu já vyplatila što korun, dámy a pánové, što korun! Prosím! Kdo še pšihlášila?“

Nikdo se nepřihlásil.

„Co to povídá?“ ptala se Pipi. „A proč mluví arabsky?“

„Říkal, že kdo přepere toho velkého člověka, dostane sto korun,“ vysvětloval Tomy.

„Tak já ho teda přeperu,“ řekla Pipi. „Ale je mi ho líto, vypadá, že je to hodný člověk.“

„Jak bys ho mohla přeprat,“ hrozila se Anika. „Vždyť je to nejsilnější muž světa!“

„Muž to ano,“ odtušila Pipi, „ale nezapomínej, že já nejsem muž, ale nejsilnější dívka světa!“

Mezitím silák Adolf zvedal velké železné koule a ohýbal silné železné tyče, aby ukázal, jakou má sílu.

„Dámy a pánové,“ volal ředitel, „opravdu by tu nebyla nikdo, kdo by chtěla vydělat sto korun, musela já opravdu ší je nechat?“ A mával stokorunou.

„To teda opravdu nemusela,“ řekla Pipi a už lezla přes bariéru do manéže. Když ji ředitel uviděl, byl celý bez sebe.

„Zmizela, honem zmizela, ať už ji tu já neviděla,“ vztekal se.

„Pročpak jsi na mě pořád takový,“ řekla Pipi vyčítavě. „Já chci jenom zápasit se Silným Adolfem.“

„Tohle nebyla legrace,“ řekl ředitel. „Zmizela pryč, než tě Silný Adolf uslyšela, jaká ty byla drzá!“

Ale Pipi si ho už nevšímalá. Šla rovnou k siláku Adolfovi a srdečně mu potřásla velikánskou rukou.

„Utkáme se spolu,“ řekla.

Silák Adolf se na ni nechápavě díval.

„Za minutu začínám,“ řekla Pipi.

A taky že začala. Popadla siláka Adolfa kolem pasu, a než si kdo z diváků uvědomil, co se vlastně děje, ležel Adolf na žíněnce. Honem vyskočil a byl celý rudý.

„Do toho, Pipi!“ křičeli Tomy a Anika. Ostatní se k nim přidali a také křičeli: „Do toho, Pipi, do toho!“ Ředitel cirkusu seděl na bariéře a lomil rukama. Měl vztek. A silák Adolf měl ještě větší vztek. Takovou pohanu v životě nezažil. Teď to té zrzavé holce vrátí! Vrhł se na ni a popadł ji kolem pasu. Pipi stála jako skála, ani se nehnula.

„Přidej,“ řekla mu pro povzbuzení. Najednou se mu vytrhla a v příštím okamžiku ležel silák Adolf zase na žíněnce. Pipi stála vedle něho a čekala. Dlouho čekat nemusela. Vstal a s velkým řevem se na ni vrhl znova.

„Tralalá, tralalá, tralalinka, bum,“ zanotovala Pipi.

Lidé dupali, házeli čepice až ke stropu a volali:

„Pipi, do toho, Pipi, do toho!“

Když se na ni silák Adolf rozběhl potřetí, zvedla ho Pipi vysoko do vzduchu a nesla ho kolem manéže. Pak ho zase položila na žíněnku a přidržela ho na ní.

„A tím končím, kamarádíčku,“ řekla. „Větší legrace už z toho stejně nekouká.“

„Pipi je vítěz, Pipi je vítěz!“ jásal celý cirkus jako jeden muž. Silák Adolf se z manéže vytratil, jak nejrychleji uměl. Řediteli nezbylo než jít k Pipi a dát jí stokorunu, ale tvářil se při tom, jako by jí nejradši ukousl hlavu.

„Prosím, slečna,“ řekl, „prosím, vaše sto korun!“

„Nač to,“ řekla Pipi s pohrdáním, „co bych s takovým papírkem dělala? Radši si ho nech a zabal si do něho salám!“

A vrátila se na své místo.

„Tohle je zdlouhavý cirkus,“ řekla Tomymu a Anice. „Musím si trochu zdřímnout. Kdyby se něco dělo a já mohla být u toho, tak mě vzbud'te.“

Opřela se o opěradlo a v tu ránu usnula. Spokojeně pochruovala, zatímco klauni, polykači mečů a hadí muži předváděli Tomymu, Anice a všem ostatním své umění.

„Kam se na Pipi hrabou,“ pošeptal Tomy Anice.

U Pipi jsou zloději

Po Pipině vystoupení v cirkusu nebylo v městečku člověka, který by nevěděl, jakou má Pipi sílu. Dokonce o ní psali v místních novinách. Ovšem lidé z jiných městeček o tom nic nevěděli.

Jednoho podzimního večera už po setmění šli cestou kolem vily Vilekuly dva tuláci. Byli to hrozní zloději a toulali se po kraji jenom proto, aby se poohlédli, kde by se dalo něco ukrást. Uviděli v oknech vily Vilekuly světlo a řekli si, že tam půjdou poprosit o chleba s máslem.

Pipi zrovna ten večer vysypala všechny své zlaté mince v kuchyni na podlahu, aby si je přepočítala. Moc dobře počítat neuměla, ale tu a tam přece trochu počítala. Jen tak pro pořádek.

„... sedmdesát pět, sedmdesát šest, sedmdesát sedm, sedmdesát osm, sedmdesát devět, sedmdesát deset, sedmdesát jedenáct,

sedmdesát dvanáct, sedmdesát třináct, sedmdesát sedmnáct... ach jo, já se z toho sedmdesátování usedmdesátím. Copak žádná jiná čísla nejsou? Už vím, sto čtyři tisíc, to je, panečku, peněz," říkala si.

Vtom se ozvalo zabouchání na dveře.

„Jestli chcete, pojd'te dál, nebo jděte o dům dál, každý ať dělá, co si přál," zavolala Pipi. „Já se nikomu nevnucuju!"

Dveře se otevřely a vešli dva tuláci. Panečku, ti koukali, když v kuchyni na podlaze uviděli malou zrzavou holku, jak tam sedí úplně sama a počítá peníze!

„Ty jsi tu sama?" zeptali se prohnane.

„Ale kdepak," řekla Pipi. „Je tu taky Pan Nilson."

Zloději ovšem nevěděli, že Pan Nilson je jenom malá opička, která už ležela v zelené postýlce přikrytá dekou pro panenky a spala. Mysleli, že Nilson bude asi domácí pán, a významně na sebe mrkli.

To zamrknání znamenalo: Vrátime se sem později.

Nahlas řekli: „Chtěli jsme se jenom zeptat, kolik je hodin."

Na chleba s máslem úplně zapomněli.

„Takoví dospělí páni a nevědí, kolik je hodin," řekla Pipi. „Jaképak to máte vychování? To přece každý pozná bez ptaní, podle toho, co ukazují ručičky. Doufám, že aspoň znáte tuhle hádanku: Jdou a jdou, ale ke dveřím nedojdou. Jestli znáte jiné hádanky, tak sem s nimi," povzbuzovala je Pipi.

Tuláci si pomysleli, že Pipi je ještě moc malá, než aby znala hodiny, a tak se beze slova sebrali a odešli.

„O poděkování nestojím," křikla za nimi Pipi, „ale mohli jste alespoň zatíkat. Nebo se vám zastavila kolečka? Ale co, jen jděte, já vás nedržím." A Pipi klidně dál počítala peníze.

Venku si tuláci nadšením mnuli ruce.

„Viděls to, těch peněz? Pane na nebi!" řekl první.

„To má člověk někdy štěstí!" řekl druhý. „Teď jenom počkáme, až holka a ten její Nilson usnou. Pak se vloupáme dovnitř a všechny peníze sebereme."

Uvelebili se v zahradě pod dubem a čekali. Pršelo, jen se lilo, a ještě k tomu měli hlad. Nebylo to tedy zrovna příjemné čekání, ale při pomyšlení na tu hromadu peněz neztráceli dobrou náladu.

Ve všech vilách postupně zhasínala světla, ale ve vile Vilekule se pořád svítilo. Pipi se totiž učila tancovat valčík a nechtěla jít spát,

dokud si nebude jista, že to opravdu umí. Nakonec ale zhasla světla i v oknech vily Vilekuly.

Tuláci ještě chvíli počkali, aby měli jistotu, že ten Nilson opravdu usnul. Pak se tiše přikradli ke kuchyňským dveřím a přichystali si zlodějské nářadí. Jeden z nich, jmenoval se Blom, při tom náhodou zavadil o kliku. Ukázalo se, že dveře nejsou zamčené.

„Jsou to ale blázni,“ zašeptal kumpánovi. „Nechali odemčeno!“

„Tím líp,“ řekl ten druhý, černovlasý chlapík, který se jmenoval Karlson, ale kumpáni mu neřekli jinak než Korala.

Korala rozsvítil baterku a potichu se vkradl do kuchyně. Nikdo tam nebyl. Ve vedlejším pokoji spala Pipi a měl tam svou postýlku i Pan Nilson.

Korala otevřel dveře a opatrně nakoukl do pokoje. Bylo tam ticho a nic se nehýbalo, a tak si posvítil baterkou a pokoj si prohlédl. Když světlo dopadlo na Pipinu postel, tuláci ke svému úžasu uviděli na polštáři jenom dvě nohy. Pipi ležela podle svého zvyku s hlavou pod pokrývkou v nohách postele.

„To bude ta holka,“ zašeptal Korala Blomovi. „Spí jako dudek. Ale kde je ten Nilson?“

„Pan Nilson, jestli smím prosit,“ ozval se zpod pokrývky Pipin klidný hlas. „Pan Nilson spí v zelené postýlce pro panenky.“

Tuláci se tak vyděsili, že málem vzali nohy na ramena. Ale vtom si uvědomili, co Pipi řekla: Pan Nilson leží v postýlce pro panenky. Ve světle baterky uviděli postýlku a v ní opičku. Kořalu to rozesmálo.

„Blome,“ řekl, „Pan Nilson je opice, hahaha!“

„A co jsi myslel, že je?“ ozval se zase zpod pokrývky Pipin klidný hlas. „Snad ne sekačka na trávu?“

„Ty nemáš doma tátu ani mámu?“ zeptal se Blom.

„Ne,“ řekla Pipi. „Oba jsou pryč! Dočista pryč!“

To se Kořalovi a Blomovi tak zalíbilo, že se samým blahem jenom pochechtávali.

„Poslyš, holčičko,“ začal Korala, „vylez na chvíli z postele, my ti chceme něco říct!“

„Ne, já spím,“ řekla Pipi. „Chcete mi zase dávat hádanky? V tom případě bych nejdřív dala jednu já vám. Které hodiny pořád jdou a jdou a ke dveřím nedojdou?“

Blom popadl Pipinu pokrývku a strhl ji z postele.

„Jestlipak umíš tancovat valčík?“ zeptala se ho Pipi a podívala se mu vážně do očí. „Já umím!“

„Moc se ptáš,“ řekl Korala. „Teď se ale budeme ptát my tebe. Kde máš například ty peníze, cos je předtím počítala?“

„V kufříku tamhle na skříni,“ odpověděla Pipi podle pravdy. Karlson i Blom se rozesmáli.

„Tak tedy doufám, holčičko zlatá, že proti tomu nebudeš nic mít, když si je vezmeme,“ řekl Korala.

„Proč ne,“ řekla Pipi, „jen si je vezměte!“

Blom šel ke skříni a kufr sundal.

„A teď zas doufám já, ty kluku zlatá, že proti tomu taky nebudeš nic mít, když si je vezmu zpátky,“ řekla Pipi, vstala z postele a šla k Blomovi.

Než se Blom nadál, měla kufr v ruce Pipi.

„Konec žertů!“ rozzlobil se Korala. „Sem s tím kufrem!“

Chytil Pipi za ruku, stiskl ji a snažil se jí vytouženou kořist vytrhnout.

„Já ti dám konec žertů,“ řekla Pipi a milého Karlsona zvedla na skříň. A než bys řekl švec, seděl na skříni i Blom. To oba tuláky vylekalo. Začínali chápat, že Pipi není jen tak nějaké obyčejné děvčátko. Kufr je však nepřestal lákat, takže na strach hned zase zapomněli.

„Blome, oba najednou!“ křikl Korala. Seskočili ze skříně a vrhli se na Pipi, která držela kufr v ruce. Ale Pipi do nich jenom strčila ukazováčkem a oba si sedli, Blom do jednoho rohu pokoje, Korala do druhého. Než stačili vstát, už Pipi odněkud vzala provaz a oba zloděje svázala na ruku i na nohou. Teď mluvili jinak.

„Slečno, prosím, prosím,“ žadonil Korala. „Promiňte nám to, my jsme to nemysleli vážně! Neubližujte nám, my jsme jenom dva chudí tuláci a vlastně jsme přišli poprosit o něco k jídlu.“

Blom začal dokonce natahovat moldánky.

Pipi nejdřív uklidila kufr zpátky na skříň. Pak se teprve věnovala svým zajatcům.

„Umí některý z vás tančit valčík?“

„Mno, snad jo,“ soukal ze sebe Korala, „to my vlastně umíme oba dva.“

„Výborně!“ zajásala Pipi a zatleskala. „Nemohli bychom si chvilku zatancovat? Já jsem se to totiž právě učila.“

„Proč ne,“ řekl Korala celý zkoprnělý.

Pipi přinesla velikánské nůžky a přestřihala provazy, kterými své hosty svázala.

„Chybí nám k tomu hudba,“ řekla Pipi smutně. Pak dostala nápad.

„Neumíš hrát na hřebínek?“ zeptala se Bloma. „Já bych si zatancovala s ním,“ a ukázala na Kořalu.

Jak by Blom neuměl hrát na hřeben! Zahrál, až se to rozléhalo po celém domě. Pan Nilson se v postýlce rozespale posadil a uviděl Pipi, jak tančí s Kořalou valčík. Tvářila se přitom nesmírně vážně a tancovala s takovou vervou, jako by to bylo to nejdůležitější na světě.

Bloma nakonec hraní na hřeben omrzelo a stěžoval si, že ho z toho brní pusa. A Kořalu po celodenním šlapání po silnici začaly bolet nohy.

„Ještě chvíličku, prosím, prosím!“ škemrala Pipi a tančila dál. A Blomovi a Kořalovi nezbyvalo než se přidat.

Ve tři hodiny v noci řekla Pipi:

„Božítku, já bych tancovala třeba až do čtvrtka! Nejste unaveni, nemáte hlad?“

Měli, a jaký, jenom si to netroufali říci. Pipi přinesla chléb, sýr, máslo, šunku, studenou pečínku a mléko a všichni tři si sedli ke stolu, Blom, Korala i Pipi. Pustili se do jídla a jedli a jedli, div neprask-li. Pipi si nalila trochu mléka i do ucha.

„To je nejlepší lék proti zánětu středního ucha,“ prohlásila.

„Ty máš, chudinko, zánět středního ucha?“ zeptal se Blom.

„Nemám,“ řekla Pipi, „ale mohla bych ho dostat“

Nakonec tuláci vstali od stolu, poděkovali za pohoštění a chtěli se rozloučit.

„Jsem hrozně ráda, že jste se přišli podívat! Opravdu už musíte jít?“ ptala se Pipi s lítostí.

„Ty umíš tak krásně tancovat valčík jako nikdo na světě, zlatíčko,“ řekla Kořalovi.

„A ty se pěkně cvič, aby tě z toho hraní příště nebrněla pusa,“ domlouvala Blomovi.

Když už byli ve dveřích, ještě za nimi Pipi přiběhla a dala jim každému zlatou minci.

„To jste si poctivě zasloužili,“ řekla.

Pipi v kávové společnosti

Tomíková a Aničina maminka pozvala několik známých na kávu, a když už napekla tolik pečiva, dovolila dětem, aby pozvaly i Pipi. Řekla si,

že si aspoň děti budou hrát a dají pokoj.

Tomy a Anika z toho měli ohromnou radost a hned běželi Pipi pozvat. Chodila právě po zahrádce se starou rezavou konví a zalévala těch pár květin, co jí zbyly. Zrovna přelo, jen se lilo, a Tomy řekl, že zalévat květiny v takovém počasí nemá žádný smysl.

„Tobě se to řekne,“ ohradila se Pipi, „ale já jsem celou noc nespala, jak jsem se na to zalévání těšila, tak si to přece nedám zkazit jenom proto, že trochu prší!“

Anika se vytrasila s radostnou zprávou – s pozváním na návštěvu.

„Na návštěvu... já?“ vyhrkla Pipi a samým překvapením zalila místo růžového keře Tomíka. „Ale co když se nebudu umět chovat? Co potom?“ Byla z toho celá rozčilená.

„Proč by ses neuměla chovat?“ podivila se Anika.

„Jen neříkej,“ nesouhlasila Pipi. „Já už jsem si kolikrát všimla, že se lidem nezdám, i když se snažím, abych se chovala jaksepatří. Na moři jsem si s takovými věcmi nikdy hlavu lámat nemusela. Ale spolehněte se, že se budu snažit, abyste se za mě nemuseli stydět.“

„Výborně,“ řekl Tomy a s Anikou odběhli domů.

„Dnes odpoledne ve tři, nezapomeň!“ vykoukla ještě Anika zpod deštníku.

Ve tři hodiny odpoledne stoupala po schodech k vile Settergrenových moc vznešená slečna. Byla to Pipi Dlouhá punčocha. Zrzavé vlasy měla pro změnu rozpuštěné, takže jí poletovaly kolem hlavy jako lví hříva. Rty měla namalované červenou barvičkou a obočí si načernila sazemi, až z ní šel trochu strach. I nehty měla namalované na červeno a na boty si uvázala veliké zelené mašle.

„Tak se mi zdá, že na téhle slavnosti budu ze všech nejelegantnější,“ říkala si šeptem, když zazvonila u dveří.

U Settergrenů seděly v obývacím pokoji tři dámy, dále Tomy, Anika a jejich maminka. Na stole bylo svátečně prostřeno a v krbu plápolal oheň. Dámy tiše rozmlouvaly a Tomy s Anikou seděli na pohovce a prohlíželi si album.

Náhle je z klidu a pokoje vyrušil pronikavý výkřik:

„Do zbraně-ě-ě-ě!“

A v následujícím okamžiku stála ve dveřích Pipi Dlouhá punčocha. Dámy leknutím až poskočily.

„Pochodééém v chod!“ zazněl další výkřik a Pipi rázným krokem připochoďovala k paní Settergrenové.

„Zastavííít stát!“ A zůstala stát.

„Předpažit ráz, dva!“ křikla Pipi, oběma rukama chytla paní Settergrenovou za ruku a srdečně jí potřásla.

„Kolena po-kr-čit!“ křikla a udělala pukrle. Pak se na paní Settergrenovou usmála a řekla normálním hlasem:

„Já se hrozně stydím, a kdybych si neporučila, tak bych nedošla dál než do předsíně.“

Pak se rozběhla k ostatním dámám a všechny je políbila na tvář.

„Ó, jak rozkošné, jak rozkošné, na mou čest,“ říkala, tak jak jednou slyšela jednoho pána říkat jedné dámě. Pak si vybrala nejpohodlnější židli a sedla si. Paní Settergrenová si myslela, že si děti budou hrát nahoře v dětském pokoji, ale Pipi zůstala sedět, plácla se do kolen, podívala se na stůl a řekla:

„Tady se mi líbí. Dáme se do toho?“

V tu chvíli vešla služebná Ela s konvicí kávy a paní Settergrenová vyzvala hosty, aby si vzali.

„Hurá, kdo dřív!“ křikla Pipi a dvěma skoky byla u stolu. Nabrala si na talířek tolik pečiva, kolik se ho tam vešlo, do šálku s kávou si naházela pět kostek cukru, nalila si do něho půl konvičky smetany, a ještě než ostatní dámy došly ke stolu, stáhla se se svou kořistí do ústraní.

Když se usadila, natáhla nohy a talíř s pečivem si položila na palce u nohou. Pak se pustila do jídla. Nacpala si plnou pusou, že ze sebe nevypravila ani slovo, přestože jí zrovna bylo do řeči. Za chvíli měla talíř prázdný. Vstala, pleskla do talíře jako do bubínku a šla se ke stolu podívat, jestli tam ještě něco zbylo. Dámám se její chování ani trochu nelíbilo, ale toho si Pipi nevšímalá. Za veselého povídání obcházela stůl a brala si.

„To je od vás hezké, že jste mě pozvali,“ řekla. „Já jsem ještě nikdy nebyla na takové svačině.“

Na stole stál veliký šlehačkový dort. Uprostřed byl ozdoben kusem čokolády. Pipi nad ním stála s rukama za zády, najednou se sehnula a rovnou ústy chňapla po čokoládě. Sehnula se ale moc hluboko, a když se narovnalá, měla obličej plný šlehačky.

„Hahaha,“ smála se, „ted' si můžem hrát na slepou bábu a ani se nemusíme rozpočítávat, já pro samou šlehačku stejně nic nevidím.“

Vyplázla jazyk a šlehačku si olízala.

„To jsem to vyvedla,“ řekla. „Teď už je ale dort stejně celý poničený, tak já ho sním.“

A hned se do něho pustila. Za chvíli ho měla v sobě a spokojeně se poplácala po bříše. Paní Settergrenová zrovna předtím odešla do kuchyně, takže o nehodě s dortem ani nevěděla. Zato ostatní dámy byly velice pohoršené. Byly by si rády kousek vzaly. Pipi si jejich nespokojenosti všimla a hned se rozhodla, že jim spraví náladu.

„Nebud'te kvůli té drobné nehodě smutné,“ utěšovala je. „Hlavně že nám slouží zdraví. A když se sejde kávová společnost, tak má být legrace.“

Vzala cukřenku a všechen cukr vysypala na podlahu.

„Vidíte, co jsem provedla!“ rozkřikla se. „Jsem já ale hloupá! Já myslela, že je to práškový cukr. To má tak člověk někdy smůlu. Ale nedá se nic dělat. Musím to spravit.“

Nato Pipi vzala ze stolu sypátko s práškovým cukrem a už ho sypala na podlahu.

„Vidíte, to je práškový cukr,“ řekla. „Tentokrát jsem se nespletla. Na co jiného by byl práškový cukr, když ne na to, aby se jím poprášila podlaha.“

Vtom se vrátila paní Settergrenová, popadla Pipi za ruku a odvedla ji k Tomíkovi a Anice, kteří seděli na pohovce. Pak si sedla k dámám a nabídla jim další šálek kávy. Byla ráda, že z dortu nic nezbylo. Myslela si, že hostům tak chutnal, že ho snědli.

Pipi, Tomy a Anika si na pohovce tiše povídali, v krbu plápolal oheň a dámy pily kávu. Zavládl klid a mír. Jak už to na kávových dýcháncích bývá, začaly se dámy bavit o služebných. Zřejmě s nimi neměly štěstí. Hořce si stěžovaly a shodly se, že by se nejraději obešly bez nich. Kdyby si tak mohly všechno dělat samy! To by si aspoň byly jisty, že je to pořádně uděláno!

Pipi je z pohovky poslouchala, a když si dámy chvíli takhle povídaly, řekla:

„Moje babička jednou měla služebnou, která se jmenovala Malin. Nohy měla samý bolák po omrzlinách, ale jinak byla v pořádku. Jediná nevýhoda byla, že když někdo přišel na návštěvu, Malin se k němu hned přihnala a kousla ho do nohy. A nadávala. Panebože, ta nadávala, že to bylo slyšet až na dvůr. Byla to jenom taková hra, ale někteří z hostů pro

to neměli to pravé pochopení. Když u nás byla Malin nová, tak jednou přišla k babičce na návštěvu stará paní proboštová. Malin k ní hned přiběhla a zakousla se jí do lýtka. Paní proboštova vám vykřikla, až se jí Malin samým leknutím zaryla zuby do lýtka, že se jí potom nemohla pustit. Uvízla zuby v lýtku paní proboštové až do pátku a babička si musela škrabat brambory sama. Zato byly pořádně oškrabané. Škrabala a škrabala, až jí vůbec žádné brambory nezbyly. Jenom samé slupky! Od té doby už paní proboštová k babičce nechodila. Prostě neměla smysl pro legraci. Přitom Malin byla veselá a taková s ní byla legrace! I když zase dovedla být pěkná netýkavka, to se taky nedá popřít. Jednou vám byla jako kakabus celý den jenom proto, že jí babička vrazila vidličku do ucha.“

Pipi se rozhlédla a přívětivě se usmála.

„Taková byla naše Malin,“ řekla a točila palci mlýnek.

Dámy se tvářily, jako by nic neslyšely. Pokračovaly v hovoru.

„Kdyby aspoň moje Rosa byla čistotná,“ prohodila paní Berggrenová, „ale ona je hotové čuně.“

„To jste měly vidět Malin,“ vmísila se zase do hovoru Pipi. „To byla taková špindíra, že na ni byla radost pohledět, říkávala babička. Dlouho myslela, že Malin je černoška, protože měla tak tmavou pleť, ale to právě byla zdravá, nefalšovaná špína. Jednou na dobročinné slavnosti v Grandhotelu dokonce vyhrála první cenu v soutěži, kdo má nejvíc špíny za nehty.“

Paní Settergrenová se na Pipi přísně podívala.

„Mně se, dámy, dokonce stalo,“ řekla paní Granbergová, „že naše Britta večer někam šla a beze všeho si půjčila mé modré hedvábné šaty. Není to vrchol?“

„A to se podívejme,“ řekla vesele Pipi. „Jak to tak poslouchám, je zřejmě ze stejného těsta jako Malin. Babička měla růžové tričko, které nosila hrozně ráda. Jenomže Malin taky a v tom právě byl ten malér. A nakonec se ráno co ráno hádaly, která z nich si tričko vezme. Nakonec se dohodly, že se budou střídat, aby to bylo spravedlivé.“

Chvíli bylo ticho.

„Nejsem si tím zcela jista, ale mám podezření, že moje Hulda krade,“ řekla paní Alexanderssonová. „Už několikrát jsem si všimla, že se mi ztrácejí věci.“

„To naše Malin,“ začala zase Pipi, ale tentokrát ji paní Settergrenová důrazně přerušila:

„Děti, marš do dětského pokoje! A hned!“

„Ano, jen co vám dopovím, jak Malin kradla,“ řekla Pipi. „Kradla jako straka! Všechno, co jí přišlo pod ruku! Někdy vstávala i v noci, aby trochu kradla. Říkala, že by jinak nemohla spát. Jednou babičce ukradla piano a namačkala si je do horní zásuvky své skříňky. Babička říkávala, že v tomhle je Malin ohromně šikovná.“

Tomy a Anika vzali Pipi za ruce a táhli ji ke schodům. Dámy upíjely třetí šálek kávy a paní Settergrenová řekla:

„Já si na naši Elu nemůžu stěžovat. I když mi rozbije dost nádobí.“

Nad schodištěm vykoukla zrzavá hlava.

„Chcete vědět, jestli Malin taky rozbíjela nádobí?“ zeptala se Pipi. „Můžu vám klidně říct, že jo! Dokonce na to měla vyhrazený jeden den v týdnu. Babička říkala, že úterý. Každé úterý už od pěti ráno bylo slyšet, jak to svědomité děvče v kuchyni práská nádobím. Začala vždycky s šálky na kávu a se sklenicemi a jinými lehčími věcmi, potom přišly na řadu hluboké talíře a mělké talíře a nakonec rendlíky a polévkové mísy. To vždycky býval celé dopoledne v kuchyni takový rámus, že to byla radost poslouchat, říkávala babička. A pokud Malin odpoledne zbylo trochu času, vzala kladivo a v salóne roztloukala východoindické talířky, které jsme měli pověšené na zdech. Ve středu šla vždycky babička kupovat nové nádobí.“ A Pipi zmizela nad schodištěm v prvním patře jako čert v krabičce.

Paní Settergrenové došla trpělivost. Vyběhla po schodech nahoru, vrazila do dětského pokoje a rovnou k Pipi, která právě začala Tomyho učit stojku.

„Už k nám nikdy nesmíš, když se takhle chováš!“ řekla paní Settergrenová přísně.

Pipi se na ni překvapeně zadívala a oči se jí pomalu zalévaly slzami.

„To jsem si mohla myslet, že se zase nebudu chovat jaksepatří!“ řekla. „Ani nemá cenu se o to pokoušet, stejně se to nikdy nenaučím. Měla jsem zůstat na moři.“

Udělal pukrle, rozloučila se s Tomym a Anikou a pomalu sestupovala po schodech.

Mezitím se i dámy rozhodly jít domů. Pipi si v předsíni sedla na přihrádku na přezůvky a dívala se, jak si nasazují klobouky a oblékají

kabáty. Když už se loučily, přiskočila k paní Settergrenové a řekla:

„Promiňte mi to, že jsem se nechovala jaksepatří! Sbohem!“

Posadila si na hlavu velikánský klobouk a odešla zároveň s dámami. Za brankou se jejich cesty dělily. Pipi šla k vile Vilekule a dámy opačným směrem.

Když ušly kousek cesty, uslyšely za sebou prudký dech. Byla to Pipi, která se hnala za nimi.

„Ještě jsem vám zapoměla říct, jak bylo babičce smutno, když od ní Malin odešla. Jednou v úterý ráno nestačila rozbít víc než tucet šálek na čaj, a najednou utekla a vydala se na moře. Babička si pak musela rozbíjet nádobí sama. Nebyla na to chudák zvyklá, takže měla ruce samý puchýř. Malin se víc neukázala. Babička říkala, že takové prvotřídní služby je škoda.“

Nato Pipi odešla a dámy spěchaly svou cestou. Když ušly asi tak dvě stě metrů, uslyšely, jak za nimi Pipi zdálky volá z plných plic:

„Ma-lin ni-kdy ne-za-met-la pod po-ste-le-mi!“

Pipi zachránkyně životů

Jednoho nedělního odpoledne seděla Pipi doma a přemýšlela, co dělat. Tomy a Anika byli s rodiči u známých na čaji, takže je nečekala.

Během dne dělala samé příjemné věci. Ráno brzy vstala a přinesla Panu Nilsonovi šťávu a koláčky až do postele. Seděl si pak v bledě modré noční košilce, držel sklenici oběma rukama a byl k zulíbání. Pak nakrmila a vyhřebelcovala koně a dlouze mu vyprávěla o jednom ze svých námořních dobrodružství. Potom šla do obývacího pokoje a na zeď tam namalovala veliký obraz. Představoval tlustou dámu v červených šatech a v černém klobouku. V jedné ruce držela žlutou květinu a ve druhé mrtvou myš. Pipi se ten obraz velmi líbil. Zkrášlil celý pokoj. Pak si sedla k sekretáři se zásuvkami a prohlížela si všechna svá ptačí vejce a šnečí ulity a vzpomínala na krásná místa, kde je s tatínkem nasbírali, a na všechny pěkné krámy v různých koutech světa, kde ty krásné věci spolu nakupovali. Také se pokusila naučit Pana Nilsona tancovat valčík, ale jemu se nechtělo. Uvažovala, že by to zkusila s koněm, ale nakonec si radši zalezla do truhlíku na dříví a zaklapla nad sebou víko. Hrála si, že je sardinka, a mrzelo ji, že u toho není Tomy s Anikou, aby taky mohli být sardinkami.

Ale začalo se stmívat. Pipi přitlačila nos na okno, až vypadal jako brambůrek, a vyhlížela do šera podzimního večera. Vzpomněla si, že si už několik dní nevyjela na koni, a rozhodla se, že to udělá ihned. Bude to příjemné zakončení pěkné neděle.

Nasadila si na hlavu veliký klobouk, došla pro Pana Nilsona, který si v koutě hrál s kuličkami, pak osedlala koně a vynesla ho z verandy. A rozjeli se do kraje všichni tři, kůň, na něm Pipi a na ní Pan Nilson.

Byla zima, cesty byly ztuhlé mrazem a dusot kopyt nadělal při jízdě dost hluku. Pan Nilson seděl Pipi na rameni a pokoušel se chytat větve stromů u silnice, ale jeli příliš rychle, takže se mu to nedařilo. Zato dostal větvemi několikrát pořádně za ucho a měl co dělat, aby mu nespadol slamáček.

Tak se tedy Pipi projížděla po městečku na koni a lidé na ulicích se honem tiskli k domům, když se hnala kolem nich.

Jak už to bývá, mělo městečko náměstí. Stála na něm malá, žlutě natřená radnice a několik starých, pěkných jednoposchodových domů. Také tam byl jeden veliký šeredný dům. Byla to tříposchodová novostavba, které se říkalo mrakodrap, protože byla vyšší než ty ostatní.

Nad městečkem se vznášel klid a mír nedělního večera, když se náhle ozval křik:

„Hoří! Hoří! V mrakodrapu hoří!“

Ze všech stran se sbíhali lidé s vytřeštěnými očima. Ulicemi projíždělo požární auto, vytrvale troubilo a malé děti, kterým se jindy požární auto líbilo, tentokrát plakaly strachem, protože se bály, že začne hořet u nich. Na náměstí před mrakodrapem se shlukly davy lidí a policie se je snažila odehnat, aby požární auto mohlo projet. Z oken mrakodrapu šlehaly plameny a na požárníky, kteří se odvážně pustili do hašení, se snášela mračna jisker a dýmu.

Požár vznikl v přízemí a rychle se šířil do vyšších pater. Najednou se lidem na náměstí naskytla podívaná, která jim vyrazila dech. Nahoře, až těsně pod střechou, bylo podkroví a v něm okno, které právě otevřela dětská ruka. Pak se z okna vyklonili dva malí chlapci a volali o pomoc.

„Nemůžeme se dostat ven, někdo na schodech rozdělal ohýnek,“ křičel ten větší.

Bylo mu pět let a jeho bratříčkovi o rok míň. Jejich maminka si pro něco odskočila, takže byli doma úplně sami. Někteří lidé na náměstí se

z toho rozplakali a velitel požárníků vypadal ustaraně. Na požárním autě byl požární žebřík, ale nebyl dost dlouhý. Dostat se k chlapcům domem bylo vyloučeno. Bylo jasné, že dětem nemůže nikdo pomoci, a lidé na náměstí z toho byli celí zoufalí. Ti dva chudáčkové stáli u okna a plakali. Oheň musel každou chvíli vniknout i do podkroví.

Uprostřed davu seděla Pipi na koni. Prohlížela si se zájmem požární vůz a přemýšlela, jestli by si neměla koupit právě takový. Líbilo se jí, že je celý červený a nadělá při jízdě tolik hluku. Pak se zadívala do praskajících plamenů a se zalíbením pozorovala, jak se na ni snášejí oblaka jisker.

Nakonec si Pipi všimla i těch dvou chlapečků v podkroví. Když zjistila, že se jim požár příliš nezamlouvá, velmi se podivila. Nemohla to pochopit. Nakonec jí to nedalo a zeptala se lidí kolem:

„Proč ty děti řvou?“

Zprvu se místo odpovědi ozývaly jenom vzlyky, ale nakonec jí to jeden tlustý pán vysvětlil:

„Proč asi? Co myslíš? Copak bys neplakala, kdybys byla až tam nahoře a nemohla se dostat dolů?“

„Já nikdy nepláču,“ řekla Pipi. „Ale když se chtějí mermomocí dostat dolů, proč jim nikdo nepomůže?“

„Přirozeně proto, že to nejde,“ odtušil tlustý pán.

Pipi chvíli přemýšlela.

„Můžete někdo sehnat dlouhý provaz?“, zeptala se.

„K čemu?“ namítal tlustý pán. „Chlapci jsou příliš malí, nedokážou sešplhat. A jak jim ten provaz chceš podat?“

„Snad jsem se plavila po mořích, ne?“ řekla klidně Pipi. „Dejte mi provaz.“

Nikdo nevěřil, že to k něčemu bude, ale kdosi provaz přece jen donesl.

Vedle mrakodrapu stál vysoký strom. Jeho koruna sahala přibližně stejně vysoko jako podkrovní okno, ale mezi ní a oknem byla mezera nejmíň tři metry široká. Kmen byl navíc hladký, takže nebylo čeho se chytit. Ani Pipi se po něm nedokázala vyšplhat.

Plameny šlehaly, děti v podkroví křičely a v davu na náměstí už brečeli skoro všichni.

Pipi seskočila z koně a šla ke stromu. Vzala provaz a přivázala jej Panu Nilsonovi na ocásek.

„Tak, a teď buď hodný,“ řekla mu Pipi. Zvedla ho na kmen a trochu popostrčila. Pan Nilson hned pochopil, co má dělat. Poslušně šplhal po kmeni vzhůru. Pro malého opičáka je takové šplhání hračka.

Všichni lidé na náměstí Pana Nilsona bez dechu sledovali. Za chvíli byl v koruně stromu. Sedl si na větev a koukal dolů na Pipi. Pipi na něho zamávala, aby zase slezl. A tak se pustil dolů, ale nejdřív přešel větev, takže když byl dole, visel provaz přes větev a oba konce byly na zemi.

„Ty jsi, Pane Nilson, tak chytrý, že bys mohl být od hodiny profesorem,“ řekla Pipi a odvázála mu provaz z ocásku.

Kousek odtud pracovali na lešení zedníci a Pipi si k nim skočila vypůjčit dlouhé prkno. Držela je pevně v podpaží, volnou rukou se chytala provazu a nohama se opřela o strom. Pak lezla po stromě nahoru tak svižně a hbitě, že lidé překvapením přestali brečet. Když dolezla nahoru, položila prkno jedním koncem na silnou větev a druhý konec opatrně sunula k podkrovnímu oknu. Tak si z prkna udělala most ze stromu do okna.

Lidé na náměstí ztichli. Nikdo ze sebe nevypravil ani slovo. Pipi se vyhoupla na prkno a usmála se na oba chlapce v podkroví.

„Vypadáte smutně,“ řekla. „Nebolí vás břicho?“

Přeběhla po prkně a skočila oknem rovnou do podkrovní místnosti.

„Máte tu teploučko,“ řekla. „Dnes už tu víc topit nemusíte, za to vám ručím. A zítra myslím postačí tak čtyři polínka.“

Vzala si na jednu ruku jednoho chlapečka a na druhou druhého a vylezla zpátky na prkno.

„Teď bude legrace, uvidíte,“ řekla jim. „Zahrajeme si na provazolezce.“

Když došla doprostřed prkna, zvedla jednu nohu do výšky tak jako v cirkuse. Dav na náměstí se zachvěl. Vzápětí Pipi ztratila botu a několik starších paní omdlelo. Dostala se však s oběma chlapci šťastně po prkně až na strom. V šeru večera se ozvalo provolávání slávy. Lidé volali hurá, že ani nebylo slyšet hukot požáru.

Pipi si přitáhla konec provazu a pevně jej přivázala k větvi. K druhému konci přivázala jednoho chlapce a pomaloučku, opatrně ho spouštěla dolů, kde už na něho čekala jeho maminka. Byla celá šťastná, hned chlapečka popadla a se slzami v očích ho k sobě tiskla. Ale Pipi volala:

„Tak haló, sem s tím provazem! Tady ještě jeden kluk zbyl, a pokud vím, tak nemá křídla!“

Chlapce, který už byl dole, začali tedy lidé honem odvázet, ale museli si při tom pomáhat – Pipi totiž uměla vázat námořnické uzly, které hned tak každý nerozvázal. Naučila se to na moři. Nakonec si provaz vytáhla nahoru a vzala si do parády druhého chlapce.

Pak už zbyla na stromě jen ona. Vyběhla na prkno a všichni lidé se dívali, co udělá. Pipi poskakovala a tančila po úzkém prkně sem a tam. Mávala rukama a zpívala ochraptělým hlasem, který bylo na náměstí slyšet téměř jenom jako šepot:

*„Hoří střecha, hoří strop,
hoří sklep a celý dům,
kdo se bojí, strachy pláče,
bezmocný je jak to ptáče a hned přijde o rozum.“*

Pak se roztančila ještě divočeji a někteří lidé na náměstí přivírali oči ze strachu, že spadne a zabije se. Z okénka ve střeše vyšlehovaly plameny a ozařovaly Pipi. Zvedla ruce k nebi a v dešti jisker, které na ni padaly, volala:

„To je ale požár!“

Najednou skočila rovnou k provazu.

„Hop,“ křikla a spustila se k zemi jako blesk.

„Ať žije Pipi Dlouhá punčocha!“ volal velitel požárníků.

„Hurááá!“ křičelo celé náměstí jako jeden muž. Někdo tam dole křičel hurá o něco déle než všichni ostatní. Byla to Pipi.

Pipi slaví narozeniny

Jednoho dne našli Tomy a Anika ve schránce dopis. Na obálce bylo napsáno:

TOMÝKOVY A ANYCE.

Když roztrhli obálku, našli v ní lístek a na něm stálo:

*TOMÝKU A ANYKO PŘIĎTE ZÝTRA KE MNĚ NA OSLAVU PYPY MÁ
NAROZENINY!*

SPOLEČENSKÝ ÚBOR PODLE VLASTNÝ CHUŤY.

Tomy a Anika začali radostí tancovat po pokoji. Porozuměli dopisu velmi dobře, přestože byl napsán tak podivným pravopisem. Pipi si s

ním dala hrozně práce. Ve škole sice dělala, že nezná ani písmeno i, ale ve skutečnosti přece jenom trochu psát uměla. Tehdy když se plavila po mořích, sedával s ní jeden z plavčků na zádi a učil ji psát. Pipi ovšem nebyla nijak vytrvalou žákyní. Zničehonic řekla třeba:

„Víš co, Fridolfe,“ ten plavčík se totiž jmenoval Fridolf, „ted' toho necháme a radši si vylezeme na stožár podívat se, jaké bude zítra počasí.“

Nebylo tedy divu, že jí psaní moc nešlo. Smolila to pozvání celou noc a teprve k ránu, když hvězdy nad střechou vily Vilekuly bledly, přikradla se k vile, ve které bydleli Tomy a Anika, a hodila jim dopis do schránky.

Jakmile Tomy a Anika přišli ze školy domů, začali se připravovat na oslavu. Anika požádala maminku, aby jí natočila vlasy. Maminka jí vyhověla, a ještě jí do vlasů zavázala růžovou mašli. Tomy si vlasy jenom navlhčil, aby se mu necuchaly. O kudrlinky nestál. Anika si chtěla vzít nové šaty, ale to maminka nedovolila. Ty by vypadaly, až by se děti vrátily domů! Anika se musela spokojit s jinými, které už nebyly nejnovější. Tomíkovi bylo jedno, co má na sobě, jen když vypadal trochu k světu.

Koupili taky pro Pipi dárek. Peníze si vybrali ze svých pokladniček. Cestou ze školy zašli do hračkářství a koupili moc krásnou..., ale to je prozatím tajemství. Dárek byl zabalen do zeleného papíru a ovázán dlouhatánským provázkem. Když byli Tomy a Anika hotovi a vyslechli všechna maminčina ponaučení, aby se neumazali a neroztrhali si šaty, vzal Tomy balíček a šli. Byli domluveni, že se budou cestou v nošení střídát, a až ho budou Pipi předávat, budou ho držet oba dva.

Byl už listopad a brzy se šeřilo. Když Tomy a Anika vcházeli do vily Vilekuly, drželi se pevně za ruce, protože v zahrádce už byla tma a v korunách stromů, z nichž padaly poslední listy, ponuře šumělo. Tomy říkal, že šumí „podzimovatě“. O to lákavější byl pohled na rozsvícená okna vily Vilekuly, kde je čekala slavnost.

Chodili obvykle kuchyňským vchodem, ale tentokrát šli hlavním. Kůň na verandě nebyl. Když Tomy zdvořile zaklepal na dveře, ozval se zevnitř temný hlas:

„Kdo to buší na má vrata, kdo to ruší noční klid? Je to lupič? Nebo straší? Je to kočka snad, či myš?“

„Ne, ne, to jsme my, Pipi!“ volala Anika. „Otevři nám!“

Pipi jim otevřela.

„Proč jsi říkala, že straší? Já se bojím!“ řekla Anika a úplně zapomněla Pipi blahopřát.

Pipi se srdečně zasmála a otevřela jim dveře dokořán. Konečně byli v teple! Narozeninová oslava se konala v kuchyni, kde bylo nejtulněji. V přízemí byly jenom dva pokoje, obývací s jediným kusem nábytku a ložnice. V kuchyni bylo místa dost a Pipi to tam moc pěkně uspořádala. Na podlahu dala koberec a na stůl ubrus, který sama ušila. Vyšila na něm květiny trochu podivného vzhledu, o nichž tvrdila, že rostou v Zadní Indii, takže to určitě byly správné květiny. Záclony byly zatažené a v kamnech praskal oheň. Pan Nilson seděl na truhlíku na dříví a tloukl dvěma poklicemi o sebe jako činely. V koutě stál kůň. Taky byl pozván.

Tomy a Anika si najednou vzpomněli, že přece chtěli Pipi blahopřát. Uklonili se, předali jí zelený balíček a řekli: „Blahopřejeme ti k narozeninám.“ Pipi poděkovala a honem balíček rozbalila. Byla v něm hrací skříňka! Pipi se mohla zbláznit radostí. Objala Tomyho, Aniku, hrací skříňku i zelený papír. Pak hrací skříňku natáhla, uvnitř to začalo cinkat a v tom cinkotu zazněl nápěv písničky.

Pipi natahovala a hrála a natahovala a hrála pořád dokola a ničeho jiného si nevšímal. Najednou se vzpamatovala: „Málem bych zapomněla, vždyť já mám pro vás dárky k narozeninám!“

„Ale vždyť my nemáme narozeniny,“ namítli Tomy a Anika.

Pipi se na ně překvapeně podívala.

„To vím taky, ale já mám! Proč bych vám k nim nemohla taky dát dárky? Nebo máte v učebnicích napsáno, že se to nesmí? Že by to třeba bylo proti pravidlům nábosilky?“

„To se ví, že se to smí,“ řekl Tomy. „Jenže se to nedělá. Ale já bych vlastně přesto rád dostal dárek.“

„Já taky,“ řekla Anika.

Pipi odběhla do obývacího pokoje, kde měla na sekretáři připravené balíčky. Tomy rozbalil svůj a našel v něm malou, docela ma-linkou flétnu ze slonoviny a v tom druhém, pro Aniku, byla krásná brož ve tvaru motýla. Křídla motýla byla poseta červenými, modrými a zelenými kamínky.

Každý tedy dostal dárek k narozeninám, a teď byl čas zasednout k prostřenému stolu, na kterém byly už nachystané spousty sušenek a koláčků. Byly to sušenky prapodivných tvarů a Pipi prohlásila, že jsou čínské.

Nalila každému šálek čokolády a přidala šlehačku. Když už si měli sednout, vzpomněl si Tomy:

„Když máma s tátou mají hosty, tak vždycky páni dostanou lístečky, kde mají napsáno, kterou dámu mají odvést ke stolu. To bychom měli mít taky.“

„Já jsem pro,“ řekla Pipi.

„Horší je, že jsem tu jediný pán,“ řekl Tomy nejistě.

„Ale kdepak,“ ohradila se Pipi. „Copak je Pan Nilson nějaká slečna?“

„Vidíš, na něho jsem zapomněl,“ řekl Tomy. Sedl si na truhlu na dříví a napsal na kus papíru:

Pan Settergren odvede laskavě ke stolu slečnu Dlouhou punčochu.

„Pan Settergren, to jsem já,“ řekl spokojeně a ukázal Pipi, co napsal. Na jiný lístek napsal:

Pan Nilson odvede laskavě ke stolu slečnu Settergrenovou.

„Kůň musí taky dostat lístek, přestože nebude sedět u stolu,“ prohlásila Pipi.

A tak napsal Tomy na další lístek, co mu Pipi nadiktovala:

Kůň laskavě zůstane v koutě a dostane za to sušenky a koláče.

Pipi podržela lístek koni u nozder a řekla:

„Přečti si to a řekni nám, jaký na to máš názor!“

Kůň neměl námitek, a tak Tomy nabídl Pipi rámě a odvedl ji ke stolu. Pan Nilson neprojevil žádnou snahu nabídnout rámě Anice, a tak ho Anika jednoduše popadla a odnesla ke stolu. Pan Nilson si ale nechtěl sednout na židli. Sedl si rovnou na stůl. Dokonce nechtěl ani pít čokoládu se šlehačkou. Až když mu Pipi nalila do šálku vodu, vzal ho oběma rukama a začal pít.

Anika, Tomy i Pipi jedli a Anika prohlásila, že jestli jsou ty sušenky opravdu čínské, tak se přestěhuje do Číny, až bude velká.

Když Pan Nilson dopil, obrátil šálek dnem vzhůru a posadil si ho na hlavu. Pipi to hned udělala po něm, jenže měla ve svém šálku ještě nedopitou čokoládu, takže jí teď stékala po čele až na nos. Vyplázla jazyk a nos si olízla.

„Ani kapka nesmí přijít nazmar,“ prohlásila.

Tomy a Anika své šálky nejdřív důkladně vylízali a teprve potom si je posadili na hlavu.

Když se všichni dosyta najedli a napili a také kůň dostal své, sebrala Pipi hbitě všechny čtyři rohy ubrusu, zvedla ho, až se v něm šálky a

mísy s koláčky a sušenkami pomíchaly jako v pytli, a pak celý ranec odklidila do truhlíku na dříví.

„Já jsem zvyklá po jídle vždycky trochu poklidit,“ řekla na vysvětlenou.

A pak se pustili do hraní. Pipi navrhla hru, která se jmenovala po podlaze ani krok. Byla to jednoduchá hra. Muselo se prostě přejít přes celou kuchyni a přitom ani jednou nešlápnout na podlahu. Pipi to dokázala jedna dvě. I Tomymu a Anice se to podařilo docela slušně. Nej dřív si vylezli na dřez, roztáhli hodně do široka nohy, překročili z dřezu až na kamna, z kamen na truhlík na dříví, z truhlíku přes přihrádku na klobouky na stůl a ze stolu po dvou židlích na skříň v koutě. Mezi skříní a dřezem byla mezera několik metrů široká, ale naštěstí tam právě stál kůň, takže mu mohli vylézt na zadek, přejít mu po hřbetě až k hlavě a skočit rovnou do dřezu.

Když si tak chvíli hráli a Aničiny šaty začínaly vypadat, jako by je nosila spoustu let, a Tomy vypadal jako nejčernější ze všech kominíků, rozhodli se, že budou hrát něco jiného.

„Pojďme na půdu navštívit duchy,“ řekla Pipi.

Anika zalapala po dechu.

„Cop... cop... copak jsou na půdě duchové?“ zděsila se.

„Jéje! Spousty,“ ujistila ji Pirji. „Tam se to duchy a všelijakými strašidly jen hemží. Člověk o ně zakopává, co jich tam je. Půjdem tam?“

„Radši ne,“ pípla Anika a vyčítavě se na Pipi podívala.

„Maminka říkala, že duchové a strašidla nejsou,“ prohlásil odvážně Tomy.

„Přesně tak,“ řekla Pipi. „Nikde jinde nejsou, protože všichni bydlí u mě na půdě. Ani nemá cenu jim říkat, aby se odstěhovali. Ale to nevadí, nic zlého nedělají. Jenom trochu štípou, takže mám od nich ruce samou modřinu. A taky ječí. A hrají vlastními hlavami kuželky.“

„Ku... ku... kuželky vlastními hlavami?“ zašeptala Anika.

„Ano, vlastními hlavami,“ potvrdila Pipi. „Pojďme si s nimi popovídat. Já ráda hraju kuželky.“

Tomy nechtěl ukázat, že se bojí, a taky byl trochu zvědavý, jak takoví duchové vlastně vypadají. To budou kluci ve škole koukat, až jim o tom bude vyprávět! Kromě toho trochu spoléhal na to, že si duchové na Pipi netroufnou. Byl rozhodnut na půdu se podívat. Chudinka Anika tam nechtěla za žádnou cenu, ale co kdyby se třeba některý malý, docela

malinký duch zaběhl do kuchyně, zrovna když tam bude sama? To rozhodlo! Raději půjde s Pipi a Tomíkem mezi tisíc duchů, než aby zůstala v kuchyni sama třeba s jediným malinkatým pididuchem!

Pipi šla první. Otevřela dveře ke schodům, které vedly na půdu. Byla tam tma jako v pytli. Tomy se držel Pipi pevně za ruku a Anika se ještě pevněji držela Tomyho. Stoupali po schodech. Schody při každém kroku hrozně vrzaly. Tomy začal litovat, že byl tak zvědavý. Anika neměla čeho litovat, protože vůbec nebyla zvědavá. Ani trošku.

Došli po schodech nahoru a octli se na půdě. Kromě úzkého pruhu měsíčního světla, který se táhl po celé podlaze, tam byla úplná tma. Štěrbínami protahoval vítr, až to ve všech koutech pípalo a vzdychalo.

„Ahoj, duchové!“ křikla Pipi.

Pokud tam nějaký duch byl, tak neodpověděl.

„To jsem si mohla myslet,“ řekla Pipi. „Odešli na výborovou schůzi spolku strašidel.“

Anika si oddychla a doufala, že ta schůze bude trvat hodně dlouho. Vtom se z kouta ozval strašlivý zvuk: „Húúííí!“

A v okamžiku uviděl Tomy, jak k němu ze tmy něco letí. Mihlo se mu to kolem čela, bylo to černé a vyletělo to otevřeným oknem ven. Tomy křičel na celé kolo:

„To byl duch, to byl duch!“

A Anika křičela s ním.

„Chudák, přijde pozdě na schůzi,“ řekla Pipi. „Pokud to ovšem byl opravdu duch, a ne sova!“

„Stejně žádní duchové nejsou“ řekla po chvíli. „Čím víc na to myslím, tím spíš to musela být sova. Jestli někdo řekne, že duchové jsou, tak mu zakroutím nosem.“

„Vždyť jsi to sama říkala!“ namítla Anika.

„Já že jsem to říkala?“ řekla Pipi. „Tak si teda zakroutím nosem!“

Chytla se za nos a pořádně jím zakroutila.

Tomy ho a Aniku to uklidnilo. Dokonce jim to dodalo tolik odvahy, že šli k oknu a vykoukli na zahradu. Po obloze plula veliká černá oblaka a dělala, co mohla, aby měsíc nesvítil.

Tomy a Anika se odvrátili od okna a uviděli – ó hrůzo! –, jak se k nim blíží bílá postava.

„Strašidlo!“ křičel Tomy celý bez sebe.

Anika dostala takový strach, že ani nemohla křičet. Postava přicházela blíž a blíž, Tomy a Anika se k sobě tiskli a zavírali oči. Jenže strašidlo řeklo:

„Koukejte se, co jsem našla! Tamhle v té staré námořnické truhle ležela tatínkova stará noční košile. Trochu si ji zkrátím a budu ji nosit.“

Pipi došla až k nim. Dlouhá noční košile jí plandala kolem nohou.

„Ach Pipi, já myslela, že umřu hrůzou,“ řekla Anika.

„Ale noční košile přece nikomu neubližují!“ ujišťovala ji Pipi. „Koušou jedině v sebeobraně!“

Pipi se rozhodla námořnickou truhlu prohledat důkladněji. Odesla ji k oknu, takže na ni dopadalo slabé měsíční světlo. Vytahovala staré šaty a házela je na podlahu. Také tam našla dalekohled, několik starých knih, kord a pytlík plný zlatých peněz.

„Tralalá!“ jásala Pipi.

„To je napínavé,“ vydechl Tomy.

Pipi všechno uložila do noční košile, udělala z ní ranec a děti se vrátily do kuchyně. Anika byla ráda, že už je z půdy pryč.

„Můžeme založit vlastní loupežnou bandu,“ řekla Pipi a přiložila si k očím dalekohled. „Mně se zdá, že vidím i blechy v Jižní Americe,“ dodala. „Tenhle dalekohled by se nám mohl hodit, až si založíme loupežnou bandu.“

Vtom někdo zabouchal na dveře. Byl to Tomíkův a Aničin tatínek. Přišel, aby děti odvedl domů. Říkal, že už je dávno čas jít spát. Tomy a Anika honem sebrali své věci, flétnu a brož, poděkovali Pipi za všechno a rozloučili se.

Pipi doprovodila hosty na verandu a dívala se za nimi, jak mizí cestičkou v zahrádce směrem k vrátkům. Otočili se a zamávali. Na Pipi dopadalo z domku světlo. Stála tam v noční košili po tatínkovi, která jí sahala až k patám, a zrzavé copy jí čouhaly do stran. V ruce držela kord. Vzdávala jim čest.

Když Tomy a Anika s tatínkem došli k vrátkům, zaslechli, že na ně Pipi volá. Zůstali stát a poslouchali. Koruny stromů šuměly, takže jí skoro nebylo rozumět. Ale přesto poznali její hlas:

„Já budu námořní lupič, až budu velká. Vy taky?“

II Pipi dlouhá punčocha se nalodí

Pipi nakupuje

Byl krásný jarní den, slunce svítilo, ptáci cvrlikali, v příkopech se valila voda z roztáleného sněhu a Tomy s Anikou běželi k Pipi. Tomy přinesl několik kostek cukru pro koně, a než šli s Anikou dál, trochu ho na verandě poplácali. Pipi ještě spala. Jako obvykle měla nohy na polštáři a hlavu pod pokrývkou. Anika ji trochu štípla do palce u nohy a řekla:

„Vzbud' se!“

Pan Nilson už byl vzhůru, vyskočil si na lampu u stropu a uvelebil se na stínítku. Po chvíli se pod pokrývkou něco pohnulo a pak vykoukla zrzavá hlava. Pipi otevřela oči a zeširoka se usmála.

„To vy jste mě štípli do prstů u nohou? Mně se zdálo, že se můj tatínek, který je černošský král, přišel podívat, jestli nemám kuří oka.“

Posadila se na okraj postele a natáhla si punčochy, jednu hnědou a druhou černou.

„Kdepak kuří oka, když nosím takovýchle boty,“ řekla a obula si své velikánské černé boty.

„Co dnes budeme dělat, Pipi?“ ptal se Tomy. „My nemáme školu!“

„To se podívejme!“ řekla Pipi. „Tancovat kolem vánočního stromku nemůžeme, protože jsme ho už před třemi měsíci vyhodili. Ale můžeme celé dopoledne běhat po ledě. Docela zábavné by bylo kopat zlato, jenže nevíme, kde je. Většina zlata je až na Aljašce, ale tam už pro samé zlatokopy není k hnutí. Musíme si vymyslet něco jiného.“

„Něco zábavného,“ řekla Anika.

Pipi si upletla copy a zamyslela se.

„Co kdybychom zašli do města nakoupit?“ řekla nakonec.

„Ale nemáme peníze,“ namítl Tomy.

„Já přece mám,“ řekla Pipi a otevřela kufr plný zlatých mincí. Nabrala jich pořádnou hrst a strčila si je do kapsičky, co ji měla v zástěře

vepředu zrovna na břicho.

„Teď mi chybí jenom klobouk a mohla bych jít,“ řekla. Ale klobouk nikde. Pipi se nejdřív šla podívat do truhlíku na dříví, ale tam kupodivu nebyl. Pak nahlédla do plechovky ve spíži, kam si dávala chleba, ale tam byl jenom podvazek, porouchaný budík a kousek sucharu. Nakonec hledala i na přihrádce na klobouky, ale tam našla jenom pánvičku, šroubovák a zbytek sýra.

„Tady člověk pro samý pořádek všechno najde tam, kde to původně nebylo,“ řekla Pipi nespokojeně. „Ten kousek sýra mi už dávno chyběl a teď se tedy konečně našel. Haló, klobouku!“ zavolala. „Půjdeš s námi nakoupit, nebo ne? Jestli hned nevylezeš, tak tě nechám doma!“

Klobouk se neukázal.

„No dobře! Když je tak hloupý, já se ho prosit nebudu. Ale až se vrátím domů, nechci slyšet žádný fňukot!“ řekla přísně.

A za chvíli si Tomy, Anika a Pipi s Panem Nilsonem na rameni vykračovali do města. Slunce krásně svítilo, nebe bylo modré a dětem bylo veselo. V příkopě vedle cesty bublala voda. Byl to hluboký příkop a vody v něm bylo až po okraj.

„Já mám ráda příkopy!“ křikla Pipi a beze všech okolků skočila do vody. Sahala jí až po kolena, a jak v ní poskakovala, stříkalo to až na Tomyho a Aniku.

„Já jsem loď,“ řekla a rozhrnovala nohama vodu. Ale jen to dořekla, uklouzla a potopila se.

„Nebo vlastně ponorka,“ pokračovala s naprostým klidem, jen co vystrčila hlavu z vody.

„Ale Pipi, vždyť jsi celá mokrá,“ řekla starostlivě Anika.

„Co na tom? Kde stojí psáno, že děti mají být suché? Kromě toho prý studená voda otužuje. To jenom tady u nás si lidé myslí, že děti nemají chodit v příkopech. V Americe jsou všechny příkopy tak nacpané dětmi, že se tam už žádná voda nevejde. Jsou v příkopech celý rok. V zimě tam samozřejmě zamrznou a z ledu jim vykukují jenom hlavy. Nemůžou ani chodit domů na oběd, a tak jim maminky musí kompot a karbanátky nosit ven. Zato jsou zdravé jako řípy!“

V zářivém slunci vypadalo městečko docela mile.

Mezi domy se všelijak vinuly zahrádky, ve kterých rašily sněženky a šafrány.

V městečku bylo hodně obchodů. Protože byl krásný jarní den, chodilo hodně lidí z jednoho obchodu do druhého a zvonky u dveří nepřetržitě cinkaly. Ženy chodily s košíčky nakupovat kávu, cukr, mýdlo a máslo. Děti si zase kupovaly čokoládu a žvýkačku, ale většina jich ne měla peníze, a proto jen tak postávaly před obchody a na všechny ty dobroty ve výkladních skříních se jen dívaly.

Právě se rozzářilo slunce, že byla radost se podívat, když se na hlavní třídě objevily tři postavy. Byli to Tomy, Anika a úplně promočená Pipi, která za sebou zanechávala mokrou čáru.

„To ale máme štěstí,“ řekla Anika. „Podívejte se, co tu je obchodů, a my máme plnou kapsu zlatých peněz.“

Tomy z toho měl takovou radost, že si až poskočil.

„Tak se do toho dáme,“ řekla Pipi. „Nejdřív bych si koupila piano.“

„Copak umíš hrát?“ podivil se Tomy.

„Jak to mám vědět, když jsem to nikdy nezkusila!“ odbyla ho Pipi. „Nikdy jsem žádné piano neměla. A to bys, Tomíku, ani nevěřil, jaký to vyžaduje cvik, umět hrát na piano, a přitom žádné nemít.“

Nemohli však žádný obchod s piany najít. Právě šli kolem parfumerie. Ve výkladní skříní byl kelímek s mastičkou proti pihám a vedle kelímku nápis:

TRPÍTE PIHAMI?

„Co to tam je napsáno?“ zeptala se Pipi.

„Stojí tam: Trpíte pihami?“ řekla Anika.

„Vida, vida,“ zamyslela se Pipi. „No dobrá, na zdvořilou otázku se sluší zdvořile odpovědět. Jdem dovnitř!“

Otevřela dveře a vkročila do obchodu. Tomy a Anika šli za ní. Za pultem stála starší paní. Pipi šla rovnou k ní a řekla rozhodným hlasem: „Ne!“

„Copak si přeješ?“ zeptala se paní.

„Ne!“ opakovala Pipi.

„Já ti nerozumím,“ řekla paní.

„Já pihami netrpím!“ řekla Pipi.

Teprve teď paní prodavačce svitlo, co má Pipi na mysli. Když si ji trochu prohlédla, podivila se:

„Ale dítě, vždyť jsi pihami celá posetá!“

„To vím taky,“ odušila Pipi, „ale netrpím tím! Jsem naopak ráda, že je mám! Má úcta!“ A zase šla.

Ještě ve dveřích se otočila a křikla:

„Až budete mít nějakou mast, po které se dostane ještě víc pih, tak mi takových sedm osm kelímků pošlete!“

Vedle parfumerie byl obchod s dámskými oděvy.

„Moc jsme toho zrovna nenakoupili,“ řekla Pipi, „ale teď se do toho dáme.“

A vešli, první Pipi, za ní Tomy a nakonec Anika. První věc, kterou uviděli, byla moc pěkná figurína v modrých hedvábných šatech. Pipi šla rovnou k ní a srdečně jí podala ruku.

„Zdravíčko, jakpak se nám daří?“ pozdravila. „To je váš obchod, paní, že ano? Moc mě těší!“ A ještě důkladněji potřásla figuríně rukou.

Tu se ale stala nemilá věc. Ruka figuríny vyklouzla z hedvábného rukávu a Pipi tu stála a držela ve své ruce další ruku, takovou bílou a hrozně dlouhou. Tomíkovi to vyrazilo dech a Anika se málem rozplakala. Přiběhla prodavačka a začala hubovat. Pipi ji chvíli poslouchala a pak řekla:

„Uklidni se na moment. Já myslela, že tu máte samoobsluhu, a chtěla jsem si tu ruku koupit.“

To prodavačku ještě víc rozzlobilo a řekla, že figurína není na prodej, rozhodně ne po částech. Teď ji ale Pipi zničila a musí ji zaplatit celou.

„Zvláštní věc!“ podivila se Pipi. „Ještě štěstí, že nejsou stejní blázni ve všech obchodech. Představte si, kdybych si šla koupit vepřové ocásky a řezník mi vnucoval celé prase!“

Během řeči vylovila z kapsičky v zástěře dvě zlaté mince a s velkorysým gestem je hodila na pult. Prodavačka oněměla úžasem.

„Stojí snad ta ženská víc?“ zeptala se Pipi.

„Kdepak, kdepak,“ ujišťovala ji prodavačka a zdvořile se ukláněla, „stojí daleko míň.“

„Tak si zbytek nechte a kupte za to dětem něco na zub,“ řekla Pipi a zamířila ke dveřím. Prodavačka běžela za ní, neustále se ukláněla a ptala se, kam tu figurínu mají poslat.

„Já chci jenom ruku a tu si odnesu sama,“ řekla Pipi. „Zbytek můžeš rozdělit chudým. Ahoj!“

„Co s tou rukou budeš dělat?“ ptal se Tomy, když zase byli na ulici.

„Co s ní budu dělat? Nenosí snad lidé umělé zuby a místo vlasů paruky? A dokonce umělé nosy? Proč bych tedy nemohla nosit umělou ruku? Věřte mi nebo ne, ale mít tři ruce, to je ohromná výhoda.“

Vzpomínám si, jak jsme jednou s tatínkem přistáli v městě, kde měli všichni lidé tři ruce. Šikovné, co? Když například drželi při jídle v jedné ruce vidličku a ve druhé nůž a náhodou se zrovna potřebovali šťourat v nose nebo v uchu, tak si jednoduše vypomohli tou třetí! Víte, co tím ušetřili času?“

Pipi se zamyslela.

„Vždyť já zase lžu,“ řekla. „To je divné. Zničehonic to na mě přijde, v hlavě se mi vylíhne nějaká lež a já ne a ne se jí zbavit. Jestli mám být upřímná, tak v tom městě vůbec nikdo tři ruce neměl. Všichni měli jenom dvě.“

Pipi chvíli mlčky přemýšlela.

„Dokonce tam bylo několik lidí, kteří měli jenom jednu,“ dodala. „A abych řekla celou pravdu, tak tam dokonce bylo i hodně takových, co neměli ani jednu a při jídle se museli nahýbat až do talíře, jako by se pásli. Ani se nemohli sami poškrábat za uchem, ale museli poprosit maminku. Takové to tam bylo.“

Pipi smutně zakývala hlavou.

„Rozhodně jsem nikdy neviděla tak málo rukou jako právě v tom městě. Ale to jsem celá já! Pořád se musím vytahovat a dělat se zajímavější, než jsem, a vymýšlet si, že lidé mají víc rukou, než mají ve skutečnosti.“

Pipi vykračovala s rukou figuríny pěkně přes rameno. Když přišli k obchodu, kde se prodávaly bonbóny, zůstala stát. Před výkladem stál houf dětí, které si dobroty prohlížely. Byly tam veliké krabice plné červených, modrých a zelených bonbónů, dlouhé řady tabulek čokolády, hromádky žvýkaček a těch nejsvědňějších čokoládových koulí, takže nebylo divu, že se mezi dětmi před tím výkladem tu a tam ozval povzdech. Neměly prostě na ty dobroty peníze. Ani pětník.

„Pipi, pojďme do tohohle obchodu,“ vyhrkl Tomy a zatahal Pipi za šaty.

„Do tohohle obchodu rozhodně půjdeme!“ prohlásila důrazně Pipi. „A to až úplně dovnitř!“

A šli.

„Prosila bych osmnáct kilo bonbónů,“ řekla Pipi a ukázala zlatý peníz. Prodavačka na ni zůstala koukat s otevřenými ústy. Tolik bonbónů najednou u ní ještě nikdo nekoupil.

„Chceš snad říci osmnáct bonbónů, ne?“ zeptala se.

„Chci říct osmnáct kilo bonbónů,“ řekla Pipi a položila na pult zlatý peníz. Prodavačka začala horlivě sypat bonbóny do velikých sáčků. Tomy a Anika stáli vedle a ukazovali prstem, které druhy jsou nejlepší.

Byly tam nádherné červené bonbóny. Takový bonbón stačilo chvílku cucat a rozplynul se vám v ústech v nádhernou kasičku. Pak tam byly kyselé bonbóny, ty byly zelené, a taky nebyly k zahození. Moc dobré byly i ty z jahodového želé a lodičky z lékořice.

„Co kdybychom vzali tři kila od každého?“ navrhla Anika. A tak vzali tři kila od každého druhu.

„Ještě bych prosila šedesát koulí a dvaasedmdesát lodiček, takže by mi pak už pro dnešek stačilo jenom sto tři čokoládových cigaret,“ poručila si Pipi. „Ledaže bych si ještě přikoupila vozíček, abych to měla na čem odtáhnout.“

Prodavačka řekla, že vozíček jistě dostane v hračkářství, které je hned vedle.

Před obchodem se mezitím seběhla spousta dalších dětí a všechny koukaly dovnitř a málem omdlávaly vzrušením, když viděly, co toho Pipi nakupuje. Pipi odběhla do hračkářství koupit vozík a všechny sáčky do něho naložila. Pak se rozhlédla a křikla:

„Ten, kdo nerad bonbóny, ať udělá krok vpřed!“

Nepředstoupil nikdo.

„Zvláštní věc,“ pronesla Pipi. „Je tu někdo, kdo bonbóny jí?“

Předstoupilo třiatdvacet dětí. Tomy a Anika byli samozřejmě mezi nimi.

„Tomy, otevři sáčky,“ řekla Pipi.

Tomy otevřel sáčky. A pak se pustili do bonbónů a byla na ně podívaná, jakou městečko ještě nezažilo. Všechny děti si nacpaly plnou pusou bonbónů, červených, co se v puse rozplývají na kasičku, kyselých zelených, jahodového želé i lodiček z lékořice. A pak si ještě vzaly čokoládové cigarety, protože ty se jim do koutku úst vždycky nějak vešly, a chuť čokolády a jahodového želé, to jde moc dobře dohromady. Ze všech stran přibíhaly další děti a Pipi rozdávala bonbóny ostošest.

„Mně se zdá, že budu muset přikoupit dalších osmnáct kilo,“ řekla. „Jinak nám nezbyde na zítra.“

Koupila tedy dalších osmnáct kilo, ale na zítra toho stejně moc nezbylo.

„Teď půjdeme do dalšího obchodu,“ řekla Pipi a vešla do hračkářství. Všechny děti šly za ní. Byla tam spousta krásných věcí, vláčky a natahovací autíčka, krásné panenky v roztomilých šatečkách, talířky, příbory a prostírání pro panenky, pistolky na kapsle, cínoví vojáčky, psi, sloni, záložky do knih a všelijací panáči.

„Čím mohu posloužit?“ zeptal se prodavač.

„Posloužit nám můžete různě,“ odpověděla Pipi a zkoumavě se zahleděla do přihrádek. „Máme například citelný nedostatek panáků,“ pokračovala po chvíli. „A pistolek na kapsle. Ale doufám, že si s tím poradíme.“

Vyndala celou hrst zlatých mincí a děti hned ukazovaly, co potřebují nejnaléhavěji. Anika se rozhodla pro překrásnou panenku se světlými lokýnkami a v růžových hedvábných šatečkách, mačkalo se jí břicho a ona říkala „*mami*“. Tomy chtěl vzduchovku a parní stroj. A okamžitě je dostal. I ostatní děti ukazovaly, co chtějí, a když byl nákup hotov, už toho v hračkářství moc nezbylo. Zůstalo tam jenom něco záložek do knih, několik stavebnic a to bylo asi tak všecko. Pro sebe Pipi nekoupila nic, ale Pan Nilson dostal zrcátko.

Než odešli, koupila Pipi ještě každému dítěti okarínu, a když vyšli na ulici, všichni vyhrávali a Pipi rukou figuríny udávala takt.

Na hlavní třídě z toho byl takový hluk, že nakonec přišel strážník, aby zjistil, co se děje.

„Co je to za kravál!“ křičel.

„To je slavnostní pochod Kronoberského pluku,“ řekla Pipi. „Ale nevím, jestli je to všem dětem jasné. Zdá se mi, jako by některé myslely, že mají hrát *Zahříme s bouří, bratři*.“

„Okamžitě přestaňte,“ rozkřikl se strážník a zacpával si uši. Aby ho trochu utěšila, poklepala ho Pipi rukou figuríny po zádech.

„Budte rád, že jsme si nekoupili pozouny,“ řekla.

Po chvíli začaty okaríny postupně jedna za druhou umlkat. Nakonec pípla tu a tam jenom jedna z nich – Tomíkova. Strážník řekl velice přísným hlasem, že na hlavní třídě je srocování dětí zakázáno a ať jdou všichni domů. Proti tomu děti nic nenamítaly. Beztak si už chtěly doma vyzkoušet vláčky, jezdit autíčky a stlát panenkám, a tak se vesele rozběhly domů. Ten den ani jedno z nich nevečeřelo.

Pipi, Tomy a Anika se taky chystali domů. Pipi táhla vozíček. Prohlížela si na ulici všechny nápisy a zkoušela si je přeslabikovat.

„Lé – kár – na, aha, tam se chodí nakupovat pilulilulky, že jo?“ zeptala se.

„Pilulky,“ opravila ji Anika.

„To si tam musím taky nějaké koupit,“ prohlásila Pipi.

„Copak jsi nemocná?“ divil se Tomy.

„Nejsem, ale člověk nikdy neví,“ řekla Pipi. „Rok co rok onemocní spousta lidí a umírá jenom proto, že si včas nekoupili léky. Ať se propadnu, jestli se taková věc stane i mně.“

Za pultem v lékárně stál lékárník a počítal pilulky. Chtěl honem ještě nějaké spočítat, protože se blížila uzavírací hodina. Vtom vstoupili Pipi, Tomy a Anika a přihrnuli se k pultu.

„Prosila bych čtyři litry léku,“ řekla Pipi.

„Jakého léku?“ ptal se netrpělivě lékárník.

„Pokud možno něco proti nemocem,“ řekla Pipi.

„Proti jakým nemocem?“ zeptal se lékárník ještě netrpělivě ji.

„Tak třeba něco proti černému kašli a kuřím okům a bolení břicha a zarděnkám a proti tomu, když někomu uvízne v nose hrášek, a tak různě. A aby se tím taky dal leštit nábytek. Zkrátka mi dejte nějaký pořádný lék.“

Lékárník řekl, že takový lék vůbec není. Tvrdil, že každá nemoc vyžaduje jiný lék, a když Pipi vyjmenovala ještě asi deset dalších nemocí, ze kterých by se chtěla vyléčit, přinesl na pult celou sadu lahviček. Na některé napsal K zevnímu upotřebení, což znamenalo, že to je lék na mazání, který se nesmí polykat. Pipi zaplatila, sebrala lahvičky s léky, pozdravila a šla.

Tomy a Anika šli za ní. Lékárník se podíval, kolik je hodin, a zjistil, že je čas zavírat. Pečlivě za dětmi zamkl dveře a už se těšil, že půjde domů večeřet.

Na ulici Pipi postavila lahvičky na zem.

„Vždyť já jsem zapoměla na to nejdůležitější,“ řekla.

Ale dveře už byly zamčeny, a tak přitiskla prst na knoflík zvonku a dlouze zazvonila. Tomy a Anika slyšeli, jak to uvnitř pronikavě drnčí. Po chvíli se ve dveřích lékárny otevřelo okénko, kterým se prodávají léky, když se někomu udělá špatně v noci. Lékárník vystrčil hlavu. Byl trochu zarudlý v obličeji.

„Co zase chceš?“ zeptal se mrzutě.

„Promiňte, pane lékárníku,“ řekla Pipi, „ale něco jsem zapoměla. Vy se tak dobře vyznáte v nemocích – nemohl byste mi poradit, co víc pomáhá proti bolení břicha, jestli jíst vařenou vepřovou krev, nebo máčet si břicho ve studené vodě?“

Lékárník zrudl ještě víc.

„Zmiz!“ křičel. „A hned, nebo...!“ a zabouchl okénko.

„Božítku, to je ale vztekloun,“ podivila se Pipi. „Copak jsem mu udělala?“

Stiskla zvonek znova, a než bys řekl švec, vystrčil lékárník z okénka hlavu. Tentokrát byl v obličeji rudý jako krocan.

„Nevíte náhodou, jestli teplá vepřová krev není kapánek těžko stravitelná?“ zeptala se Pipi a vlídně přitom pohlížela na pana lékárníka. Ten neřekl ani slovo a s bouchnutím okénko zavřel.

„Tak dobrá!“ řekla Pipi a pokrčila rameny. „Já to tedy s tou teplou vepřovou krví zkusím, ale jestli to dopadne špatně, tak to bude na něm.“

Klidně si sedla před lékárnou na schod a všechny lahvičky si postavila před sebe do řady.

„Dospělí jsou hrozní nešikoví,“ řekla. „Dal mi těch lahviček – kolik? – osm, a přitom by se to všechno vešlo do jedné. Ještěže má člověk sám trochu zdravého rozumu.“

Nato všechny lahvičky odzátkovala, slila léky dohromady do jedné z nich a pořádně jí zatřepala. Pak si ji přiložila k ústům a zhluboka se napila. Anika, která si všimla, že některé léky jsou jenom k zevnímu upotřebení, dostala o Pipi starost.

„Ale Pipi,“ řekla, „jak můžeš vědět, jestli to není jedovaté?“

„To by se přece poznalo, ne?“ řekla Pipi zvesela. „Nejpozději zítra to budu vědět určitě. Když do zítřka neumřu, tak to jedovaté není, a v tom případě to můžou pít i miminka.“

Tomy a Anika o tom chvíli přemýšleli. Pak řekl Tomy váhavě a trochu sklesle:

„Ale co když to jedovaté je, co potom?“

„V tom případě můžete tím, co zbylo, vyleštit nábytek v jídelně,“ řekla Pipi. „Pak jsem to aspoň nekupovala nadarmo, ať už je to jed, nebo není.“

Položila lahvičku do vozíku, ve kterém už byla ruka figuríny, Tomyho vzduchovka a parní stroj, Aničina panenka a sáček s pěti malinkými

červenými bonbóny. Víc toho z těch osmnácti kilo nezbylo. Ve vozíku taky seděl Pan Nilson. Byl unavený a chtělo se mu domů.

„Víte co? Mně se zdá, že to je moc dobrý lék! Už teď se cítím mnohem líp. Hlavně vzadu.“ A Pipi pohupovala zadečkem sem tam. Pak vzala vozík a houpavým krokem vykročila domů k vile Vilekule. Tomy a Anika šli vedle ní a cítili, jak je trochu, docela malinko, začíná bolet břicho.

Pipi napíše dopis a jde do školy – ale jenom na chvíli

„Dnes jsme s Anikou poslali babičce dopisy,“ řekl Tomy.

Pipi řekla jenom: „Aha,“ a ani nepřestala držadlem deštníku míchat v hrnci. „To bude prvotřídní oběd,“ dodala, nahnula se až k hrnci a čichla si. „Vaříme hodinu a přitom stále mícháme. Podáváme bez zázvoru. Cos to říkal? Že jste babičce poslali dopis?“

„Ano,“ potvrdil Tomy, který seděl na truhlíku na dříví a klátil nohama. „Určitě nám brzy odepíše.“

„Mně nikdo nepíše,“ politovala se Pipi.

„Vždyť ty taky nikomu nepíšeš,“ řekla Anika. „Kdo sám nikdy nepíše dopisy, ten taky žádné nemůže dostat.“

„A to je všechno tím, že nechceš chodit do školy. Jak se chceš naučit psát, když nechodíš do školy?“

„Vždyť já umím psát,“ ohradila se Pipi. „Umím spoustu písmen. Fridolf z tatínkovy lodi mě jich naučil dost A když mi nějaké to písmenko chybí, tak si vypomůžu číslicí. To byste koukali, jak umím psát! Jenže já nevím, o čem bych měla psát! Co se píše v dopisech?“

„To je různé,“ řekl Tomy. „Já se vždycky babičky v dopise nejdřív zeptám, jak se jí daří, a pak napíšu, že se mi daří dobře. Potom ještě připíšu něco o počasí a tak. Dnes jsem jí taky napsal, že jsme dali do sklepa jed na krysy.“

Pipi míchala a přemýšlela.

„Já jsem takový chudák, mně nikdo nenapíše. Ani o tom jedu na krysy. Jiné děti dostávají dopisy, jenom já ne. Takhle to dál nejde. Babička mi sice napsat nemůže, protože žádnou nemám, ale to ještě neznamená, že bych si nemohla napsat sama. To je nápad! Udělám to hned teď!“

Otevřela troubu v kamnech a podívala se dovnitř:

„Jestli se nemýlím, tak tady byla tužka.“

Opravdu tam byla tužka. Pipi ji vzala. Pak roztrhla veliký bílý sáček a sedla si ke kuchyňskému stolu. Zamyslela se, až se jí zkrabatilo čelo.

„Teď mě nesmíte vyrušovat, já přemýšlím,“ řekla.

Tomy a Anika se rozhodli, že si mezitím trochu pohrají s Panem Nilsonem. Svlékali a oblékali mu obleček, nejdřív Anika, potom Tomy, a Anika ho taky chtěla uložit do zelené postýlky. Hrála si totiž na zdravotní sestru. Tomy měl být pan doktor a Pan Nilson nemocné dítě. Avšak Pan Nilson si nedal říct, pokaždé z postýlky vylezl, vyskakoval až ke stropu a věšel se za ocas na lampu. Pipi vzhlédla od psaní.

„Ty jsi hloupý, Pane Nilson,“ řekla. „Cožpak se nemocné děti věší za ocas na lampu? V téhle zemi teda ne! V jižní Africe se to stává. Tam prý pověsí dítě na lampu, jakmile má zvýšenou teplotu, a nechají je tam viset, dokud se neuzdraví. Jenže tady nejsme v jižní Africe, nemám pravdu?“

Nakonec nechali Pana Nilsona na pokoji a pustili se do hřebelcování koně. Když k němu přišli na verandu, měl z toho velikou radost. Čmuchar jim po ruku, jestli mu nenesou cukr. Žádný nenašel, ale Anika mu honem pro několik kostek došla.

Pipi zatím psala a psala. Nakonec byl dopis hotov. Neměla obálku, ale Tomy odběhl domů a obálku jí přinesl. Dal jí známku. Pipi na obálku nakreslila své jméno:

„SLEČNA PIPILOTA DLOUHÁ PUNČOCHA, VILA VILEKULA.“

„Co jsi v dopise napsala?“ ptala se Anika.

„Jak to mám vědět, když mi ještě nedošel,“ řekla Pipi.

Vtom šel kolem listonoš.

„To má někdy člověk štěstí,“ zvolala Pipi, „zrovna jde listonoš, když ho nejvíc potřebuju.“

Vyběhla na ulici.

„Pěkně prosím, doneste ihned tenhle dopis Pipi Dlouhé punčoše,“ řekla listonoši. „Moc to spěchá.“

Listonoš se nejdřív podíval na dopis a pak na Pipi.

„Pipi Dlouhá punčocha, to jsi přece ty!“

„To se ví, kdo by to měl být? Snad ne habešská císařovna?“

„Tak proč mi ten dopis dáváš?“

„To si ho snad mám nechat? Mám si snad nosit dopisy sama? To už přestává všecko! Odkdy si lidé nosí dopisy sami? Nač by potom byli

listonoši? To mají jít do starého železa? Bláznivější nápad jsem jakživa neslyšela! Ne, ne, jestli si nebudeš své práce víc hledět, tak to namouduši nikdy na poštmistra nedotáhneš!“

Listonoš jí radši vyhověl. Vzal dopis a hodil ho do schránky vily Vilekuly. Ještě než dopis dopadl na dno schránky, už tam byla Pipi a dychtivě ho ze schránky vybrala.

„Já jsem vám tak zvědavá, co tam bude!“ řekla Tomíkovi a Anice. „Je to první dopis, který jsem v životě dostala.“

Děti si sedly na schody verandy a Pipi roztrhla obálku. Tomy a Anika jí četli přes rameno. Stálo tam:

MYLA PIPI.

JAXEMÁŠ. TADY MAMĚ HESKÍ POČASÝ.

TOMÍK DAL DOSKLEPA 1 KRYSY.

VÁŽNJE. JÁ EŠTĚNE.

TAK ZASE NAPYŠ.

PAC A PUSU

TVO JE PIPI

„Jen se podívej, Tomy,“ volala Pipi nadšeně, „je to napsáno úplně jako tvůj dopis babičce! To znamená, že to je opravdický dopis. Ten si nechám na památku.“

Vložila dopis zpátky do obálky a uložila jej do jedné zásuvky ve velikém sekretáři v obývacím pokoji.

„Nadělala jsi tam hrozně moc pravopisných chyb,“ řekl Tomy, když Pipi dopis uložila.

„Ano, měla bys chodit do školy, aby ses naučila líp psát,“ přidala se Anika.

„Pěkně děkuju,“ řekla Pipi, „už jsem to jednou zkusila a pochytila jsem tam tolik učenosti, že mi to dodnes vrže v hlavě.“

„Brzy půjdeme se školou na výlet,“ řekla Anika. „Celá třída.“

„To je rána!“ řekla Pipi a kousla se do copu. „To je ale rána! A já s vámi samozřejmě nepůjdu, protože nechodím do školy! Mně se zdá, že si se mnou dělají, co je napadne, jenom proto, že nechodím do školy a neučím se nábosilku.“

„Násobilku,“ opravila ji důrazně Anika.

„Copak to neříkám? Nábosilku přece!“

„Půjdeme deset kilometrů pěšky. Daleko do lesa. Budeme si tam hrát,“ řekl Tomy.

„To je rána!“ řekla Pipi znova.

Druhý den bylo tak krásně a teplo, že školákům v celém městečku dalo moc práce, aby ve škole vydrželi sedět v lavicích a být zticha. Paní učitelka otevřela všechna okna, aby jim slunce svítilo i dovnitř. Těsně u školy stála bříza, v jejíž koruně seděl špaček a tak vesele si pískal, že Tomy i Anika a jejich spolužáci poslouchali jenom jeho a vůbec nebrali na vědomí, že $9 \times 9 = 81$.

Najednou Tomy překvapením povyskočil.

„Paní učitelko, podívejte se,“ křičel a ukazoval k oknu, „tamhle je Pipi!“

Všechny hlavy se rázem otočily k oknu. Opravdu, na březové větvi seděla Pipi. Byla téměř u samého okna, větev totiž sahala až k okenní římsě.

„Ahoj, paní učitelko, ahoj, děti!“ křikla.

„Dobrý den, Pipi,“ řekla paní učitelka. „Copak tu chceš?“

Když byla Pipi ve škole posledně, tak se s paní učitelkou dohodly, že tam Pipi bude smět chodit teprve tehdy, až bude trochu starší a rozumnější.

„Chtěla jsem tě poprosit, jestli bys mi trochu té nábosilky nehodila oknem,“ řekla Pipi. „Stačí jenom tolik, kolik jí potřebuju, abych s vámi mohla na výlet. A jestli jste přišli na nějaká nová písmena, tak mi je můžeš přihodit.“

„Nechceš k nám na chvílku přijít do třídy?“ zeptala se paní učitelka.

„To radši ne,“ řekla Pipi upřímně a opřela se na stromě pohodlně o větev. „Mně by se z toho točila hlava. Máte tam té učenosti tolik, že by se dala krájet.“

Ale třeba jí trochu vyletí oknem a naskáče mi do hlavy,“ dodala nadějně. „Aspoň tolik, abych s vámi mohla na výlet.“

„Tak dobře,“ řekla paní učitelka a pokračovala v hodině počtů. Děti byly rády, že mají Pipi na stromě za oknem. Když tehdy byla na nákupech, všechny od ní dostaly bonbóny a hračky. Pana Nilsona měla Pipi samozřejmě s sebou a děti na něm mohly oči nechat, jak skákal z jedné větve na druhou. Několikrát se octl až v okně, a jednou dokonce skočil Tomíkovi na hlavu a podrbal ho ve vlasech. Paní učitelka řekla, aby Pipi Pana Nilsona přivolala, protože Tomy měl právě vypočítat, kolik je tři sta patnáct děleno sedmi, a to se s opicí na hlavě vypočítat

nedá. Děti ale nedávaly pozor. Jarní slunce, špaček, Pipi a Pan Nilson – bylo toho na ně moc.

„Mně se zdá, že jste všichni přišli o rozum,“ povzdychla si paní učitelka.

„Víš co, paní učitelko?“ zavolala Pipi ze stromu, „upřímně řečeno, dnes není na nábosilku zrovna vhodný den.“

„Ale my se teď učíme dělení,“ namítla paní učitelka.

„V takovýhle den se nemá učit ani nábosilka, ani dělilka,“ řekla Pipi, „ale nanejvýš legracilka.“

Paní učitelka se vzdala.

„Tak nám, Pipi, něco veselého řekni,“ vyzvala ji.

„V tom já se moc nevyznám,“ řekla Pipi a zavěsila se koleny za větev, takže jí copy visely až na zem. „Zato vím o jedné škole, kde je pořád legrace a nic jiného se tam vůbec nedělá. Na rozvrhu hodin mají napsáno: Legrace celý den.“

„A kdepak je ta škola?“ zeptala se paní učitelka.

„V Austrálii,“ řekla Pipi. „V jednom malém městečku v jižní Austrálii.“

Posadila se zase na větev a oči jí zasvítily.

„Jakou to tam mají legraci?“ zajímala se paní učitelka.

„Různou,“ vysvětlovala Pipi. „Většinou všichni nejdřív vyskákají z okna. Pak společně zařvou a zase běží do třídy a skáčou po lavicích tak dlouho, až už nemůžou.“

„A co tomu říká jejich paní učitelka?“

„Skáče s nimi,“ řekla Pipi. „A víc než všichni dohromady. Pak asi tak půl hodiny se děti perou. Paní učitelka přitom stojí vedle a křičí: ‚Do toho, do toho!‘ Když prší, tak se všechny děti svléknou, vyběhnou do deště a tancují a skáčou. Paní učitelka jim k tomu hraje na harmonium pochody, aby skákaly do taktu. Některé si stoupnou pod okap a sprchují se.“

„To se podívejme!“ divila se paní učitelka.

„Namouduši,“ ujišťovala ji Pipi. „Je to moc dobrá škola. V Austrálii patří k těm lepším. Ale je to dost daleko.“

„To chápu,“ řekla paní učitelka. „Jenomže tolik legrace v naší škole mít nemůžeme.“

„To je škoda,“ litovala Pipi. „Kdyby šlo jen o to skákání po lavicích, tak bych si asi troufla na chvíli přijít.“

„S tím skákáním budeš muset počkat až na výletě,“ řekla paní učitelka.

„Opravdu s vámi na ten výlet smím?“, křičela Pipi a samou radostí udělala ze stromu na zem kotrmelec pozadu. „Tak to jim o tom do Austrálie namouduši napíšu. A můžou se tam učit legracilku, jak dlouho budou chtít. Jít na výlet je mnohem lepší.“

Pipi na školním výletě

Na cestě se ozýval hovor a smích a dupot spousty nohou. Šel tam Tomy s batůžkem na zádech, Anika v úplně nových bavlněných šatech, paní učitelka a všechny děti z celé třídy kromě jednoho, kterého, chudáka, zrovna v den výletu rozbolelo v krku. První ze všech byla Pipi, která jela na koni. Za ní seděl na koni Pan Nilson, v ruce držel zrcátko, posílal prasátka a vypadal nesmírně spokojeně, protože se mu právě podařilo poslat prasátko Tomíkovi rovnou do očí.

Anika tvrdila, že zrovna v den výletu docela určitě bude přšet. Byla si tím tak jista, že se kvůli tomu zlobila už předem. Ale někdy má člověk štěstí – přestože šli na výlet, svítilo slunce, až se srdce smálo, a Anika si vesele vykračovala. Ostatně veselí a dychtiví byli všichni. Podél cesty rostly spousty prvosenek a na jednom místě byla loučka celá posetá petrklíči. Děti se rozhodly natrhat si svazek vrbových proutků a velikou kytici petrklíčů, ale až na zpáteční cestě.

„To je krásně, to je krásně,“ vzdychala Anika a dívala se na Pipi, která seděla na koni zpříma jako generál.

„Ano, takhle krásný pocit jsem neměla od té doby, co jsem se v San Františku prala s boxerem těžké váhy,“ přisvědčila Pipi. „Chceš se projet na koni?“

Anika chtěla. Pipi ji zvedla a posadila si ji před sebe. Když to uviděly ostatní děti, chtěly se taky povozit. A projely se, pěkně jedno po druhém. Anika a Tomy se ale projeli o malinko déle než ostatní. Jedna holčička, která si při chůzi odřela nohu, jela pořád. Seděla vzadu za Pipi. Pan Nilson ji každou chvíli zatahal za cop.

Cílem výletu byl les, kterému se říkalo Děsivec, protože tam bylo děsně krásně. Když byli téměř u cíle, Pipi seskočila z koně, poplácala ho a řekla:

„Nadřel ses s námi dost dlouho, teď si odpočiň. Všeho moc škodí.“ Pak koně zvedla a nesla ho až na malou mýtinku, kde paní učitelka řekla, že jsou u cíle. Pipi se rozhlédla a začala křičet:

„Pojďte, děsové, pojďte všichni najednou, uvidíme, kdo s koho!“

Paní učitelka jí však vysvětlila, že tu není, co by děsilo. Pipi byla zklamaná.

„Děsivec, a nic tu neděsí! Co si všechno lidé nevymyslí! Brzy budou i požáry bez ohně a vánoční stromky bez stromků. A to všechno jen ze samé lakoty. Ale až budou chtít vymyslet cukrárny bez cukroví, tak už to tak nenechám a promluvím jim do duše. Teď nám už nezbyvá, než abych děsila sama, nic lepšího mi nenapadá.“

A Pipi zařvala tak děsivě, že se paní učitelka držela za uši a některé děti se dočista vyděsily.

„Budeme si hrát, že Pipi děsí,“ volal Tomy a nadšením zatleskal. Návrh se všem líbil. Pipi si v hluboké skalní rozsedlině našla skrýš, že odtamtud bude děsit. Aby ji zlobily, běhaly děti před skrýší a pokřikovaly:

„Ta nás nevyděsí! Ta nás nevyděsí!“

A tu Pipi vyběhla s hrozným řevem ze skrýše a hnala se za nimi, ale děti se rozutekly a schovaly se jí. Kdo se dal chytit, toho si odvěkla do skrýše, že si ho uvaří k obědu. Některým z chycených se však podařilo utéct, mezitímco Pipi honila další. Aby se dostaly ke skrýši, musely děti vylézt na skalku nad rozsedlinou, a to nebylo jen tak. Neměly se tam čeho přidržet než malé sosny a při vylézání záleželo na každém kroku, aby nesklouzly dolů. Bylo to napínavé a dětem se nikdy žádná hra tolik nelíbila. Paní učitelka si lehla do trávy a četla si a jenom se po dětech tu a tam podívala.

„To není děs, ale běs,“ zamumlala sama pro sebe.

A opravdu, Pipi nejen děsila, ale přímo běsnila. Skákala, křičela, a když nějaké děti pochytila, hodila si pokaždé tři čtyři přes rameno a odvěkla je do skrýše. Jindy se bleskurychle vyšplhala na nejvyšší strom a skákala z větve na větev jako opice, pak se zase vyšvihla na koně a hnala se za dětmi, které jí chtěly mezi stromy utéct. A když je kůň doháněl, sehnula se v sedle a chytala je v běhu, položila si je před sebe na koně, tryskem uháněla zpátky ke skrýši a křičela:

„Uvařím si vás k obědu!“

Byla to tak nádherná hra, že se dětem vůbec nechtělo přestat. Najednou se však rozhostilo naprosté ticho. Když se Tomy s Anikou běželi podívat, co se děje, uviděli Pipi, jak sedí na kameni. V obličeji měla takový divný výraz a dívala se na něco, co držela v ruce.

„Je mrtvý, koukněte se, je úplně mrtvý,“ řekla jenom.

Bylo to ptačí mládě. Vypadlo z hnízda a zabilo se.

„Chudinka,“ řekla Anika a Pipi přikývla.

„Pipi, ty pláčeš!“ vyhrkl najednou Tomy.

„Já že plá... áču?“, vymáčkla ze sebe Pipi. „Já vůbec nepláču, abys věděl!“

„Ale vždyť máš úplně červené oči,“ nedal se Tomy.

„Červené oči?“ Pipi si od Pana Nilsona vypůjčila zrcátko, aby se podívala. „Tomuhle říkáš červené oči? To jsi měl být se mnou a s mým tátou v Batávii! Tam byl jeden děda a ten měl tak červené oči, že mu policie zakázala, chodit po ulici.“

„A proč?“ divil se Tomy.

„Protože lidé mysleli, že to je červená na křižovatce.“

Jen se někde ukázal, hned se zastavila doprava. Já, a červené oči! Snad si nemyslíš, že bych brečela kvůli nějakému ptákovi,“ řekla Pipi.

„Pipi nás nevyděsí! Pipi nás nevyděsí!“

Ze všech stran se sbíhaly děti a hledaly, kam se Pipi poděla. Ale ta vzala ptáčka do hrsti a opatrně ho položila do měkkého mechu.

„To je škoda, že se nedá nic udělat, aby zase obživil,“ řekla a hluboce vzdychla. Hned nato děsivě zařvala: „Uvařím si vás k obědu!“

A děti se za veselého pokřiku rozutekly do křoví.

Jedno z děvčat – jmenovalo se Ulla – bydlelo docela blízko lesa Děsivce. Maminka Ulle dovolila, že může paní učitelku a všechny spolužáky i s Pipi pozvat k nim do zahrady na občerstvení. Když už si děti hrály na to zděšení hodně dlouho a pak ještě chvíli lezly po skále a pouštěly ve velké louži lodičky z kůry a zkoušely, kdo si troufá skočit z vysokého balvanu, řekla Ulla, že už snad bude čas jít k nim na to občerstvení.

Paní učitelka, která mezitím přečetla knihu až do konce, souhlasila. Shromáždila děti do houfu a všichni opustili Děsivec.

Po cestě jel koňský povoz naložený pytli. Byly to těžké pytle a bylo jich na voze hodně. A kůň byl starý a unavený. Najednou sjelo jedno kolo vozu do příkopu. Kočí, jmenoval se Blomsterlund, se strašně rozzlobil. Jako by za to mohl kůň. Vytáhl bič a v následujícím okamžiku už na koňský hřbet dopadala rána za ranou. Kůň se namáhal ze všech sil, aby vůz vytáhl na silnici, ale nešlo to. Blomsterlund byl pořád vzteklejší a o to víc koně bil. Právě v tu chvíli ho uviděla paní učitelka a bylo jí koně tak líto, že se málem rozplakala. „Jak můžete takhle bít bezbranné zvíře?“ řekla. Blomsterlund se na okamžik zarazil, odplivl si a řekl:

„Neplette se do věcí, po kterých vám nic není, nebo vás tím bičem vemu taky.“

Znovu si odplivl. A zvedl bič. Ubohý kůň se třásl po celém těle. Vtom houfem dětí projel blesk. Byla to Pipi, celá bledá. A když Pipi zbledla, znamenalo to, že se hněvá, to Anika a Tomy dobře věděli. Přihlnala se rovnou k Blomsterlundovi, popadla ho kolem pasu a vyhodila ho vysoko do vzduchu. Pak ho v letu chytila a vyhodila ještě jednou. Takhle vyletěl do vzduchu čtyřikrát za sebou a pak ještě popáté a pošesté. Ani nestačil pochopit, co se to s ním děje.

„Pomoc, pomoc!“ křičel zděšením. Nakonec se s žuchnutím octl na zemi. Bič mu při tom létání vypadl z ruky. Pipi se před Blomsterlunda postavila s rukama v bok.

„Toho koně už nikdy neuhodíš!“ řekla důrazně. „Nikdy, rozumíš? V Kapském Městě jsem jednou taky viděla člověka, který bil koně. Měl na sobě moc krásnou uniformu a já mu řekla, že jestli toho koně ještě jednou uhodí, tak mu nařežu, že mu z té parádní uniformy budou lítat cucky. A představ si, že týden nato koni nabil zas! Víš, že mi té jeho parádní uniformy bylo skoro líto?“

Blomsterlund dřepěl na cestě a hlava mu šla kolem.

„Kam ty pytle vezeš?“ zeptala se Pipi.

Blomsterlund vyděšeně ukázal rukou směrem k domku, který stál o kus dál při cestě.

„Domů. Tamhle,“ řekl.

Kůň se ještě pořád chvěl vyčerpáním i strachem a Pipi ho vypřáhla.

„Ták, koníčku,“ řekla, „ted' budeš mrkat na drát!“

Pak ho jednoduše zvedla a donesla ho až do stáje vedle Blomsterlundova domu. Kůň z toho byl stejně paf jako Blomsterlund.

Děti s paní učitelkou na Pipi čekaly na cestě. Blomsterlund už stál vedle svého vozu a drbal se za uchem. Nevěděl si rady, jak pytle dopravit domů. Tu se Pipi vrátila. Popadla jeden z velikých, těžkých pytlů a naložila ho Blomsterlundovi na záda.

„Ták,“ řekla, „ted' uvidíme, jestli umíš taky nosit, a ne jenom práskat bičem.“

Pipi vzala bič.

„Vlastně bych tě měla pořádně přetáhnout, když máš ten bič tak rád. Ale je kapánek rozbitý,“ a Pipi kus biče ulomila. „Vlastně je moc rozbitý, škoda,“ dodala a rozlámala bič na malé kousky.

Blomsterlund se trmácel s pytlím na zádech až k domku a neřekl ani slovo. Jenom trochu funěl. Pipi zvedla ojí vozu a odtáhla vůz za ním.

„Za tohle si nic nepočítám,“ řekla, když mu vůz dotáhla až před stáj. „Nestojí to za řeč. A to létání ve vzduchu bylo taky zadarmo.“

A odešla. Blomsterlund se za ní ještě dlouho otáčel.

„Ať žije Pipi!“ křičely děti, když se vrátila zpátky. Paní učitelka byla taky velmi spokojená a pochválila jí.

„Správně jsi udělala,“ řekla. „Na zvířata nesmíme být zlí. Na lidi ovšem taky ne.“

Pipi se spokojeně vyšvihla na svého koně.

„Na Blomsterlunda jsem rozhodně zlá nebyla,“ řekla. „Ten se nalétal, a úplně zadarmo!“

„Přišli jsme na svět proto, abychom byli na druhé lidi hodní,“ pokračovala paní učitelka.

Pipi udělala na koňském hřbetě stojku a klátila nohama ve vzduchu. „Hehe, a proč teda přišli na svět ti druzí?“ zeptala se.

V zahradě Ulliných rodičů stál veliký prostřený stůl. Bylo na něm tolik koláčků a pečiva, že se z toho dětem sbíhaly sliny. Rychle se rozsadily kolem stolu. Pipi si sedla do čela, vzala si hned dva koláče najednou a už je strkala do úst. Tváře se jí naduly, že vypadala jako andělíček.

„Pipi, sluší se počkat, až ti hostitelka nabídne!“ řekla paní učitelka vyčítavě.

„Mě nikdo pobízet nemusí,“ řekla Pipi s plnou pusou koláčků. „Já si na ceremonie nepotrpím.“

Právě k ní přišla Ullina maminka. V jedné ruce nesla konev se šťávou a ve druhé konev s kakaem.

„Šťávu, nebo kakao?“ zeptala se.

„Šťávu i kakao,“ poručila si Pipi. „Šťávu k jednomu koláčku a kakao ke druhému.“

Beze všech okolků vzala Ullině mamince z ruky obě konvice a zhluboka se napila nejdřív z jedné, potom z druhé.

„To dítě vyrostlo mezi námořníky,“ pošeptala paní učitelka Ullině mamince na vysvětlenou.

„Chápu,“ zašeptala Ullina maminka a kývla hlavou. Řekla si, že Pipino neslušné chování přejde mlčky.

„Chceš si vzít perníček?“ zeptala se a nabídla Pipi z velké mísy.

„To jsi uhodla,“ řekla Pipi a zasmála se vlastnímu žertu. „Moc se vám zrovna nepodařily, jsou tak nějak nakřivo, ale chuť můžou mít dobrou.“ A nabrala si jich plnou hrst. Na jiné míse, která byla na stole o kus dál, uviděla další pečivo – moc dobré malinké růžové zákusky. Zatahala Pana Nilsona za ocásek a řekla mu:

„Poslouchej, Pane Nilson, doběhni mi támhle pro jeden takový růžový drobeček. Nebo jich vem radši víc, tak dva tři!“

Pan Nilson se rozběhl přes stůl, že dětem ze sklenic šťáva i kakao jen cákaly.

„Měla jsi dost?“ zeptala se Ullina maminka, když Pipi jako ostatní děti přišla poděkovat za pohoštění.

„Najedená zrovna nejsem, ale zato mám žízeň,“ řekla Pipi a zaštourala se v uchu.

„Tak jsme tě moc nepohostili, vid’?“ řekla Ullina maminka.

„Moc ne,“ odpověděla Pipi.

To už paní učitelka musela promluvit Pipi do duše.

„Poslouchej, Pipinko,“ řekla přívětivě, „jistě chceš, aby z tebe jednou byla opravdová dáma, až budeš velká, ne?“

„Myslíš taková s kokrhelem na hlavě a s třemi bradami?“ zeptala se Pipi.

„Myslím dámu, která se vždycky umí chovat, jak se sluší a patří. Jako opravdová dáma. Chceš být taková?“

„To stojí za úvahu,“ zamyslela se Pipi. „Abys tomu rozuměla, paní učitelko, já jsem se totiž vlastně už rozhodla, že budu námořním lupičem, až budu velká.“

Pak se znovu zamyslela.

„Nešlo by třeba, abych byla námořním lupičem i opravdovou dámou zároveň? Co myslíš?“

Paní učitelka řekla, že to asi nepůjde.

„Ach jo! Pro co se teda mám rozhodnout?“ ptala se Pipi nešťastně.

Paní učitelka řekla, že Pipi rozhodně neuškodí, když si osvojí trochu dobrého chování, ať už si později zvolí jakékoli povolání. Tak, jak se chovala před chvílí u stolu, se v žádném případě chovat nemůže.

„To je škoda, že je to tak těžké, správně se chovat,“ posteskla si Pipi. „Nemohla bys mi vyjmenovat aspoň ta nejdůležitější pravidla?“

Paní učitelka se snažila jí pravidla vysvětlit, jak nejlíp uměla. Pipi se zájmem poslouchala. U stolu si člověk nesmí začít brát, dokud ho

hostitel nevybídne, nesmí si vzít několik kousků pečiva najednou, nesmí jíst nožem, nesmí se štourat v uchu, když s někým mluví, nesmí to a nesmí ono. Pipi zamyšleně přikyvovala.

„Odted'ka budu ráno vstávat o hodinu dřív a cvičit se ve správném chování,“ řekla, „abych to uměla pro případ, že bych se nakonec rozhodla, že tím námořním lupičem nebudu.“

O kus dál seděla v trávě Anika. Byla hluboce zamyšlená a štourala se přitom v nose.

„Aniko!“ křikla Pipi přísně. „Co to děláš! Opravdová dáma se štourá v nose, jenom když ji nikdo nevidí!“

Paní učitelka svolala děti, že je čas pomýšlet na návrat. Děti se postavily do řady, jenom Pipi zůstala sedět v trávě. Měla tak napjatý výraz v obličeji, jako by něčemu pozorně naslouchala.

„Copak je, Pipi?“ zeptala se paní učitelka.

„Ještě mi, paní učitelko, řekni,“ poprosila Pipi, „jestli opravdové dámě smí kručet v břiše.“

Přitom zůstala sedět a pořád vypadala, jako by napjatě naslouchala.

„Protože kdyby se to neslušelo,“ dodala nakonec, „tak bych se asi přece jen rozhodla hned teď, že budu námořním lupičem.“

Pipi na jarmarku

V městečku měli jarmark. Býval pravidelně jednou do roka a děti se na něj vždycky těšily, že se ani nemohly dočkat. V den jarmarku to v městečku vypadalo docela jinak než obvykle. Všude bylo plno lidí, prapory vlály, na náměstí stála spousta stánků, kde se prodávaly samé nádherné věci, a bylo tak rušno, že to byl zážitek jenom se projít po ulicích. Ze všeho nejlepší byla pouť na okraji města, s kolotočem a střelnicemi a divadýlkem a spoustou jiných věcí. Taky tam měli zvěřinec. Ve zvěřinci byla divoká zvířata z celého světa, tygři, obrovští hadi, opice a lvouni. Když jste stáli před zvěřincem, slyšeli jste odtamtud řev a všelijaké vrčení, jaké se tu jindy nikdy neozývalo. A kdo měl peníze, mohl jít dovnitř a všechno si prohlédnout.

Nebylo tedy divu, že se Anice, když byla ráno v den jarmarku s oblékáním hotova, samým napětím třásla mašle a že Tomy svůj chleba s máslem a sýrem v tom spěchu spolkl téměř celý najednou.

Maminka se ptala, jestli by nechtěli jít na jarmark s ní. Po chvíli okolkování však Tomy i Anika řekli, že jestli proti tomu nic nemá, šli by tam raději s Pipi.

„Víš, já mám dojem,“ vysvětloval potom Tomy Anice, když vcházeli brankou k vile Vilekule, „že když je u toho Pipi, tak se toho víc stane.“

Pipi už byla oblečená a čekala na ně v kuchyni. Konečně našla svůj klobouk, veliký jako mlýnské kolo. Byl v kůlně na dříví.

„Úplně jsem zapoměla, že jsem si v něm před několika dny nanosila dříví,“ vysvětlila jim a stáhla si klobouk hlouběji do čela. „Sluší mi to, co?“

To nemohli Tomy ani Anika popřít. Pipi měla obočí načerněné uhlím a ústa a nehty si pomalovala červenou barvou. Měla na sobě moc krásné plesové šaty, které jí sahaly až na zem. Vzadu měly výstřih a z něho vykukovalo červené spodní tričko. Zpod okraje sukně jí čouhaly velikánské černé boty, ale vypadaly dnes mnohem parádněji než jindy, protože si je Pipi vyzdobila zelenými mašlemi, které měla jen pro slavnostní příležitosti.

„Když jdu na jarmark, tak přece musím vypadat jako opravdová dáma, ne?“ řekla a cupitala po cestě tak elegantně, jak jen to v těch velkých botách bylo možné. Co chvíli chytala sukni mezi palec a ukazováček a úplně změněným hlasem říkala:

„Rozkošné, že?“

„Co má být rozkošné?“ nechápal Tomy.

„Já,“ odpověděla hrdě Pipi.

Tomíkovi a Anice připadalo všechno rozkošné, protože dnes byl jarmark. Líbila se jim tlačence na ulicích, chození od jednoho stánku ke druhému a prohlídka všech těch věcí, které se tam prodávaly. Pipi koupila Anice červený hedvábný šátek na krk a Tomíkovi čepici se štítkem, po jaké už dávno toužil a o jaké maminka nechtěla ani slyšet. U jiného stánku koupila dva skleněné zvonky plné drobných růžových a bílých cukrátek.

„Ty jsi hodná, Pipi,“ řekla Anika a tiskla zvonek v ruce.

„Ach ano, rozkošné, že?“ švitořila Pipi. „Rozkošné, že?“ opakovala a vzala sukni mezi palec a ukazováček.

Směrem k okraji města proudily davy lidí a Pipi, Tomy a Anika se k nim přidali.

„To je hluku,“ jásal Tomy. Flašiny hrály, kolotoč se točil a všude se ozýval křik a smích. U jednoho stánku se lidé strefovali šipkami do terčů a míčky do porcelánu a u střelnic se zase tlačili ti, co chtěli ukázat, jací jsou střelci.

„Na to bych se ráda podívala zblízka,“ řekla Pipi a táhla Tomyho a Aniku ke střelnici. Náhodou tam zrovna nikdo nebyl a paní, která čekala na zákazníky, se tvářila mrzutě. Tři děcka, to pro ni nebyli žádní pořádní zákazníci. Proto si jich nevšímala. Pipi si se zájmem prohlížela terč. Byl z papíru a představoval figuru v modrém plášti a s úplně kulatým obličejem. Uprostřed obličeje byl červený nos a právě ten měl střelec zasáhnout. Kdo se nestrefil do nosu, měl alespoň zasáhnout obličej. Zásahy mimo obličej se nepočítaly.

Paní u střelnice začínalo rozčilovat, že tam ty tři děti tak dlouho okounějí. Stála o zákazníky, kteří si zaplatí.

„Co tu pořád očumujete?“ řekla nakvašeně.

„Kdepak,“ řekla Pipi s vážnou tváří, „my jsme na náměstí a louskáme oříšky.“

„Na co koukáte?“ řekla paní ještě nakvašeněji. „Čekáte, až někdo přijde střílet?“

„Ne,“ řekla Pipi, „my čekáme, až začneš dělat salta.“

Nakonec se přece jen objevil zákazník. Byl to moc vznešený pán se zlatým řetízkem na břicho. Vzal pušku a potěžkal ji v ruce.

„Že bych si jednu sérii zkusil?“ prohodil. „Jen tak, abych ukázal, jak se to dělá?“

Rozhlédl se, jestli se na něho dívá dost lidí, ale stáli tam jenom Pipi, Tomy a Anika.

„Dobře se, děti, dívejte,“ řekl, „abyste věděli, co to je střelecké umění. Dělá se to takhle!“

Pán zacílil. První výstřel – vedle! Druhý výstřel – zase vedle! Třetí a čtvrtý výstřel – všechno vedle! Pátým výstřelem papírovou figuru zasáhl, ale až úplně dole na okraji brady.

„Máte tu mizerné pušky,“ zlobil se vznešený pán a hodil zbraň na pult. Pipi ji vzala a nabila si ji.

„Vy, pane, umíte krásně střílet!“ řekla. „Příště budu střílet přesně tak, jak jste nám to ukazoval, a ne takhle!“

Bum, bum, bum, bum, bum! Pět výstřelů, a všechny zasáhly figuru doprostřed nosu. Pipi dala paní na střelnici zlatý peníz.

Na pouti byl překrásný kolotoč, a jakmile jej Tomy a Anika objevili, samým nadšením ani nemohli popadnout dech. Seděly tam děti na černých, bílých a hnědých dřevěných koních a ti koně měli opravdovskou hřívu a řemení, takže vypadali jako živí. Každé dítě si mohlo vybrat, na kterém se chce povozit. Pipi koupila lístky za celý jeden zlatý peníz a dostala jich tolik, že se jí ani nevešly do peněženky.

„Kdybych jim byla dala ještě jeden zlatý peníz, tak bylo možná celé tohle hybajdokola moje,“ řekla Tomymu a Anice, kteří na ni čekali. Tomy si vybral černého koně a Anika bílého. Pipi posadila Pana Nilsona na jiného černého koně, který vypadal hrozně divoce. Pan Nilson se mu okamžitě začal prohrabávat v hřívě, jestli nemá blechy.

„Copak se Pan Nilson bude taky vozit na kolotoči?“ ptala se udiveně Anika.

„To se ví,“ řekla Pipi. „Že mě nenapadlo vzít s sebou taky mého koně. Trochu rozptýlení by mu rozhodně prospělo. A kůň, který se veze na koni, to by byla pořádná konina!“

Pipi se vyšvihla do sedla hnědouše a v následujícím okamžiku se kolotoč rozjel. Flašinet k tomu hrál: Ach, dětství drahý kout, jak rád naň vzpomínám.

Byla to nádherná jízda a Tomíkovi i Anice se moc líbila. Pipi se to zřejmě taky líbilo, protože na svém hnědouši udělala stojku. Když přitom zvedla nohy, spadly jí dlouhé plesové šaty až na krk. Lidé, kteří stáli kolem, viděli jenom červené tričko, zelené kalhotky a Pipiny dlouhé, hubené nohy, jednu v hnědé punčoše a druhou v černé, a velikánské černé boty, kterými vrtěla sem tam.

„Takhle se na kolotoči vozí opravdové dámy,“ prohlásila, když byla první jízda u konce.

Děti se vozily na kolotoči celou hodinu, ale Pipi z toho nakonec začala šilhat a říkala, že vidí tři kolotoče místo jednoho.

„Jak se mám potom rozhodnout, na kterém z nich se svezu,“ řekla. „Radši pojďme jinam.“

Zbyla jí spousta lístků a ty rozdala malinkým dětičkám, které se ještě nesvezly, protože neměly peníze.

Poblíž byl veliký stan a před ním stál pán, který křičel:

„Za pět minut začíná další představení. Nenechte si ujít jedinečnou příležitost uvidět drama Zavraždění hraběnky Aurory aneb Kdo se to plíží za křovím!“

„Jestli se tu někdo plíží za křovím, tak musíme zjistit kdo to je, a to hned,“ řekla Pipi Tomíkovi a Anice. „Pojďme!“

Pipi šla k pokladně.

„Nemohla bych dostat lístek za poloviční cenu, když vám dám čestné slovo, že se budu dívat jenom jedním okem?“ zeptala se v náhlém záchvatu šetrnosti. Paní pokladní o tom ale nechtěla ani slyšet.

„Vždyť tady žádné křoví není, natož aby v něm někdo lezl,“ řekla Pipi nespokojeně, když si s Tomym a Anikou sedli až vpředu, těsně u opony.

„Ještě to nezačalo,“ řekl Tomy.

Vtom se zvedla opona a na jevišti se objevila hraběnka Aurora. Chodila sem a tam, lomila rukama a vypadala velmi nešťastně. Pipi sledovala hru s napětím.

„Ona je smutná,“ řekla Tomymu a Anice. „Nebo má někde v šatech špendlík, který ji píchá.“

Avšak hraběnka Aurora byla opravdu smutná. Vzhlédla ke stropu a spustila nářek:

„Je na světě nešťastnější bytost, než jsem já? Děti mi vzali, muž mi zmizel, jsem obklopena lupiči a ničemníky, kteří mě chtějí zabít.“

„Ach, to je hrůza,“ řekla Pipi a oči jí zrudly.

„Raději bych zemřela,“ stýskala si hraběnka Aurora.

Tu se Pipi rozplakala, až jí slzy tekly proudem.

„Prosím tě, nemluv tak,“ vzlykla Pipi. „Třeba se ti bude zase dařit líp. Děti se najdou a najdeš si jiného muže. Vždyť je jich na světě to-ó-lik,“ vzlykala Pipi.

Ale tu přišel pan ředitel – byl to ten, co předtím stál před stanem a pobízel lidi, aby se na hru přišli podívat –, šel rovnou k Pipi a řekl, že jestli hned nebude zticha, musí okamžitě ven.

„Já to zkusím,“ řekla Pipi a utřela si oči.

Byla to strašně napínavá hra. Tomy z toho byl tak rozčilený, že celou dobu mačkal čepici, a Anika zase spínala ruce. Pipi se leskly oči a nespustila je z hraběnky Aurory ani na chvíli. Ubohá hraběnka trpěla a trpěla. Nic netušíc procházela se v zámecké zahradě, když se ozval výkřik. Byla to Pipi. Uviděla za stromem člověka a hned poznala, jaký je zlý. Hraběnka Aurora zřejmě taky něco zaslechla, protože řekla vystrašeně:

„Kdo se to plíží za křovím?“

„Já ti to řeknu,“ ozvala se dychtivě Pipi. „Je to zlý a záludný člověk s černými kníry. Běž se honem zamknout do kůlny!“

Pan ředitel přišel znova a řekl, aby Pipi okamžitě odešla.

„To mám hraběnkou Auroru nechat s tím děsným lotrem samotnou? To mě neznáš!“ odbyla ho Pipi.

Hra na jevišti pokračovala. Ten strašný člověk, co se schovával v křoví, najednou vyběhl, vrhl se na hraběnkou a zasípal:

„Ha, přišla tvoje poslední hodina!“

„To bych se na to podívala,“ řekla Pipi a jediným skokem byla na jevišti. Popadla lotra v pase a hodila ho do hlediště. A to ještě přitom pořád plakala.

„Jak může být někdo tak surový,“ vzlykala. „Co vlastně proti hraběnce máš? Vždyť přišla o muže i o děti! Je úplně sa-a-a-ma!“

Pak šla Pipi k hraběnce, která bezvládně klesla na lavičku.

„Jestli chceš, tak můžeš bydlet u mě ve vile Vilekule,“ chlácholila ji.

Za hlasitého pláče pak Pipi klopýtala z divadla. Hned za ní šli Tomy a Anika a za nimi divadelní ředitel. Hrozil Pipi zaťatými pěstmi. Zato v hledišti lidé tleskali. Jim se představení líbilo.

Když byla Pipi venku, vysmrkala se do cípu šatů a řekla: „Teď si najdem něco veselejšího, tohle bylo smutné.“

„Co zvěřinec?“ zajímal se Tomy. „Tam jsme ještě nebyli“

A tak šli do zvěřince. Nejdřív se ale zastavili u stánku s chlebičky a Pipi jich koupila každému šest a tři veliké limonády. „Já když pláču, tak potom vždycky dostanu hrozný hlad,“ vysvětlovala.

Ve zvěřinci toho stálo za podívanou moc a moc. Slon a dva tygři v kleci a několik lvounů, kteří si uměli hrát s míčem, spousty opic, jedna hyena a dva obrovští hadi. Pipi hned vzala Pana Nilsona k opičí kleci, aby si mohl popovídat s příbuznými. Seděl tam mezi nimi také starý, zasmušilý šimpanz.

„Podívej se na něho, Pane Nilson,“ řekla Pipi. „A hezky pozdrav! Mně se zdá, že to je příbuzný dědečkova bratránka z pratetiny strany tvého strýčka!“

Pan Nilson zvedl slamáček a pozdravil, jak nejpěkněji uměl, ale šimpanz ho nebral na vědomí a na pozdrav neodpověděl.

Oba obrovští hadi leželi ve velikánské bedně. Jednou za hodinu přišla slečna Paula, krásná zaklínačka hadů, odnesla je z bedny na pódium a tam je předváděla. Děti měly štěstí. Předvádění právě mělo začít. Anika

se hadů hrozně bála. Držela se Pipi pevně za ruku. Slečna Paula zvedla jednoho z nich, velikého, ohavného hada, a dala si ho kolem krku jako šálu.

„To asi bude hroznýš, když vypadá tak hrozně,“ zašeptala Pipi. „Ráda bych věděla, co je ten druhý.“

Šla k bedně a zvedla druhého hada. Ten byl ještě větší a vypadal ještě příšerněji než ten první. Pipi si ho dala kolem krku tak jako slečna Paula. Všichni lidé ve zvěřinci vykřikli zděšením. Slečna Paula hodila hada, kterého předváděla, zpátky do bedny a skočila k Pipi, aby ji zachránila před jistou smrtí. Pipina hada všechn ten hluk podráždil a kromě toho nemohl pochopit, proč by měl být svinutý kolem krku nějaké malé zrzavé holky, když byl zvyklý na slečnu Paulu. Chtěl té zrzavé holce dát na pamětnou a stáhl se jí kolem krku s takovou silou, že by to rozdrtilo vola.

„S tímhle starým trikem si na mě nepřijdeš,“ řekla Pipi. „Já už viděla větší hady, než jsi ty. V Západní Indii jich je!“

Jediným trhnutím sundala hada z krku a položila ho zpátky do bedny. Tomy a Anika byli bledí jako stěna.

„Byl to taky hroznýš,“ odtušila Pipi a zapnula si podvazek, který se jí při tom výstupu s hadem rozepnul. „To jsem si mohla myslet!“

Slečna Paula dlouho hubovala v nějakém cizím jazyce, ale jinak si všichni zhluboka oddechli. Jenže si oddechli předčasně, dnes se toho mělo přihodit víc. A nikdo ani pořádně nevěděl, jak se to vlastně všechno zběhlo. Právě nakrmili tygry velikými kusy červeného masa. Ošetřovatel zvěře později uváděl, že dveře klece docela určitě zavřel a zajistil. Ale chvíli nato se ozval hrozný výkřik:

„Tygr vyběhl z klece!“

A opravdu. Žlutě pruhovaná bestie se krčila, připravena ke skoku. Lidé prchali na všechny strany, ale v koutě hned vedle tygra stála malá holčička a nemohla ven.

„Nehýbej se!“ volali na ni lidé. Doufali, že jí tygr nic neudělá, když se nebude hýbat.

„Co si počneme?“ zoufali si a lomili rukama.

„Běžte někdo pro policii,“ navrhl kdosi.

„Zavolejte hasiče,“ radil druhý.

„Přiveďte Pipi Dlouhou punčochu,“ řekla Pipi a předstoupila. Dva metry od tygra si sedla na bobek a lákala ho k sobě:

„Čičí, čičí.“

Tygr hrozivě zavrčel a ukázal strašlivé zuby. Pipi mu zahrozila prstem.

„Jestli mě kousneš, tak uvidíš! Kousnu tě taky!“ řekla.

Když to dořekla, tygr skočil rovnou na ni.

„Copak, copak! To nerozumíš legraci?“ řekla Pipi, popadla tygra a praštila jím o zem.

Tygr zařval, až lidi zamrazilo, a vrhl se na Pipi znovu. Všem bylo úplně jasné, že ji chce zakousnout.

„Dobře, jak chceš,“ řekla Pipi, „ale pamatuj si, že sis sám začal!“

Jednou rukou tygrovi stiskla čelisti, pak ho vzala něžně do náručí, odnesla ho zpátky do klece a přitom si prozpěvovala:

„Měla jsem já číču, číču.“

Tu si všichni oddechli podruhé a malá holčička, která zůstala v rohu, běžela k mamince a prohlásila, že už nikdy nechce do zvěřince.

Pipi měla od tygra natržené šaty, a když si toho všimla, zeptala se: „Má tu někdo nůžky?“

Slečna Paula měla nůžky a na Pipi už se nezlobila.

„Tady máš, ty statečná holčičko,“ řekla a podala jí je. Pipi je vzala a ustříhla si šaty pořádný kus nad koleny.

„Tak, a je to,“ řekla spokojeně. „Takhle je to ještě elegantnější. Teď mám výstřih nahoře i dole, parádnější šaty tu nemá nikdo!“

A vykročila s takovou elegancí, že při každém kroku vrážela koleny jedním o druhé.

„Rozkošné,“ štěbetala při chůzi.

Někdo by si třeba pomyslel, že teď nastal na jarmarku klid. Jenže na jarmarcích nikdy klid dlouho nevydrží, a jak se ukázalo, i tentokrát si lidé oddechli předčasně.

V městečku byl jeden rváč a ten měl strašnou sílu. Všechny děti se ho bály. A nejen děti. Bálo se ho celé městečko. Dokonce i strážník se raději klidil z cesty, když byl Laban na válečné stezce. Nebyl vzteklý pořád. Jenom když vypil moc piva. A v den jarmarku ho vypil dost. Šel po hlavní třídě, pokřikoval a rozhazoval kánskýma rukama na všechny strany. „Z cesty, smradi!“ křičel, „tady jdu já, Laban!“

Lidé se vyděšeně tiskli ke zdem domů a některé děti se strachem rozplakaly. Strážník se ovšem ani neukázal. Po chvíli si to Laban namířil

k okraji města. Byl na něho hrozný pohled. Dlouhé černé vlasy mu visely do čela, veliký nos měl celý rudý a z úst mu vyčuhoval žlutý zub.

Na ulici měl stánek malý, hubený děda a prodával tam párky.

Laban k němu přišel, bouchl pěstí do pultu a křikl:

„Dej sem párek! A honem!“

Děda mu ihned posloužil.

„To bude dvacet pět öre,“ řekl pokorně.

„Snad bys nechtěl dostat zaplaceno!“ vyjel na něho Laban. „Bud' rád, že máš takového zákazníka! A dej sem ještě jeden párek!“

Ale děda chtěl nejdřív peníze za ten první. Laban ho popadl za uši a zacloumal jím.

„Dej sem ještě jeden,“ řekl, „a hned!“

Děda se neodvážil odporovat a poslechl. Avšak lidem, kteří stáli poblíž, se to nelíbilo. Jeden z nich byl dokonce natolik statečný, že řekl:

„To je hanba, takhle jednat s ubohým dědou!“

Laban se otočil. Krví podlitýma očima se rozhlédl po lidech a řekl:

„Dovolil si tu snad někdo špitnout?“

Lidé se zalekli a měli se k odchodu.

„Ani se nehnout!“ zařval na ně Laban. „Kdo se hne, tomu rozbiju hubu! Povídám, ani se nehnout! A teď vám něco předvedu, to budete koukat!“

Nabral plnou hrst párků a házel je do vzduchu. Některé chytil do úst, jiné do rukou a spousta mu jich spadla na zem. Chudák děda se skoro rozplakal. Tu se z houfu lidí oddělila malá postava.

Před Labanem stála Pipi.

„Čípak jsi, kloučku?“ zeptala se ho vlídně. „Co by tomu asi maminka řekla, kdyby tě viděla takhle zbůhdarma rozhazovat večeri po zemi, co?“

Laban strašlivě zařval.

„Neříkal jsem stát a ani se nehnout?“, křičel.

„To míváš mikrofon vždycky nařízený tak na hlasito?“ podivila se Pipi.

Laban zvedl výhružně pěst a křičel:

„Ty smrade! Budeš mlčet, nebo tě mám rozmlátit na kaši, co?“

Pipi před ním stála s rukama v bok a se zájmem si ho prohlížela.

„Jak jsi to dělal s těmi párky?“ zeptala se ho. „Nebylo to takhle?“

Vyhodila Labana vysoko do vzduchu a chvilku jím pohazovala. Lidé jásali. Děda se usmíval a tleskal drobnýma vrásčitýma rukama.

Když Pipi přestala, zůstal Laban celý vyděšený sedět na zemi a zmateně se rozhlížel.

„Mně se zdá, že bys měl jít domů,“ řekla Pipi.

Laban nic nenamítal.

„Ale nejdřív dědovi zaplatíš za párky,“ rozkázala Pipi.

Laban vstal a zaplatil osmnáct párků. Pak beze slova odešel. Od toho dne byl jako proměněný.

„Ať žije Pipi!“ volali lidé.

„Hurá!“ křičeli Tomy a Anika.

„Dokud tu máme Pipi, tak v tomhle městě žádnou policii nepotřebujeme,“ řekl kdosi.

„To je fakt,“ přidal se další. „Pipi si dovede poradit s tygry i s rváči.“

„Jakpak by tu nebyla zapotřebí policie,“ protestovala Pipi. „Někdo přece taky musí dohlédnout, aby všichni pořádní cyklisté parkovali tam, kde se parkovat nesmí.“

„Pipi, to bylo ohromné,“ řekla Anika, když šly děti z jarmarku domů.

„Ó ano, rozkošné,“ řekla Pipi a palcem a ukazováčkem vzala sukni, která jí končila vysoko nad koleny. „Opravdu rozkošné!“

Pipi trosečník

Každý den, jakmile skončila škola, běželi Tomy a Anika do vily Vilekuly. Ani úkoly nechtěli dělat doma, ale brali si učení s sebou k Pipi.

„Výborně,“ říkala Pipi, „jen se mi tu uče, třeba z toho taky něco pochytím. Ne že bych to měla tolik zapotřebí, ale kdo ví, jestli z člověka může být opravdová dáma, dokud neví, kolik je v Austrálii Hotentotů.“

Tomy s Anikou seděli u kuchyňského stolu nad otevřenými učebnicemi zeměpisu a na stole seděla Pipi s nohama skrčenýma pod sebou.

„Jenže teď mě napadá,“ řekla Pipi a zamyšleně si položila prst na nos, „že bych se třeba naučila, kolik tam těch Hotentotů je, a pak by jeden z nich zrovna dostal zápal plic a umřel, takže by to učení k ničemu nebylo, a jakápak bych potom byla opravdová dáma?“

Pipi se zamyslela.

„Někdo by těm Hotentotům měl říct, jak to maj zařídit, aby vám v učebnicích nevznikly chyby,“ řekla nakonec.

Když byli Tomy a Anika s úkoly hotovi, začala zábava. Pokud bylo venku hezky, byly děti na zahradě. Zajezdily si na koni nebo si vylezly na střechu kůlny a vypily si tam kávu nebo se vyšplhaly na dub a vlezly si do jeho dutiny. Pipi říkala, že je to velice zvláštní strom, protože v něm roste limonáda. Uvnitř stromu roste limonáda, tak to říkala. Asi to byla pravda, protože pokaždé, když si děti do té skrýše vlezly, čekaly tam na ně dole tři limonády. Tomy a Anika nemohli pochopit, kam pokaždé zmizí prázdné láhve, ale Pipi tvrdila, že zvadnou, jakmile je limonáda vypita. Byl to zkrátka moc zvláštní strom. Pipi říkala, že v něm někdy roste i čokoláda, ale jenom ve čtvrtek, a Tomy s Anikou si tam nikdy nezapomněli každý čtvrtek pro čokoládu vlézt. Pipi taky říkala, že pokud by strom tu a tam pořádně zalili, rostly by v něm třeba i housky, nebo dokonce i kousek telecí pečínky.

Když přšelo, byly děti ve vile, ale i tam měly o zábavu postaráno. Bud' si mohly prohlížet všechny krásné věci, které Pipi měla v sekretáři, nebo seděly u kamen a dívaly se, jak Pipi smaží lívance nebo peče jablka, nebo si zalezly do truhlíku na dříví a Pipi jim vyprávěla napínavá dobrodružství z doby, kdy se plavila po moři. Jednou jim třeba vyprávěla:

„Božítku, to vám byla bouře. I ryby z toho měly mořskou nemoc a chtěly z vody ven. Sama jsem viděla žraloka, který byl v obličeji celý zelený, a chobotnici, která se těmi dlouhými choboty držela za hlavu. Taková to byla bouře!“

„Nebála ses, Pipi?“ ptala se Anika.

„Vždyť jste mohli ztroskotat!“ řekl Tomy.

„Já už mám vlastně za sebou těch ztroskotání několik, takže mám pro strach uděláno. Já se hned tak neleknu. Nebála jsem se, ani když nám při jídle hrozinky vyskakovaly z vánočky nebo když kuchaři uletěly umělé zuby. Ale když nám jednou z naší kočky zbyla jenom kůže a kočka letěla v povětří úplně nahá směrem k Dálnému východu, tak už to bylo i na mě trochu moc.“

„Já mám knížku o jednom trosečnickovi,“ řekl Tomy. „Jmenuje se Robinson Crusoe.“

„To je prima kniha,“ řekla Anika. „Robinson ztroskotal a dostal se na pustý ostrov.“

„Už jsi, Pipi, někdy ztroskotala a vyplavala na pustý ostrov?“ zajímal se Tomy a usadil se na truhlíku pohodlněji.

„To bych prosila,“ odpověděla důrazně Pipi. „Něco tak ztroskotaného, jako jsem já, se hned tak nenajde. Se mnou se Robinson Crusoe vůbec nemůže měřit. V celém Atlantském i Tichém oceáně dohromady zbývá už jen takových osm nebo deset pustých ostrovů, na kterých jsem ještě netroskotala. V příručkách pro turisty jsou na zvláštní černé listině.“

„Není to nádhera, octnout se na pustém ostrově?“ ptal se Tomy. „To bych někdy chtěl!“

„To se dá snadno zařídit,“ řekla Pipi. „Ostrovů je vždycky dost.“

„Já vím o jednom, který odtud není daleko,“ řekl Tomy.

„A je alespoň kolem něho voda?“ zeptala se Pipi.

„To se rozumí, že je,“ řekl Tomy.

„Výborně,“ řekla Pipi. „Kdyby byla kolem něho souš, tak by to už nebylo ono.“

Tomy byl dychtivostí celý bez sebe.

„Tak tam pojedme,“ křičel, „hned teď!“

Za dva dny začínaly Tomíkovi a Anice prázdniny a tehdy měli tatínek a maminka na dva dny odjet. Děti tedy měly ideální příležitost zahrát si na Robinsona.

„Kdo chce ztroskotat, musí si nejdřív sehnat loď,“ prohlásila Pipi.

„Ale my žádnou nemáme,“ namítla Anika.

„Já jsem na dně potoka jednu starou, rozbitou loďku viděla,“ řekla Pipi.

„Ta už ale jednou ztroskotala,“ poznamenala Anika.

„Tím líp,“ řekla Pipi, „aspoň ví, jak se to dělá.“

Pro Pipi nebylo nic snazšího než potopenou loďku z potoka vytáhnout. Pak strávila celý den tím, že ji utěšňovala koudelí a dehtem. Nakonec ještě strávila jedno deštivé dopoledne v kůlně, kde sekyrou přitesala vesla.

Pak Tomíkovi a Anice začaly prázdniny a jejich rodiče odjeli.

„Za dva dny budeme zpátky,“ řekla maminka. „Buďte hodné a poslouchejte Elu.“

Ela byla u Settergrenů služebná a v době, kdy rodiče byli pryč, měla na děti dohlédnout. Ale když rodiče odjeli a děti zůstaly s Elou samy, řekl jí Tomy:

„Vlastně na nás vůbec dohlížet nemusíte, protože budeme pořád u Pipi.“

„Kromě toho na sebe dohlédneme sami,“ dodala Anika. „Na Pipi taky nikdo nedohlíží, proč bychom tedy nemohli být aspoň ty dva dny bez dohledu i my?“

Ela byla vyhlídka na dva dny volna docela vhod, a když Tomy a Anika ještě chvíli žadonili, souhlasila, ať jsou tedy u Pipi, ona že si zatím zajede navštívit maminku. Ale za to musely děti slíbit, že budou pořádně jíst a půjdou včas spát a že nebudou večer lítat venku bez svetru. Tomy slíbil, že si milerád navleče třeba tucet svetřů, jen když Ela odjede.

A tak se taky stalo. Ela odjela a necelé dvě hodiny po jejím odjezdu nastoupili Pipi, Tomy, Anika, kůň a Pan Nilson cestu k neobydlenému ostrovu.

Byl vlhý večer na začátku léta. Obloha se zatáhla, ale vzduch byl teplý. Břeh, ze kterého se na ten neobydlený ostrov měli přeplavit, byl dost daleko. Pipi nesla loď nad hlavou dnem vzhůru. Koni naložila na hřbet obrovský pytel a stan.

„Co je v tom pytli?“ ptal se Tomy.

„Jídlo, zbraně, deky a prázdná láhev,“ odpověděla Pipi. „Já si totiž myslím, že bychom si jako trosečníci měli dopřát trochu pohodlí. Tím spíš, že vy dva budete trosečníky poprvé. Já když ztroskotala, vždycky jsem si zastřelila antilopu nebo lamu a maso jsem jedla syrové, jenomže na tomhle ostrově třeba žádné antilopy nebo lamy nebudou, to se klidně může stát, a byla by hloupost kvůli takové maličkosti umřít hladem.“

„A na co jsi vzala s sebou tu prázdnou láhev?“ ptala se Anika.

„Prázdnou láhev? Jak se můžeš tak hloupě ptát?! K ztroskotání je ze všeho nejdůležitější loď, to se samo sebou rozumí, ale hned po lodi je co do důležitosti na řadě prázdná láhev. To mě táta učil, už když jsem byla v kolébce. ‚Pipi,‘ říkával, ‚kdybys šla na královský bál a zapomněla sis umýt nohy, tak si z toho nic nedělej, ale kdyby sis při ztroskotání zapomněla vzít s sebou prázdnou láhev, tak je s tebou ámen.“

„A k čemu je ta láhev?“ vyptávala se Anika.

„Copak jsi nikdy neslyšela, že trosečníci posílají zprávu v prázdné láhvi?“ řekla Pipi. „Napíšou na kus papíru volání o pomoc, papír strčí do láhve, zazátkují ji a hodí do moře, takže doplave rovnou k někomu, kdo

je potom přijde zachránit. Jak jinak myslíš, že se zachraňují trosečníci? Šťastnou náhodou? Kdepak!“

„Aha, to jsem nevěděla,“ řekla Anika.

Za chvíli došli ke břehu malého jezera. Uprostřed jezera byl neobydlený ostrov. Slunce právě vykukovalo z mraků a smálo se na podletní zeleň.

„Tohle je namouduši jeden z nejpěknějších neobydlených ostrovů, jaký jsem kdy viděla,“ řekla Pipi.

Rychle hodila loďku do vody, pak zbavila koně nákladu a uložila všechno na dno loďky. Anika, Tomy a Pan Nilson do ní naskočili a Pipi poplácala koně.

„Tak, můj milý koníčku, ráda bych tě vzala s sebou, ale nejde to. Doufám, že umíš plavat. Není to nic těžkého. Dělej prostě takhle.“

A Pipi skočila v šatech do vody a udělala několik temp.

„Je to moc příjemné, uvidíš. A kdyby sis to chtěl udělat ještě příjemnější, tak si přitom můžeš hrát na velrybu. To se dělá takhle!“

Pipi si nabrala plnou pusou vody, lehla si naznak a vystříkovala ji jako vodotrysk. Koně to zřejmě příliš nelákalo, ale když Pipi vlezla do loďky, popadla vesla a začala veslovat, seběhl rychle do vody a plaval za nimi. Na velrybu si nehrál. Když byli skoro u ostrova, Pipi vykřikla:

„Všichni k čerpadlům!“

A vzápětí:

„Pozdě! Musíme opustit loď! Zachraň se, kdo můžeš!“

Vyskočila na sedátko na zádi a po hlavě se vrhla do vody. Za chvíli vystrčila hlavu, popadla lanko a plavala ke břehu.

„Musíme zachránit jídlo, tak radši zůstaňte na lodi,“ volala. Uvázala loď ke kameni a pomohla Tomymu a Anice vylézt na břeh. Pan Nilson to dokázal sám.

„Stal se zázrak,“ křičela Pipi. „Jsme zachráněni. Aspoň prozatím. Jen jestli tu nežijí lidojedi a lvi.“

Kůň už taky došel na břeh a otřepal se, aby ze sebe setřásl vodu.

„Vida, prvního důstojníka už tu máme taky,“ řekla spokojeně Pipi. „Válečná rada tedy může zasedat.“

Vytáhla z pytle kord, který tehdy, jak si hráli na strašidla, našla v námořnické truhle na půdě vily Vilekuly. S kordem připraveným k výpadu se opatrně plížila po ostrově a slídila na všechny strany.

„Co se děje, Pipi?“ ptala se bázně Anika.

„Mně se zdálo, že jsem zaslechla zavrčení lidojeda,“ řekla Pipi. „Opatrnosti nezbyvá. To by tak hrálo, abychom se nejdřív zachraňovali před utopením a pak si nás nějaký lidojed uvařil se zeleninou.“

Žádné lidojedy však neobjevila.

„Ha! Schovali se a chtějí nás někde přepadnout,“ řekla Pipi. „Nebo si teď zrovna slabikují v kuchařce, aby věděli, jak nás mají uvařit. Ale to vám povídám! Jestli mě uvaří v mrkvi, tak jim to nikdy nezapomenu. Já nemůžu mrkev ani cítit.“

„Brrr, nemluv tak, Pipi,“ řekla Anika a celá se otřásla.

„Ty taky nerada mrkev? Tak vidíš! Ale teď postavíme stan.“

A Pipi se pustila do práce. Za chvíli stál na chráněném místě stan. Tomy a Anika si do něho vlezli a byli dokonale šťastni. O kus dál položila Pipi několik kamenů do kruhu a nasbírala dříví.

„To bude nádhera, až si zapálíme oheň,“ těšila se Anika.

„To bych řekla,“ potvrdila Pipi. Vzala dva kousky dřeva a třela je o sebe. Tomyho to zaujalo.

„Ty chceš rozdělat oheň tak, jak to dělají divoši?“ ptal se nadšeně.

„Ne, jenom mě zebou ruce a takhle se nádherně zahřeju,“ řekla Pipi. „Kam jsem to vlastně položila zápalky?“

Za chvíli už oheň vesele plápolal a Tomy prohlásil, že se tu cítí jako doma.

„Kromě toho to zahání divou zvěř,“ poučila ho Pipi.

Anika zalapala po dechu. „Tady je divá zvěř?“ zeptala se rozechvělým hlasem.

„Hlavně komáři,“ řekla Pipi a zadumaně se škrabala na noze pokousané od komárů.

Anika si ulehčeně oddychla.

„A lvi ovšem taky. Ale proti krajtám tygrovitým a proti bizonům prý oheň nepomáhá,“ řekla Pipi. Pak zamávala kordem a dodala: „Ale neboj se, Aniko. S tímhle kordem vás ubráním i proti hrabošům polním.“

Potom přichystala kávu a obložené chleby, děti se sesedly kolem ohně, jedly a pily a bylo jim dobře. Pan Nilson seděl na Pipině rameni a taky jedl a kůň k nim co chvíli natahoval tlamu a dostal kousek chleba nebo trochu cukru. Kromě toho tu měl všude kolem plno nádherné zelené trávy.

Obloha se zatáhla a mezi křovinami se snesla hustá tma. Anika si přisedla těsněji k Pipi. Plameny vrhaly podivné stíny. Mimo okruh

světla, které vrhal oheň, se zdálo, že se ve tmě míhají živé stíny. Anika se zachvěla. Co když je tamhle za tím jalovcovým keřem nějaký lidojed? Nebo se za velikým kamenem skrývá lev? Pipi odložila hrníček od kávy.

„Na rakvi sedí patnáct chlapů, jo-ho-hó, pijte rum,“

zazpívala Pipi ochraptělým hlasem. Anika se zachvěla ještě víc než před chvílí.

„Tahle písnička je v jedné knize, kterou mám,“ vzpomněl si Tomy. „Je to kniha o námořních lupičích.“

„Vida, vida,“ řekla Pipi. „Tak to ji musel napsat Fridolf, protože ten mě ji naučil. Často jsme ji spolu zpívali, když jsme za jasných nocí s Jižním křížem nad hlavou sedávali na zádi tatínkovy lodi.“

Na rakvi sedí patnáct chlapů, jo-ho-hó, pijte rum,“

zazpívala Pipi znovu, a ještě chraptivěji.

„Já ti mám takový divný pocit, Pipi, když takhle zpíváš,“ řekl Tomy. „Je to takový pocit, jako že se bojím a zároveň je mi nádherně.“

„To já se jenom bojím,“ řekla Anika. „I když je mi přitom taky trochu nádherně.“

„Já budu námořníkem, až budu velký,“ prohlásil Tomy. „Budu námořním lupičem jako ty, Pipi.“

„Výborně,“ řekla Pipi. „Postrach Karibského moře, to budeme, Tomy, my dva! Naloupíme si zlato, šperky a drahokamy a v Tichém oceáně si najdeme neobydlený ostrov s jeskyní a budeme tam mít skrýš, kterou nám budou hlídat tři kostlivci. A na lodi budeme mít vlajku s lebkou a dvěma zkříženými hnáty a budeme zpívat Patnáct chlapů, až to bude slyšet z jednoho břehu Atlantského oceánu na druhý, a všichni mořeplavci vždycky zblednou a nebudou vědět, jestli radši nemají rovnou naskákat do moře, aby unikli naší krvavé pomstě!“

„A co já?“ zeptala se téměř plačky Anika. „Já bych si netroufala být námořním lupičem. Co bych dělala já?“

„Stejně by ses mohla plavit s námi,“ řekla Pipi. „Utírala bys nám na piáně prach.“

Oheň začínal uhasínat.

„Je čas jít na kutě,“ řekla Pipi. Rozložila ve stanu po zemi smrkové chvojí a na ně položila několik tlustých pokrývek.

„Chceš spát ve stanu s námi?“ zeptala se koně. „Nebo chceš radši stát venku pod stromem přikrytý dekou? Říkáš, že se ti vždycky udělá špatně, když si lehneš pod stan. Tak dobře, jak chceš!“

A Pipi koně přátelsky poplácala.

Za chvíli byly všechny tři děti i s Panem Nilsonem zavinity do pokrývek. Venku šplouchaly vlny o břeh.

„Poslouchejte příboj oceánu,“ řekla Pipi zasněně.

Byla tma jako v pytli a Anika se držela Pipi za ruku, aby se všech těch hrozících nebezpečí nemusela tolik bát. Najednou začalo pršet. Na stan s pleskotem padaly kapky deště, ale uvnitř bylo teplo a sucho, takže se to docela příjemně poslouchalo. Pipi šla ven položit na koně ještě jednu deku. Stál pod hustým smrkem a nic mu nechybělo.

„My se máme!“ liboval si Tomy, když se Pipi vrátila do stanu.

„To bych řekla!“ přisvědčila Pipi. „A podívejte se, co jsem našla pod kamenem! Tři tabulky čokolády!“

Než uběhly další tři minuty, Anika už spala s pusou plnou čokolády a ve spaní se držela Pipi za ruku.

„Zapomněli jsme si vyčistit zuby,“ řekl ještě Tomy. Pak usnul i on.

Když se Tomy a Anika probudili, Pipi byla pryč. Vylezli honem ze stanu. Slunce svítilo. Před stanem hořel krásný ohniček, u kterého Pipi opékala šunku a vařila kávu.

„Mnoho úspěchů a veselé velikonoce,“ popřála Pipi, když uviděla Tomyho a Aniku.

„Vždyť nejsou velikonoce,“ namítl Tomy.

„Ne? Tak to máme na příští rok,“ řekla Pipi.

Děti zalechtala do nosu nádherná vůně šunky a kávy. Sedly si s nohama křížem kolem ohně a dostaly šunku s vejci a brambory. Zapily to kávou, ke které přikusovaly perníčky. Takhle si po ránu ještě nikdy nepochutnaly.

„My se máme líp než Robinson,“ řekl Tomy.

„Jestli si ještě nachytáme k obědu čerstvé ryby, tak asi Robinson zezelená závistí,“ řekla Pipi.

„Já ryby nerad,“ namítl Tomy.

„Já taky,“ přidala se Anika.

Pipi si ale uřízla dlouhou, tenkou větev, přivázala na jeden konec provázek, ze špendlíku si udělala háček, nasadila na něj kuličku z chleba a sedla si na veliký kámen na břehu.

„Tak, a teď se uvidí“ řekla.

„Co to budeš chytat?“ ptal se Tomy.

„Sépie,“ odpověděla Pipi. „To je lahůdka, jaké není rovno.“

Seděla na břehu celou hodinu, ale sépie nebraly. Když ke chlebové kuličce připlaval okoun, Pipi háček z vody rychle vytáhla.

„Pěkně děkuju! Když řeknu sépie, tak myslím sépie. Ty se mi tu přiživovat nebudeš!“

Po chvíli Pipi hodila prut do vody.

„Měli jsme štěstí,“ řekla. „Koukají z toho lívance. Se sépiemi dnes není řeč.“

Tomy a Anika souhlasili. Voda se na slunci lákavě třpytila.

„Nechcete se vykoupat?“ zeptal se Tomy.

Pipi a Anika chtěly. Voda byla dost studená. Tomy s Anikou si ponořili palce u nohou, ale honem je zase vytáhli.

„Já vím lepší způsob,“ řekla Pipi. Hned u břehu byla skalka, na níž rostl strom. Jeho kořeny vyčnívaly nad vodou. Pipi se na strom vyšplhala a na větev přivázala provaz.

„Tak. A teď uvidíte.“

Chytla provaz, vymrštila se do výše a spustila se do vody.

„Takhle se člověk ponoří celý najednou,“ křičela, když se vynořila z vody. Tomy a Anika se nejdřív rozmýšleli, ale vypadalo to nádherně, a tak se nakonec rozhodli, že to zkusí. A když to zkusili jednou, nechtěli už vůbec přestat, protože to bylo ještě nádhernější, než to vypadalo. Pan Nilson se taky chtěl zúčastnit. Sklouzl po provaze dolů, ale vteřinku předtím, než spadl do vody, se zastavil a co nejrychleji se zase šplhal nahoru. Opakoval to znovu a znovu, přestože na něho křičeli, že je zbabělec. Pipi si našla prkno a přišla na to, že se po něm může klouzat ze skalky do vody. Bylo to báječné, protože voda stříkala strašně vysoko, když do ní vletěla.

„Ráda bych věděla, jestli se Robinson taky klouzal po prkně,“ zajímala se Pipi. Seděla až nahoře na skalce a právě se chystala sklouznout do vody.

„To asi ne, v knize alespoň o tom nic nestojí,“ řekl Tomy.

„To jsem si mohla myslet. To nebyl žádný pořádný trosečník. Co vlastně celý den dělal? Vyšival dečky? Pozóóó, jedu do vody!“

Pipi sjela po prkně, až jí zrzavé copy kolem hlavy jen poletovaly.

Po koupání se děti rozhodly, že neobydlený ostrov důkladně prozkoumají. Všechny tři sedly na koně a ten s nimi pomalu vykračoval. Jely do kopce a z kopce hustým, nízkým porostem i mezi smrky, které rostly těsně jeden vedle druhého, jely močály i přes krásné mýtiny, kde

rostly spousty lučních květin. Pipi měla kord stále pohotově a tu a tam zašermovala ve vzduchu, takže kůň s nimi zděšeně poskakoval.

„Teď jsem skolila lva,“ řekla třeba Pipi spokojeně. Nebo: „A je po lidožroutovi!“

„Tenhle ostrov by měl být navěky náš“ řekl Tomy, když se vrátili k tábořišti a Pipi se pustila do smažení lívanců.

Pipi a Anika souhlasily.

Jedli lívance ještě horké a moc jim chutnaly. Neměli talíře, vidličky ani nože a Anika se zeptala:

„Můžeme jíst rukama?“

„Jak chcete, mně to nevadí,“ řekla Pipi, „ale pokud jde o mě, tak já se přidržím starého zvyku a budu jíst ústy.“

„Jako bys nevěděla, jak to myslím!“ zlobila se Anika. Pak vzala do své malé ručky lívanec a s požitkem si ho strčila do úst.

A byl zase večer. Oheň uhasínal. Zavnutí do pokrývek a celí umaštění od lívanců leželi těsně jeden vedle druhého. Skulinou ve stanu na ně svítila veliká hvězda a příboj oceánu je ukolébával ke spánku.

„Dnes se musíme vrátit domů,“ připomněl ráno lítostivě Tomy.

„To je škoda,“ řekla Anika. „Chtěla bych tu zůstat celé prázdniny. Jenže maminka a tatínek se dnes vrátí.“

Tomy se po snídani procházel po břehu. Najednou hlasitě vykřikl. Kam se poděla loďka? Byla pryč! Anika se zděsila. Jak se teď dostanou domů? Přála by si tu sice zůstat celé prázdniny, jenomže to by bylo něco docela jiného, protože by věděla, že se může kdykoli dostat domů. Co tomu řekne maminka, až zjistí, že Tomy i Anika jsou pryč! Když na to Anika pomyslela, vhrnuly se jí do očí slzy.

„Co je s tebou, Aniko?“ ptala se Pipi. „Jak si to vlastně představuješ, být trosečník? Co by tomu řekl Robinson, kdyby pro něho hned po dvou dnech připlula loď? ‚Račte, pane Crusoe, račte si vystoupit na loď, my vás zachráníme, vykoupáme, oholíme a ostříháme vám nehty na nohou!‘ Kdepak! To by jim asi pan Crusoe utekl a schoval by se někde v křoví. Když se člověku jednou podaří dostat se na neobydlený ostrov, tak se tam přece chce udržet přinejmenším sedm let, ne?“

Sedm let! Anika se otřásla a Tomy se zatvářil zamyšleně.

„Já tím nemyslím, že tu zůstaneme věčně,“ uklidňovala je Pipi. „Až bude mít Tomy před vojnu, tak se samozřejmě přihlásíme.“

Aničino zoufalství rostlo. Pipi se na ni zadívala a zamyslela se.

„Když to tedy bereš takhle,“ řekla, „tak nezbývá, než abychom vyslali zprávu v láhvi.“

Šla k pytlí a vyhrabala z něho prázdnou láhev. Podařilo se jí najít i tužku a papír a všechno to položila před Tomyho na kámen.

„Napiš to ty, ty umíš líp psát,“ řekla.

„A co mám napsat?“ zeptal se Tomy.

„Napiš tam: Pomozte, než zahyneme! Úpíme už na tomhle ostrově dva dny bez šňupacího tabáku.“

„To tam přece nemůžeme napsat!“ ohradil se Tomy. „Vždyť to není pravda!“

„Co není pravda?“ divila se Pipi.

„Přece tam nemůžeme napsat bez šňupacího tabáku,“ ohrazoval se dál Tomy.

„Ne? A ty nějaký máš?“ zeptala se Pipi.

„Nemám,“ řekl Tomy.

„A Anika nějaký má?“

„Nemá, ale...“

„A mám snad já nějaký šňupací tabák?“ pokračovala Pipi.

„No, to nemáš,“ řekl Tomy, „ale copak šňupáme?“

„Vždyť já právě chci, abys tam napsal, že úpíme bez šňupacího tabáku...“

„Ale když to takhle napíšeme, tak kdo si to přečte, bude myslet, že šňupáme, namouduši že si to budou myslet!“ trval na svém Tomy.

„Poslyš, Tomy,“ řekla Pipi, „odpověz mi na jednu otázku: Kdo nešňupá, ten, kdo má šňupací tabák, nebo ten, kdo ho nemá?“

„To se rozumí, že ten, kdo ho nemá,“ odpověděl Tomy.

„Tak vidíš! Tak proč kolem toho děláš tolik zmatku? Piš, co ti říkám!“

A Tomy psal:

„Pomozte, zahyneme! Úpíme už na tomhle ostrově dva dny bez šňupacího tabáku.“

Pipi vzala papír, strčila ho do láhve, zazátkovala ji a hodila do vody. „Teď by nás měli brzy přijít zachránit,“ řekla.

Láhev se pohupovala po vodě a za chvíli si našla klidné místo mezi kořeny olší při břehu.

„Musíme ji vyhodit dál od břehu,“ řekl Tomy.

„To by byla ta největší hloupost, jaká by nás mohla napadnout,“ řekla Pipi. „Když ji voda odnese moc daleko, tak ti, co ji najdou, nebudou

vědět, kde nás mají hledat. Ale když bude tady, tak na ně můžeme zavolat a oni nás hned můžou začít zachraňovat.“

Pipi si sedla na břeh.

„Pro jistotu ji budeme mít na očích,“ řekla. Tomy a Anika se usadili vedle ní. Po deseti minutách Pipi ztratila trpělivost.

„Mně se zdá, že si lidé o nás myslí, že nemáme nic jiného na práci než tu sedět a čekat, až nás přijdou zachránit. Kde celou tu dobu vězí?“

„A kdo vlastně?“ zeptala se Anika.

„No přece ti, co nás mají zachránit,“ řekla Pipi. „To je ale nedbalost! Když si člověk pomyslí, že jde o lidské životy!“

A začínala věřit, že tu budou na ostrově opravdu muset úpět. Najednou vystrčila ukazováček rovnou vzhůru a začala křičet:

„Prokrindapána, já jsem ale zapomnětlivá! Jak jsem na to mohla zapomenout!“

„Na co?“

„No přece na loď,“ řekla Pipi. „Vždyť jsem ji včera večer, když jste usnuli, sama vynesla na břeh!“

„A proč?“ zeptala se vyčítavě Anika.

„Protože jsem si dělala starost, že by se třeba mohla zmáčet,“ řekla Pipi.

Než bys řekl švec, Pipi doběhla pro loďku, která byla pečlivě schována pod smrkem. Hodila ji do vody a řekla přísně:

„Tak, a teď si můžou přijít! Zachrání nás nadarmo, protože se zachráníme sami. Ale dobře jim tak. Aspoň si příště trochu pospíší.“

„Hlavně abychom byli doma, než přijede maminka s tatínkem,“ starala se Anika, když už seděli v loďce a Pipi rychle veslovala k protějšímu břehu. „Jinak by se maminka lekla, kde jsme!“

„A to já myslím, že ne,“ řekla Pipi.

Pan a paní Settergrenovi přišli domů o celou půlhodinu dříve než děti. Po Tomíkovi a Anice nebylo ani vidu, ani slechu. Zato ve schránce na dopisy je čekal lístek, na kterém stálo:

*NE ABISTE JSI MISLELY ŽESE DJETEM NJECO STALO NIC SE JIM
NESTALO PROTO ŽE JENOM TROŠKU STROSKOTALI NAPUSTYM
OSTROVJE A HNET ZAS BUDOU DOMA SRDEČNÍ POZDRAVY PIPI.*

Pipi má návštěvu

Jednoho letního večera seděli Pipi, Tomy a Anika u Pipi na schodech verandy a jedli jahody, které si dopoledne natrhali. Byl překrásný večer, ptáci cvrlikali, květiny voněly a – ano, jahody chutnaly. Všude vládl klid a mír. Děti jedly a téměř nepromluvily. Tomy a Anika přemýšleli v tichosti o tom, jaká to je nádhera, že je léto a do konce prázdnin ještě daleko. O čem přemýšlela Pipi, to nikdo neví.

„Pipi, bydlíš už ve vile Vilekule celý rok,“ řekla najednou Anika a stiskla Pipi ruku.

„Ano, utíká to, utíká, a my stárnem,“ řekla Pipi. „K podzimku mi bude deset, takže nejlepší léta už má člověk za sebou.“

„Myslíš, že tu budeš bydlet pořád?“ zeptal se Tomy, „totiž až do té doby, kdy budeš tak velká, že se staneš námořním lupičem?“

„Kdopak ví,“ odtušila Pipi. „Já myslím, že tatínek na tom černošském ostrově nezůstane věčně. Jen co si postaví novou loď, tak si asi pro mě přijede.“

„Koukejte, tamhle zrovna jde,“ řekla a ukázala prstem k vrátkům. Třemi skoky byla u nich. Tomy a Anika šli váhavě za ní a najednou viděli, že se Pipi vrhá kolem krku velice tlustému pánovi v modrých námořnických kalhotách a se zrzavými, krátce přistřiženými kníry.

„Táto Efraime!“ křičela Pipi, a jak mu visela kolem krku, klátila nohama ve vzduchu, až jí spadly boty. „Táto Efraime, ty jsi ale vyrostl!“

„Pipiloto Citrónie Cimplíno Mucholapko Dlouhá punčocho, drahé dítě moje! Právě jsem ti taky chtěl říct, že jsi vyrostla!“

„Já jsem si to myslela,“ řekla Pipi, „a právě proto jsem to řekla první, hahá!“

„Dítě, jsi stejně silná, jako jsi bývala?“

„Jsem silnější,“ řekla Pipi. „Pojď, budeme se přetlačovat!“

„Dobrá,“ řekl tatínek Efraim.

V zahradě stál stůl a Pipi si k němu s tatínkem sedla. Posadili se naproti sobě, opřeli se oba o pravé nadloktí, tak aby měli lokty těsně u sebe, chytili se za ruce a začali se přetlačovat. Tomy a Anika se dívali. Na celém světě byl jenom jeden člověk, který měl stejnou sílu jako Pipi, a to byl její tatínek. Ted' tu tedy seděli naproti sobě a vší silou se snažili jeden druhému přetlačit předloktí ze stolu, ale nedařilo se to ani

jednomu. Nakonec se kapitánovi Dlouhé punčose přece jenom trochu zachvěla ruka a Pipi řekla:

„Až mi bude deset, tak tě, táto Efraime, určitě přetlačím.“

A táta Efraim jí přitakal.

„Ale božínku,“ vyhrkla Pipi, „já jsem úplně zapoměla, že se neznáte! Tohle je Tomy a Anika a tohle je můj otec, kapitán a Jeho Veličenstvo Efraim Dlouhá punčocha – vid', že jsi černošský král, táto?“

„Přesně tak,“ přisvědčil kapitán Dlouhá punčocha. „Jsem král černochoů kmene Kurekuredutů na ostrově, který se jmenuje Ostrov Kurekuredutů. Vyplavil jsem se tam na břeh, když mě tehdy vítr smetl z lodi do moře, jestli se na to ještě pamatuješ.“

„Vždyť jsem si to myslela,“ řekla Pipi. „Já to věděla, že ses neutopil.“

„Kdepak já, a utopit se! Spíš se podaří velbloudovi provléknout nit uchem jehly, než se mně podaří se utopit. Mě ve vodě nadnáší sádlo.“

Tomy a Anika si kapitána Dlouhou punčochu zvědavě prohlíželi.

„Jak to, že nemáte královské šaty, když jste králem černochoů?“ zeptal se Tomy.

„Ty mám v kufru,“ řekl kapitán Dlouhá punčocha.

„Oblékni si je, oblékni si je!“ křičela Pipi. „Chci svého otce uvidět v královském rouše!“

A tak šli do kuchyně. Kapitán Dlouhá punčocha si odskočil do Pipiny ložnice a děti si zatím sedly na truhlík na dříví a čekaly.

„To je úplně jako na divadle,“ řekla Anika plná očekávání.

Najednou – bác! – dveře se rozletěly a v nich stál černošský král. Kolem pasu měl sukni z lýka, na hlavě zlatou korunu, kolem krku několik náhrdelníků, v jedné ruce oštěp a ve druhé štít. To ale taky bylo všechno. Vlastně ne, na tlustých, chlupatých nohou, které mu vykukovaly zpod sukni, měl ještě kolem kotníků několik zlatých kroužků.

„Usamkusor musor filibusor“ řekl kapitán Dlouhá punčocha a hrozivě se zamračil.

„On mluví černošsky!“ zajásal Tomy. „Co to znamená, pane Efraime?“

„To znamená: Třeste se, moji nepřátelé!“

„Nedivili se Kurekuredutové, když jsi u nich vylezl na břeh?“ ptala se Pipi.

„Hrozně se divili!“ potvrdil kapitán Dlouhá punčocha. „Nejdřív mě chtěli sníst, ale když jsem holýma rukama přetrhl palmu, tak přišli na

jiné myšlenky a zvolili si mě za krále. Dopoledne jsem jim vládl a odpoledne jsem si stavěl loď. Trvalo to dlouho, než jsem ji postavil, protože jsem si musel všechno dělat sám. Byla to ovšem jenom malá plachetnice. Když byla hotová, řekl jsem Kurekuredutům, že musím na nějaký čas odjet, ale že se brzy vrátím a přivezu jim princeznu, která se bude jmenovat Pipilota. Když to uslyšeli, tloukli na štíty a volali: „Usumplusor, usumplusor!“

„Co to znamená?“ ptala se Anika.

„To znamená: Hurá, hurá! Pak jsem čtrnáct dní vládl ostošest, aby to vystačilo i po tu dobu, co budu pryč. Když jsem vytáhl plachty a vyplul na moře, Kurekurendutové volali: „Usumkura kusomkaraí.“ To znamená: Brzy se nám vrať, tlustý bílý náčelníku! Zamířil jsem si to rovnou do Surabaje. A co myslíte, že uvidím, jakmile vystoupím z loď? Starý dobrý škuner Hopetosu! A starého dobrého Fridolfa, jak stojí u zábradlí a mává na mě oběma rukama. „Fridolfe,“ povídám, „přebírám zase velení na lodi.“ – „Jasně, kapitáne,“ povídá Fridolf. A tak jsem převzal velení. Celá posádka byla na místě. Teď kotví Hopetosa tady v přístavu, takže se tam, Pipi, můžeš na své přátele zajít podívat.“

Pipi z toho byla tak šťastná, že se na kuchyňském stole postavila na hlavu a vrtěla nohama do stran. Tomy a Anika si nemohli pomoci, ale bylo jim z toho všeho trochu smutno. Zdálo se jim, že jim někdo Pipi bere.

„To musíme oslavit,“ křičela Pipi, když se zase postavila na nohy. „Budeme slavit, až se celá vila Vilekula bude otřásat v základech.“

Potom prostřela na kuchyňském stole pořádnou večeři, všichni si sedli a pustili se do jídla. Pipi snědla tři vajíčka natvrdo i se skořápkou. Tu a tam přitom kousla svého tátu do ucha, to samou radostí, že je u ní. Najednou přihopsal Pan Nilson, který celou tu dobu spal, a když uviděl kapitána Dlouhou punčochu, samým překvapením si mnul oči.

„A to se podívejme, ty ještě máš Pana Nilsona!“ zvolal kapitán Dlouhá punčocha.

„Jak by ne, já mám víc domácích zvířat,“ řekla Pipi, odběhla pro koně a taky mu dala vajíčko natvrdo.

Kapitán Dlouhá punčocha byl rád, že se Pipi ve vile Vilekule tak dobře zařídila, a taky měl radost, že si ten kufr zlatých peněz vzala s sebou, takže za otcovy nepřítomnosti netrpěla nouzí.

Když se najedli, vytáhl kapitán Dlouhá punčocha ze svého kufru čarodějný bubínek, na který Kurekuredutové bubnovali při tanci a při obětních slavnostech. Sedl si na podlahu a začal bubnovat. Ozval se nezvyklý temný zvuk, úplně jiný než všechno, co Tomy a Anika dosud slyšeli.

„To je černošský zvuk,“ vysvětloval Anice Tomy.

Pipi si zula velikánské boty a v punčochách zatancovala tanec, který byl taky velice nezvyklý. Nakonec ještě král Efraim zatancoval divoký válečnický tanec, který se naučil na ostrově Kurekuredutů. Mával přitom divoce oštěpem i štítem a dupal bosýma nohama, až Pipi křičela:

„Dávej pozor, ať se nám neproboří podlaha!“

„To by nevadilo,“ křikl kapitán Dlouhá punčocha, „protože teď budeš princeznou Kurekuredutů, dceruško moje zlatá!“

A tak Pipi vyskočila a tancovala s tatínkem. Dělalí figury, juchali a výskali a chvílemi vyskakovali do výšky, až z toho šla Tomymu i Anice hlava kolem. Panu Nilsonovi zřejmě taky, protože si před očima držel pracičky.

Po chvíli se tanec začínal měnit v zápas. Kapitán Dlouhá punčocha popadl dceru a vyhodil ji do vzduchu, že vyletěla až na přihrádku na klobouky. Ale dlouho tam nezůstala. Zavýskla, vrhla se přes celou kuchyni a dopadla rovnou na tatínka Efraima. V následujícím okamžiku ho vymrštila, až vyletěl jako meteor hlavou napřed a rovnou do truhlíku na dříví. Byly z něho vidět jenom tlusté nohy, které čouhaly ven. Nemohl se z truhlíku vyhrabat, jednak že byl moc tlustý a jednak proto, že se musel tak strašně smát, až to v truhlíku dunělo. Pipi ho vzala za nohy a pokoušela se ho vytáhnout, jenže to už se tatínek Efraim div smíchy nezadusil. Byl totiž hrozně lechtivý.

„Nele-le-lechtej mě,“ sténal. „Hod' mě do moře, vyhod' mě oknem, jenom mě nele-le-lechtej na chodidlech.“

Tak strašně se přitom smál, že Tomy i Anika mysleli, že se truhlík na dříví rozletí. Nakonec se přece vyškral ven, a jen co stál na nohou, vrhl se na Pipi a hodil ji přes celou kuchyň, takže dopadla obličejem na kamna, která byla plná sazí.

„Hahaha, teď jsem správná princezna Kurekuredutů,“ jákala Pipi a obrátila k Tomíkovi a Anice obličej černý jako uhel. Vrhla se s pokřikem na tatínka a bušila do něho, až lýková sukně praskla a kousky lýka lítaly

po celé kuchyni. Zlatá koruna mu spadla z hlavy a zakutálela se pod stůl. Nakonec se Pipi podařilo tatínka povalit na zem. Sedla si na něho a zeptala se:

„Kdo je vítěz?“

„Ty jsi vítěz, Pipi,“ přiznal kapitán Dlouhá punčocha. Pak se tomu oba zasmáli. Pipi tatínka lehounce kousla do nosu a tatínek prohlásil:

„Tolikhle legrace jsme, Pipi, nezažili od té doby, co jsme spolu vybílili přístavní krčmu v Singapuru, vid’?“

Potom si vlezl pod stůl pro královskou korunu.

„To by byl poprask, kdyby Kurekuredutové viděli, jak se znaky královské moci válejí ve vile Vilekule pod kuchyňským stolem!“ řekl.

Posadil si korunu na hlavu a pročesal si lýkovou sukni, která poněkud prořídla.

„Tu sukni si budeš muset dát vyspravit,“ řekla Pipi.

„Ano, ale za tu legraci to stálo,“ řekl kapitán Dlouhá punčocha.

Sedl si na zem a utřel si z čela pot.

„Tak co, Pipi, dítě,“ řekl, „ještě někdy lžeš?“

„Jenom někdy, když na to je čas, jenže se to nestává každý den,“ odpověděla Pipi skromně. „A co ty? Ty sis taky uměl zalhat, když na to přišlo.“

„Někdy takhle v sobotu večer Kurekuredutům taky trochu lžu, pokud se během týdne chovali, jak se sluší a patří. Pořádáme tam takové menší večírky, při kterých si za doprovodu bubnů zalžeme i zazpíváme a tancujeme s hořícími pochodněmi. Čím víc lžu, tím silněji bubnují.“

„Vida, to já tady nemám, aby mě při tom někdo doprovázel na buben. Já si tady lžu jenom do vlastní kapsy, div mi nepraskne, ale krásně se to poslouchá, přestože mi při tom nikdo ani na hřebínek nezahraje. Tuhle večer, když už jsem ležela v posteli, nalhala jsem si takovou historku o jednom teleti, co umělo paličkovat krajky a lézt po stromech, a představ si, že jsem tomu potom doslova věřila. Tomu říkám dobře udělaná lež! Ale že by mi k tomu někdo bubnoval, to ne, to tady nedělají.“

„Tak já ti teda zabubnuju,“ řekl kapitán Dlouhá punčocha. A zabubnoval své dceři, dlouze, dlouhatánsky jí zavířil na buben a Pipi mu seděla na klíně a přitiskla mu obličej, který měla celý od sazí, na tvář, takže byl stejně černý jako ona.

Anika mezitím o něčem přemýšlela. Nebyla si jista, jestli je vhodné to říci, ale nedokázala to zamlčet.

„Lhát se nemá,“ řekla. „To říkala moje maminka.“

„Ty jsi, Aniko, hloupá,“ ozval se Tomy. „Pipi přece nelže doopravdy, ona jenom dělá, že lže, vymýšlí si, copak to nechápeš, ty hloupá?“

Pipi se na Tomyho zamyšleně zadívala.

„Ty někdy mluvíš tak chytře, až na mě jde strach, že z tebe bude něco velikého,“ řekla.

Byl večer. Tomy a Anika museli jít domů. Byl to rušný den a byl to ohromný zážitek, uvidět opravdového, živého krále černochoů. A byla to nádhera, že se Pipi vrátil tatínek. I když na druhé straně... i když...

Když si Tomy a Anika vlezli do postele, nepovídali si tak jako jindy. V dětském pokoji bylo úplné ticho. Najednou se ozval povzdech. To vzdychl Tomy. Po chvíli se ozval ještě jeden povzdech. To vzdychla Anika.

„Co vzdycháš?“ zeptal se Tomy skoro nevlídně. Ale Anika neodpověděla. Schovala si hlavu pod pokrývku a dala se do pláče.

Pipi pořádá hostinu na rozloučenou

Když Tomy a Anika přišli druhý den ráno do kuchyně vily Vilekuly, po celém domě se rozléhalo ohlušující chrápání. Kapitán Dlouhá punčocha totiž ještě spal. Pipi už se mezitím v kuchyni věnovala rannímu tělocviku.

„Teď mám budoucnost zajištěnou,“ řekla Pipi. „Budu princeznou Kurekuredutů a polovinu roku budu jezdit na Hopetose po všech mořích světa. Tatínek říká, že když bude jednu polovinu roku u Kurekuredutů hodně vládnout, tak se potom tu druhou polovinu roku obejdou bez krále. Víte, starý mořský vlk musí tu a tam cítit pod nohama palubu. A taky musí trochu myslet na mou výchovu. Jestli ze mě jednou má být opravdu dobrý námořní lupič, tak přece nemůžu být pořád u dvora. To bych totiž hrozně zchoulostivěla, říká tatínek.“

„To už se do vily Vilekuly vůbec nevrátíš?“ zeptal se Tomy rozechvělým hlasem.

„Vrátím, ale až půjdeme do důchodu,“ řekla Pipi. „Asi tak za padesát šedesát let. To si pak spolu budeme hrát, vidíte?“

Pro Tomyho a Aniku to byla pramalá útěcha.

„To bude něco, být princeznou Kurekuredutů,“ zasnila se Pipi. „To se hned tak každému nepoštěstí. Prostě nádhera! Budu nosit v obou uších

kroužky a v nose budu mít ještě jeden a ten bude větší než ty ostatní.“

„Co budeš mít na sobě kromě kroužků?“ zeptala se Anika.

„Nic,“ řekla Pipi. „Vůbec nic! Zato budu mít k ruce jednoho Kurekureduta jenom na to, aby mě každé ráno naleštil po celém těle krémem na boty, abych byla stejně černá jako všichni ostatní Kurekuredutové. Večer se prostě postavím před dveře vedle bot, aby mě taky naleštili, a bude to.“

Tomy a Anika zkoušeli představit si, jak bude Pipi vypadat.

„Myslíš, že ti ta černá barva půjde k barvě vlasů?“ zeptala se pochybovačně Anika.

„To se uvidí,“ řekla Pipi. „Když ne, tak si obarvím vlasy na zeleno, to je přece maličkost.“ A Pipi samým nadšením zavzdychala. „Princezna Pipilota! To bude život! To bude sláva! Budu tancovat! Princezna Pipilota tančí za zvuku bubnů v záři táborových ohňů! Jen si představte, jak mi bude chrastit kroužek v nose!“

„Kdy... kdy... tam odjedeš?“ zeptal se Tomy. Trochu se přitom zajíkl.

„Hopetosa zvedá kotvy zítra,“ řekla Pipi.

Děti chvilku mlčely. Zdálo se, že už nemají co říct.

Nakonec Pipi udělala ještě jedno salto a řekla: „Dnes večer se ve vile Vilekule pořádá hostina na rozloučenou. Bude to... prostě hostina na rozloučenou, víc vám nepovím! Všichni, kdo se chtějí přijít rozloučit, jsou vítáni!“

V městečku se to mezi dětmi ihned rozkřiklo.

„Pipi Dlouhá punčocha odjíždí z našeho městečka a dnes večer pořádá ve vile Vilekule hostinu na rozloučenou. Všichni, kdo chtějí, můžou přijít!“

Chtělo jich hodně. Přesněji třicet čtyři dětí. Tomy a Anika si u maminky vymohli, že smějí být večer vzhůru, jak dlouho budou chtít. Maminka pochopila, že tentokrát je to naprosto nutné.

Byl to nezapomenutelný večer. Takový horký, krásný letní večer, kdy si člověk říká:

„Takhle vypadá opravdové léto!“

Všechny růže v přítmí Pipiny zahrady žhnuly a voněly. Koruny prastarých stromů tajupně šuměly. Všechno by bylo báječné, kdyby... kdyby...! Tomy a Anika tu myšlenku ani nechtěli domyslet.

Všechny děti si přinesly s sebou okaríny, a když přicházely zahradou po cestičce k vile Vilekule, vesele na ně hrály. Ve chvíli, kdy došly ke

schodům na verandu, otevřely se dveře a na prahu stála Pipi. Oči jí v pihovatém obličejí jen zářily.

„Vítejte v mém skrovném příbytku,“ řekla a rozpřáhla ruce.

Anika se na ni upřeně dívala, aby si vštípila, jak Pipi vypadá. Nikdy, nikdy na ni nezapomene, na ty její zrzavé copy, pihy, veselý úsměv a velikánské černé boty.

Zdáli se ozývaly tlumené údery bubnu. To kapitán Dlouhá punčocha seděl v kuchyni s bubnem stisknutým mezi koleny. Na sobě měl královský oděv. Pipi ho o to zvláště požádala. Věděla, že se děti rády podívají, jak vypadá živý černošský král.

Kuchyň byla hned do posledního místečka plná dětí. Stály kolem krále Efraima a prohlížely si ho. Ještě štěstí, že jich nepřišlo víc, ani by se sem nevešly, říkala si Anika. Jen co si to pomyslela, už se ze zahrady ozvala harmonika. To přicházela posádka Hopetosy s Fridolfem v čele. Fridolf hrál na harmoniku. Pipi během dne navštívila v přístavu své přátele a všechny je pozvala. Teď se vrhla k Fridolfovi a přitiskla ho k sobě, až z toho zmodral. Tak ho radši zase pustila a volala:

„Hudba! Hudba!“

Fridolf spustil na harmoniku, král Efraim tloukl na buben a děti vyhrávaly na okaríny.

Víko truhlíku na dříví bylo sklopeno a na něm stály v dlouhých řadách láhve limonády. Na velkém kuchyňském stole bylo patnáct smetanových dortů a na kamnech stál obrovský prádelní hrnec plný párků.

Král Efraim zahájil hostinu tím, že si vzal osm párků najednou. Všichni ostatní následovali jeho příkladu a brzy v kuchyni nebylo slyšet nic jiného než žvýkání párků. Pak si mohl každý vzít tolik dortů a limonády, kolik chtěl. V kuchyni nebylo dost místa, a proto si šli někteří sednout na verandu nebo do zahrady, takže v přítmí všude světélkovaly kousky smetanového dortu.

Když se všichni najedli, navrhl Tomy, aby hráli nějakou hru, při které by jim trochu vytrávilo. Třeba na ponocného. Pipi nevěděla, jak se to hraje. Tomy jí to chtěl vysvětlit.

„Jeden bude ponocný a ostatní musí všechno dělat po něm, až se nakonec...“

„Tak dobrá,“ skočila mu Pipi do řeči. „To asi je správná hra. Tak já budu ponocný.“

Ani nepočkala, až jí Tomy vysvětlí pravidla, a hned začala lézt na střechu kůlny. Nejdřív vylezla na plot a z plotu se po břiše vyškrábala na střechu. Pipi, Tomy a Anika to už udělali tolikrát, že to pro ně byla hračka. Pro ostatní děti to bylo mnohem těžší. Námořníci z Hopetosy byli zvyklí lézt po stožárech, takže vylezli na kůlnu jako nic. Horší to bylo s kapitánem Dlouhou punčochou, protože byl tlustý, a ještě ke všemu se přitom zapletl do své lýkové sukně. Ale nakonec se s velkým funěním na střechu přece jen vydrápal.

„Tahle sukně už nikdy nebude, co bývala,“ řekl chmurně.

Pipi seskočila ze střechy kůlny na zem. Některé menší děti se bály skočit, ale Fridolf je ochotně přenesl. Potom Pipi udělala v trávě šest kotrmelců. Všichni to udělali po ní, jenom kapitán Dlouhá punčocha poprosil:

„Musíte do mě někdo zezadu strčit. Jinak to nesvedu.“

Pipi do něho tedy strčila, a to tak důkladně, že nebyl k zastavení, kutálel se po trávníku jako koule a místo šesti kotrmelců jich udělal čtrnáct.

Pak Pipi zase běžela dovnitř, přeskočila schody na verandu, vylezla z okna a roztáhla nohy tak daleko od sebe, že jednou dosáhla až na žebřík, který stál venku. Rychle vylezla po žebříku nahoru, vyšvihla se na střechu vily, přeběhla po hřebenu střechy až ke komínu, vyskočila na něj, postavila se tam na jednu nohu a zakokrhala jako kohout. Pak se vrhla hlavou napřed na strom, který stál vedle domu, spustila se po kmeni dolů až na zem a vběhla do kůlny. Tam vzala sekyru a ze stěny kůlny vyrazila prkno, vylezla ven, vyskočila na plot, balancovala po něm padesát metrů, pak z něho vylezla na dub a na nejvyšší větvi dubu si sedla, aby si trochu odpočinula.

Na cestě před vilou Vilekulou se shromáždily spousty lidí, kteří potom šli domů vyprávět, že na komíně vily Vilekuly viděli černošského krále stát na jedné noze a kokrhát, až to bylo slyšet široko daleko. Ale nikdo jim nevěřil.

Když se kapitán Dlouhá punčocha protlačoval úzkou mezerou mezi prkny ve stěně kůlny, dopadlo to, jak to dopadnout muselo – uvízl v ní a nemohl ven ani dovnitř. Hra proto byla přerušena a všechny děti se seskupily kolem a dívaly se, jak Fridolf pilou vyřezává v kůlně díru, aby kapitána Dlouhou punčochu vyprostil.

„Tohle byla správná hra,“ řekl spokojeně kapitán Dlouhá punčocha, když ho vyprostili. „Ale co budeme dělat teď?“

„Za starých časů jste, pane kapitáne, vždycky s Pipi soutěžili, kdo z vás je silnější,“ řekl Fridolf. „To bývala ohromná legrace!“

„To není špatný nápad,“ řekl kapitán Dlouhá punčocha. „Jenomže moje dceruška už bude pomalu silnější než já.“

Tomy stál zrovna těsně vedle Pipi.

„Pipi,“ zašeptal, „já jsem měl takový strach, že vlezeš do naší skrýše v kmeni dubu, teď jak jsme si hráli na ponocného. Já totiž nechci, aby o té skrýši někdo mimo nás tří věděl. I kdybychom do ní třeba už nikdy nelezli.“

„Ano, to je naše tajemství,“ řekla Pipi.

Tatínek Efraim mezitím vzal železný sochor a ohnul ho vpůli, jako by byl z vosku. Pipi vzala druhý železný sochor a ohnula ho taky.

„S tímhle na mě nechod, táto,“ řekla Pipi, „takovýmihle hloupostmi jsem zaháněla dlouhou chvíli, když jsem ležela v kolébce.“

Kapitán Dlouhá punčocha zvedl kuchyňské dveře z pantů, přikázal Fridolfovi a sedmi dalším námořníkům, aby si na ně stoupli, zvedl je do výšky a nesl je po zahradě desetkrát dokola.

Mezitím se setmělo a Pipi zapálila několik pochodní, které krásně svítily a vrhaly po zahradě čarovnou záři.

„Už jsi hotov?“ zeptala se tatínka, když šel s břemenem dokola podesáté. Ano, byl hotov. Pipi na kuchyňské dveře postavila koně, na koně vysadila Fridolfa a tři další námořníky a každému z nich posadila na každou ruku po jednom dítěti. Fridolf měl Tomyho a Aniku. Pak Pipi dveře zvedla a nosila je dokola dvacetkrát. V záři pochodní to vypadalo obzvlášť krásně.

„Ty jsi, dítě, namouduši silnější než já,“ přiznal kapitán Dlouhá punčocha.

Pak si všichni sedli do trávy. Fridolf hrál na harmoniku, ostatní námořníci zpívali nejkrásnější námořnické písničky a děti k tomu tancovaly.

Slavnost ukončili ohňostrojem. Pipi odpalovala rachejtle, že celé nebe jiskřilo a plálo. Anika se dívala z verandy. Bylo to tak krásné, že z toho byla celá blažená. Růže na zahradě sice nebylo vidět, ale Anika ve tmě cítila jejich vůni. Všechno by bylo nádherné, kdyby... kdyby... Jako by jí studená ruka sevřela srdce. Co zítra, co bude zítra? A co bude o

prázdninách? A co po prázdninách? Až vila Vilekula bude prázdná a Pipi pryč? A Pan Nilson taky. A na verandě nebude stát kůň. Už se na něm nebudou projíždět, nebudou s Pipi chodit na výlet, neposedí večer v kuchyni vily Vilekuly, v kmeni stromu neporoste žádná limonáda, i když ten strom zůstane. Ano, Anika se nemohla zbavit dojmu, že v něm už žádná limonáda neporoste, když Pipi bude pryč. Co budou s Tomym zítra dělat? Asi budou hrát kriket. Anika si vzdychla.

Bylo po slavnosti. Děti se rozloučily a šly domů. Kapitán Dlouhá punčocha šel se svými námořníky na loď Hopetosu. Chtěl, aby Pipi šla s nimi, ale ona řekla, že chce ještě jednou, naposledy, spát ve vile Vilekule.

„Nezapomeň, že zítra v deset hodin zvedáme kotvy,“ volal ještě na odchodu kapitán Dlouhá punčocha.

A tak tu zbyli jenom Pipi, Tomy a Anika. Seděli tiše ve tmě na schodech verandy.

„Můžete si sem chodit hrát, i když tu nebudu,“ řekla nakonec Pipi. „Klíč bude viset na hřebíku vedle dveří. Můžete si vzít všechno, co je v sekretáři. Přistavím vám žebřík k dubu, abyste do něho mohli lézt. Limonády tam ale asi moc neporoste. Teď na to není ta pravá roční doba.“

„Kdepak, Pipi,“ řekl Tomy vážným hlasem, „my už sem nebudeme chodit.“

„Už sem nikdy, nikdy nevkročíme,“ řekla Anika. A v duchu si říkala, že ode dneška vždycky zamhouří obě oči, až bude muset jít kolem vily Vilekuly. Vila Vilekula bez Pipi... A Anika znovu pocítila, jak se jí svírá srdce.

Pipi se nalodí

Pipi vilu Vilekulu pečlivě zamkla a klíč pověsila na hřebík vedle dveří. Pak odnesla koně z verandy, tentokrát naposled. Pan Nilson už jí seděl na rameni a tvářil se důležitě. Chápal, že se děje něco významného.

„Tak to by snad bylo všechno,“ řekla Pipi.

Tomy a Anika přikývli. Bylo to všechno.

„Máme ještě dost času,“ řekla Pipi. „Půjdeme pěšky, aby to trvalo déle.“

Tomy a Anika zase přikývli, ale mlčky. A tak tedy šli k městu. K přístavu. K Hopetose. Kůň šel pomalu za nimi.

Pipi se ještě jednou ohlédla k vile Vilekule.

„Pěkný, domek,“ řekla. „Žádné blechy, všechno v nejlepším pořádku. To se o hliněné chýši, ve které teď budu bydlet, říct nedá.“

Tomy a Anika mlčeli.

„Jestli těch blech budu mít v chýši moc,“ pokračovala Pipi, „tak si je vydrezíruju, budou bydlet v krabici od cigár a večer s nimi budu hrát člověče, nezlob se. Na nohy jim uvážu mašličky, dvě nejmenší se budou jmenovat Tomy a Anika a budou se mnou spát v posteli.“

Tomy a Anika pořád mlčeli.

„Co to s vámi, prokrindapána, je?“ rozzlobila se Pipi. „Víte, že je to hrozně nezdravé, dlouho mlčet? Když se jazyk dlouho nepoužívá, tak může zvadnout. V Kalkatě jsem znala jednoho kamnáře, který pořád jenom mlčel a mlčel. Víte, jak to s ním dopadlo? Jednou mi chtěl říct: ‚Sbohem, Pipi, a šťastnou cestu!‘ A hádejte, co mu z toho vyšlo! Nejdřív se chvíli hrozně šklebil, protože mu v ústech zrezavěly panty a musel si je dát promazat olejem na šicí stroj. A pak teprve ze sebe vymáčkl: ‚U buj uje guj!‘ Podívala jsem se mu do úst a představte si, jazyk mu v nich ležel jako zvadlý list! Ten kamnář vám už do smrti nedokázal nic víc než ‚U buj uje guj!‘ Představte si, kdyby to s vámi dopadlo tak jako s ním. Schválně si to zkuste, jestli to dokážete říct líp než on: ‚Sbohem, Pipi, a šťastnou cestu!‘ Zkuste to!“

„Sbohem, Pipi, a šťastnou cestu,“ opakovali poslušně Tomy a Anika.

„Zaplatpámbu,“ oddychla si Pipi. „Vy člověku ale dokážete nahnat strach! Co bych si počala, kdybyste byli řekli: ‚U buj uje guj?‘“

A byli v přístavu. Hopetosa se pohupovala na svém místě. Na palubě stál kapitán Dlouhá punčocha a vykřikoval povely. Námořníci pobíhali sem tam a připravovali loď k vyplutí. Na molu už se shromáždili lidé z celého městečka, aby Pipi zamávali na rozloučenou. A Pipi přicházela doprovázena Tomym, Anikou, koněm a Panem Nilsonem.

„Pipi Dlouhá punčocha jde! Uvolněte místo pro Pipi Dlouhou punčochu!“ volali lidé a všichni šli kousek stranou, aby Pipi mohla projít. Pipi kývala hlavou a zdravila napravo nalevo. Pak vynesla koně po můstku na loď. To ubohé zvíře se nedůvěřivě rozhlíželo kolem sebe. Koně totiž po moři necestují moc rádi.

„Á, tady jsi, dítě moje,“ řekl kapitán Dlouhá punčocha a přerušil se uprostřed povelu, aby Pipi objal. Přitiskl si ji na prsa a tak se chvíli objímali, až jim praskala žebra.

Anika dnes měla na krajíčku od samého rána. Když viděla, jak Pipi odnáší koně na loď, už se neovládla. Opřela se o bednu, která stála u mola, a dala se do pláče; nejdřív plakala docela tiše, ale pak hlasitěji a hlasitěji.

„Neřvi!“ okřikl ji vztekle Tomy. „Vždyť nám tu děláš před lidmi ostudu!“

Ale jeho napomenutí vedlo jenom k tomu, že se Anika rozplakala naplno a slzy jí tekly proudem. Tomy nakopl kámen, že se překutálel přes okraj mola a spadl do vody. Nejraději by ho byl hodil na Hopetosu, tu mizernou loď, která jim odveze Pipi. Kdyby se nikdo nedíval, rozbřečel by se taky. Ale copak to jde? A tak nakopl další kámen.

Pipi přeběhla přes můstek zpátky na přístavní molo. Přitiskla se k Tomymu a Anice. Vzala je za ruce.

„Zbývá nám deset minut času,“ řekla.

Tu se Anika málem položila na bednu a plakala, až srdce usedalo. Tomíkovi už nezbyl ani kamínek, který by mohl nakopnout. Zaťal zuby a kabonil se na celý svět.

Kolem Pipi se shlukly děti z celého městečka. Vytáhly okaríny a zahrály jí písničku na rozloučenou. Znělo to nevýslovně smutně, taková to byla žalostná písnička. Anika přitom plakala a plakala. Vtom si Tomy vzpomněl, že pro Pipi složil báseň na rozloučenou. Vytáhl z kapsy papírek a začal předčítat. Škoda že se mu tolik třásl hlas:

*„Smutno je nám, že nám zmizíš,
v cizí zemi pryč odjíždíš.“*

*Můžem ti jen zamávat
a pak dlouho vzpomínat.“*

„Namouduši, všechno se to rýmuje,“ pochvalovala si Pipi. „To se naučím nazpaměť a večer u táboráku to budu Kurekuredutům přednášet.“

Děti se tlačily ze všech stran, aby se s Pipi rozloučily. Pipi zvedla ruku a požádala o ticho.

„Děti,“ řekla, „ode dneška si už budu hrát jenom s malými Kurekureduty. Na co si budeme hrát, to ještě nevím. Možná že si budeme hrát s divokými nosorožci na babu, nebo si zařídíme zaklínačství hadů, budeme jezdit na slonech a na kokosové palmě vedle chýše si uděláme houpačku. Nějak už si poradíme, abychom neměli dlouhou chvíli.“

Pipi se odmlčela. Tomymu a Anice byly malé kurekuredutské děti v této chvíli tak protivné, že ani pomyšlení na ně nemohli vystát, protože si teď bude Pipi hrát jenom s nimi.

„Ovšem může se stát,“ pokračovala Pipi, „že třeba v období dešťů budeme přece jenom mít někdy dlouhou chvíli, protože i když je to legrace, běhat v dešti nahý, tak co se přitom dá dělat jiného než se zmáčet? A když se tedy pořádně zmáčíme, tak si třeba potom vlezeme ke mně do chýše, pokud z ní ovšem mezitím nezbyla jenom hromádka bláta, protože to bychom z ní mohli dělat bábovičky. Ale pokud se to nestane, tak si do ní třeba vlezeme, kurekuredutské děti a já, a ty děti řeknou: ‚Pipi, vypravuj nám něco!‘ A já jim budu vypravovat o jednom městečku daleko, daleko, v úplně jiném světadíle, kde bydlí samé bělošské děti. Řeknu jim: ‚Ani byste nevěřili, jaké to jsou prima děti. Jsou celé bílé jako andělíci, jenom nohy mívají černé, hrají na okaríny, a co je ze všeho nejlepší – umějí násobilku.‘ Kurekuredutské děti z toho třeba budou celé pryč, že násobilku neumějí, a co si pak s nimi počnu? V nejhorším případě zbourám chýši, aby z ní zbyla jenom hromádka bláta, a pak z ní uplácáme bábovičky a zahrabeme se po krk do bláta. A to by v tom byl čert, abych je pak nedostala na jiné myšlenky než na násobilku. Tak se tu mějte všichni hezky! Sbohem!“

A děti znova zahrály na okaríny a tentokrát to byla ještě smutnější písnička než předtím.

„Pipi, už je čas,“ volal kapitán Dlouhá punčocha.

„Už jdu, kapitáne,“ křikla Pipi.

Otočila se k Tomíkovi a Anice a zadívala se na ně.

Ta se divně kouká, pomyslel si Tomy. Takhle se jednou na něho dívala maminka, když byl těžce nemocen. Anika se choulila na bedně a byla jako uzlíček. Pipi ji zvedla a vzala ji do náruče.

„Sbohem, Aniko, sbohem,“ zašeptala. „A neplač!“

Anika jí dala ruce kolem krku a zavzlykala.

„Sbohem, Pipi,“ vypravila ze sebe mezi vzlyky.

Pak Pipi vzala za ruku Tomyho a dlouze mu ji tiskla. Potom přeběhla přes můstek na loď. Tomymu se po nose skutálela slza. Zatař zuby, ale nepomáhalo to, přišla další slza. Vzal Aniku za ruku a tak tam stáli vedle sebe a hleděli za Pipi. Viděli ji na palubě. Jenomže závojem slz člověk všechno vidí trochu rozmazaně.

„Ať žije Pipi Dlouhá punčocha!“ volali lidé.

„Fridolfe, vytáhni můstek!“ křikl kapitán Dlouhá punčocha.

A Fridolf vytáhl můstek. Hopetosa byla připravena vyplout do cizích světadílů. Vtom ale...

„Tatínku Efraime,“ řekla Pipi. „Ne, nejde to. Já se na to nemůžu dívat.“

„Na co se nemůžeš dívat?“ podivil se kapitán Dlouhá punčocha.

„Já se na to nemůžu dívat, když je někdo kvůli mně tak nešťastný, že pláče. Natož abych se vydržela koukat, jak pláče Tomy a Anika. Spusťte mi můstek! Zůstanu ve vile Vilekule.“

Kapitán Dlouhá punčocha chvíli mlčel.

„Dělej, jak chceš,“ řekl nakonec. „Vždycky sis dělala, co jsi chtěla!“

Pipi přikývla.

„Vždycky,“ řekla tiše.

Pak se Pipi a tatínek Efraim objali ještě jednou, až jim praskala žebra. A dohodli se, že kapitán Dlouhá punčocha často, hodně často přijede do vily Vilekuly k Pipi na návštěvu.

„Když se to vezme kolem a kolem, tatínku Efraime,“ řekla Pipi, „tak je to pro dítě přece jenom lepší, když má pořádný domov, než aby se potloukalo po mořích a bydlelo v hliněných chýších. Co ty na to?“

„Máš jako vždycky pravdu, dcero moje,“ řekl kapitán Dlouhá punčocha. „To se rozumí, že ve vile Vilekule máš daleko pravidelnější životosprávu. A to je asi pro malé děti lepší.“

„Určitě,“ řekla Pipi. „Pro malé děti je rozhodně lepší, když mají trochu pravidelnější životosprávu. Hlavně když si ji spravují samy!“

Pipi se rozloučila s námořníky Hopetosy a ještě jednou a naposled se objala s tatínkem Efraimem. Pak popadla koně a přenesla ho přes můstek zpátky na přístavní molo. Hopetosa zvedla kotvy. V poslední chvíli si kapitán Dlouhá punčocha ještě na něco vzpomněl.

„Pipi!“ volal. „Musím ti přidat trochu zlatých peněz! Chyťte!“

A hodil přes zábradlí nový kufr se zlatými penězi.

Avšak Hopetosa už mezitím kouzek vyplula, takže kufr na molo nedohodil. Ozvalo se žbluňk! Tentokrát do vody skočila Pipi. V následujícím okamžiku se vynořila z vody s kufrem v zubech. Vylezla na molo a odhodila trochu chaluh, které jí uvízly za uchem.

„Hahá, teď mám zase peněz jako želez,“ řekla.

Tomy a Anika ještě ani nestačili pochopit, co se vlastně stalo. Stáli s otevřenou pusou a zírali na Pipi, na koně, na Pana Nilsona, na kufr a na Hopetosu, která vyplouvala z přístavu, až se jí plachty třepetaly ve větru.

„Ty jsi... ty... ty tady zůstaneš?“ vymáčkl ze sebe nakonec Tomy.

„Můžeš hádat třikrát,“ řekla Pipi a ždímal si z copů vodu.

Pak naložila Tomyho, Aniku, kufr a Pana Nilsona na koně a nakonec se na něho vyhoupla sama.

„Zpátky do vily Vilekuly,“ křikla mohutným hlasem.

Teď teprve Tomy a Anika pochopili, jak se věci mají. Tomy z toho měl takovou radost, že okamžitě spustil svou nejmilejší píseň:

*„Švédský voj se tryskem žene,
dusot kopyt krajem zní!“*

Anika se za dnešek tolik naplakala, že teď nemohla hned přestat. Ještě vzlykala, ale byly to už jenom tiché vzlyky štěstí. A Pipi ji držela pevně kolem pasu a to Anice dávalo pocit bezpečí. Teď už jí nic nechybělo!

„Co budeme dnes dělat, Pipi?“ zeptala se, když se trochu uklidnila.

„Mohli bychom hrát kriket,“ řekla Pipi.

„Třeba,“ řekla Anika. Věděla, že když u toho je Pipi, není ani kriket jen tak nějaká obyčejná hra.

„Nebo...“ řekla Pipi nerozhodně.

Všechny děti z celého městečka se tlačily kolem koně, aby slyšely, co Pipi říká.

„Nebo bychom mohli jít k potoku a cvičit se v chůzi po vodě.“

„Copak se dá chodit po vodě?“ pochyboval Tomy.

„Jakpak by ne,“ řekla Pipi. „Když jsem byla na Kubě, tak jsem tam viděla jednoho truhláře, jak chodí...“

Kůň se dostal do cvalu a děti, které se ještě před chvílí kolem něho tlačily, už neslyšely, co Pipi říká. Ale ještě dlouho se dívaly, jak kůň s Pipi cválá směrem k vile Vilekule. Za chvíli už bylo Pipi i koně vidět jenom jako malinkou tečku v dálce a nakonec zmizeli úplně.

III Pipi dlouhá punčocha v Tichomoří

Pipi bydlí dál ve vile Vilekule

V městečku nebylo moc pamětihodností. Vlastně jenom dvě: vlastivědné muzeum a stará mohyla. Na silnici byly pěkné tabule, na jedné z nich stálo velkými písmeny **Vlastivědné muzeum** a pod tím šipka a na druhé stálo **Mohyla** a pod tím taky šipka. Ale byla tam ještě jedna tabule a na té stálo:

VILA VILEKULA

Tahle tabule se tam objevila teprve nedávno. V poslední době se totiž dosti často stávalo, že se lidé po vile Vilekule ptali, ano, dokonce častěji než po vlastivědném muzeu nebo po mohyle.

Jednoho krásného letního dne přijel do městečka pán v autě. Bydlel ve městě mnohem větším než toto městečko, a proto si o sobě myslel, že je něco víc, a vůbec lepší člověk než zdejší lidé. Bylo to taky trochu tím, že měl moc krásné auto, nablýskané boty a na ruce tlustý zlatý prsten. Byl celý takový elegantní, takže vlastně ani nebylo divu, že si o sobě tolik myslí.

Když projížděl ulicemi městečka, hodně troubil, aby si ho lidé všimli.

A jakmile tenhle pán uviděl tabule se šipkami, protáhla se mu ústa do širokého úsměvu.

„Vlastivědné muzeum, no, pěkně děkuju,“ řekl si nahlas. „Tolik zábavy najednou by na mě asi bylo moc... Mohyla,“ četl na další tabuli. „A koukejme se, je to čím dál lepší.“

Když uviděl třetí tabuli, řekl:

„No ne, co zase má znamenat tohle! Vila Vilekula... to je ale jméno!“

Chvilinku přemýšlel. Vila přece nemůže být pamětihodnost jako třeba vlastivědné muzeum nebo mohyla. Tenhle nápis tu asi bude z jiného důvodu. Nakonec našel přece vysvětlení. Vila asi bude na prodej a tabule má na ni upozornit zájemce. Vznešený pán už dávno uvažoval o

tom, že by si v nějakém menším městě, kde není tolik hluku, koupil domek. Ne snad že by tam chtěl bydlet pořád, jenom by si tam čas od času zajel odpočinout. V takovém menším městě by se na něm taky daleko líp poznalo, jaký je vznešený a obzvlášť jemný pán. Rozhodl se tedy, že se na vilu Vilekulu ihned pojede podívat.

Jel ve směru šipky. Aby našel, co hledal, musel zajet až na okraj městečka. A tam na vrátkách uviděl červenou tužkou vyrytý nápis:

VILA VILEKULA

Za plotem byla zahrádka, která se mu zdála hrozně zpustlá, a v zahrádce stál domek – ale ten vypadal! Vznešený pán na něj zůstal koukat a najednou tiše zaúpěl. Na verandě totiž stál kůň! A ten pán nebyl zvyklý vidět na verandách koně. Proto tak zaúpěl.

Nejdřív se rozmýšlel. Nespletl se? Jak může někdo nabízet na prodej dům, který je na spadnutí jako tenhle!

„Haló, děti!“ křikl. „Je tahle mizerná barabizna opravdu vila Vilekula?“

Pipi vstala a šla k vrátkům. Obě ostatní děti se pomalu šouraly za ní.

„Copak neumíš mluvit?“ utrl se na Pipi, ještě než došla k vrátkům. „Je tahle barabizna opravdu vila Vilekula?“

„Počkat, nechte mě přemýšlet,“ řekla Pipi a zamyšleně zkrabatila čelo. „Vlastivědné muzeum to není! Mohyla taky ne! Už vím,“ vykřikla. „Je to vila Vilekula!“

„To neumíš pořádně odpovědět!“ zlobil se vznešený pán a vylezl z auta. Rozhodl se, že si to tu přece jen trochu prohlédne.

„Dalo by se to ovšem zbourat a postavit tady nový dům,“ zamumlal si sám pro sebe.

„Jéje, pojďme se do toho dát hned,“ rozkřikla se Pipi a hbitě vytrhla ze zdi dvě prkna.

Vznešený pán ji vůbec neposlouchal. Malé děti ho zásadně nezajímaly, a teď byl navíc myšlenkami jinde. Zahrádka působila v záři slunce vlastně docela mile. Kdyby se tu postavil nový dům, sestříhal trávník, upravily cestičky a zasadily pořádné květiny, mohl by tu bydlet i velice vznešený pán, jako je on. A tak se rozhodl, že vilu Vilekulu koupí.

Rozhlížel se, co by se tu ještě dalo zlepšit. Ty staré, mechem obrostlé stromy musí ovšem pryč. Díval se s odporem na dub s širokým, pokrouceným kmenem a s korunou, která se větvila až nad střechu vily Vilekuly.

„Tenhle dub porazím,“ řekl rozhodně.

Anika vykřikla.

„Ach Pipi, slyšela jsi to?“, řekla vystrašeným hláskem.

Ale Pipi si bezstarostně poskakovala.

„Ano, ten starý shnilý dub porazím,“ opakoval si vznešený pán sám pro sebe.

Anika k němu prosebně vztáhla ruce.

„Ne, neporávejte ho,“ řekla. „Tak... tak krásně se po něm leze. A má dutý kmen, takže můžeme lézt i uvnitř.“

„Hlouposti,“ řekl vznešený pán. „Copak jsem blázen, abych lezl po stromech?“

Tomy přišel blíž. Vypadal moc ustaraně.

„V kmeni toho stromu roste limonáda,“ řekl prosebným hlasem. „A taky čokoláda. Ta tam roste ve čtvrtěk.“

„Poslyšte, děti, mně se zdá, že jste seděli příliš dlouho na slunci,“ řekl vznešený pán. „Máte to v hlavě nějak popletené. Jenže co je mi vlastně do toho. Já to tady chci koupit Nevíte náhodou, kde najdu majitele?“

Anika se dala do pláče a Tomy běžel k Pipi, která si ještě pořád poskakovala.

„Pipi,“ řekl, „copak neslyšíš, co ten pán říká? Proč nic neuděláš?“

„Já že nic nedělám?“ podivila se Pipi. „Já se tady snažím a skáču nebe, peklo, ráj, div nevypustím duši, a ty mi budeš tvrdit, že nic nedělám! Skákej taky a uvidíš, co to dá práce!“

Vstala a šla k vznešenému pánovi.

„Jmenuju se Pipi Dlouhá punčocha,“ řekla. „A tohle jsou Tomy a Anika.“ Ukázala na své přátele. „Můžeme vám s něčím pomoci? Chcete bourat dům nebo kácet stromy nebo máte jinou práci? Jen si poručte!“

„Jak se jmenujete, to mě nezajímá,“ řekl vznešený pán. „Chci jenom vědět, kde najdu majitele tohoto domu. Chci to tady všechno koupit.“

Pipi Dlouhá punčocha začala opět poskakovat.

„Majitelka momentálně nemá čas,“ řekla. A skákala houževnatě dál a přitom mluvila: „Má plné ruce práce.“ Točila se do kruhu kolem vznešeného pána. „Ale sedněte si na chvíli, ona brzy přijde.“

„Majitelka?“ řekl spokojeně vznešený pán. „Tak tahle barabizna patří ženské? Tím líp. Ženské se v obchodech moc nevyznají. To tedy mám naději, že to všechno dostanu za babku.“

„Naději rozhodně máte,“ řekla Pipi Dlouhá punčocha.

Zřejmě tu není kam si pořádně sednout, řekl si vznešený pán a opatrně se usadil na schody k verandě. Opička neklidně poskakovala na zábradlí verandy sem a tam. Tomy a Anika stáli kousek dál a vystrašeně pána pozorovali.

„Vy tu bydlíte?“ zeptal se vznešený pán.

„Ne,“ odpověděl Tomy, „my bydlíme v sousední vile.“

„Ale chodíme si sem každý den hrát,“ řekla plaše Anika.

„S tím teď bude konec,“ řekl vznešený pán. „Mně žádné děti po zahradě lítat nebudou. Já děti nesnáším.“

„Já taky ne,“ řekla Pipi a přestala skákat. „Děti by se měly do jednoho postřílet.“

„Jak můžeš něco takového říct,“ ozval se ukřivděně Tomy.

„Měly by se postřílet!“ trvala na svém Pipi. „Jenomže to nejde. Pak by totiž nikdy nevyrostli žádní hodní pánové. A bez těch to přece nejde!“

Vznešený pán se zadíval na Pipiny zrzavé vlasy a rozhodl se, že si zavtipkuje, aby si to čekání zkrátil.

„Víš, jaký je rozdíl mezi tebou a hořící zápalkou?“ zeptal se.

„To nevím,“ řekla Pipi, „ale už mi to dávno vrtá hlavou.“

Vznešený pán zatahal Pipi pořádně za cop.

„Žádný, protože oběma vám hoří hlavička, hahaha!“

„To se člověk doví věcí!“ řekla Pipi. „Že jsem na to nepomyslela sama!“

Vznešený pán se na ni zadíval a po chvíli řekl:

„Poslyš, mně se zdá, že jsem jakživ neviděl šerednější dítě, než jsi ty!“

„A to se podívejme,“ řekla Pipi, „jenže ty taky nejsi zrovna moc krásný, jen se na sebe podívej.“

Vznešený pán se zatvářil uraženě, ale mlčel. Pipi naklonila hlavu na stranu a chvíli si ho mlčky prohlížela.

„Poslyš,“ řekla nakonec, „víš, jaký je rozdíl mezi tebou a mnou?“

„Mezi tebou a mnou?“ podivil se vznešený pán. „Doufám, že velký.“

„Ale kdepak,“ řekla Pipi. „Vůbec žádný! Oba se umíme stejně dobře naparovat, jenomže já mnohem míň.“

Tomy a Anika se trochu zasmáli.

Vznešený pán se rozkřikl:

„Tak ty jsi ještě ke všemu drzá! Ale počkej, já to z tebe vytluču!“

Natáhl k Pipi tlustou ruku, ale Pipi uskočila, a než bys řekl švec, seděla na větvi dutého stromu. Vznešeného pána to tak překvapilo, že

zůstal sedět s pusou dokořán.

„Tak kdy začnem s tím vytloukáním?“ ptala se Pipi a pohodlně se na větvi uvelebila.

„Já mám času dost, já počkám,“ řekl vznešený pán.

„To jsem ráda“ řekla Pipi. „Já tu totiž chci zůstat sedět do poloviny listopadu.“

Tomy a Anika se smáli, až radostí zatleskali. Jenže to právě neměli. Vznešeného pána to strašně rozzlobilo, a když nemohl chytit Pipi, popadl alespoň Aniku a zahromoval:

„Tak teda natluču tobě. Mně se zdá, že by ti menší výprask neuškodil.“

Aniku, která v životě nebyla bita, to tak vyděsilo, že se dala do srdcervoucího křiku. Pipi seskočila ze stromu, až to žuchlo. Jediným skokem byla u vznešeného pána.

„A to se podívejme,“ řekla. „Víš co? Já tě radši uklidním hned, abychom se potom třeba nepoprali.“

A dala se do práce. Vzala vznešeného pána kolem tlustého pasu a párkrát ho vyhodila do vzduchu. Pak ho zvedla, vynesla ho k autu a hodila ho na zadní sedadlo.

„To bourání domu necháme radši na jindy,“ řekla. „Já totiž, abys rozuměl, bourám domy jenom jednou týdně. Ale zásadně ne v pátek, protože pátky mám vyhrazené pro velký úklid. V pátek celý dům vyluxuju a v sobotu ho bourám. Všechno má svůj čas.“

Vznešený pán si s námahou přešel k volantu a honem odjel. Měl strach i vztek, a navíc ho zlobilo, že si s majitelkou vily Vilekuly nakonec nepromluvil. Chtěl vilu koupit, aby odtamtud mohl ty příšerné haranty vyhnat.

Za chvíli viděl na ulici strážníka. Zastavil a řekl:

„Mohli byste mi říci, kde najdu majitelku vily Vilekuly?“

„Velmi rád,“ odpověděl strážník. Nasedl do auta a řekl:

„Jedem k vile Vilekule!“

„Tam ale majitelka není,“ namítl vznešený pán.

„Určitě tam bude,“ ujistil ho strážník.

Vznešený pán se teď cítil v bezpečí, když měl u sebe v autě strážníka, a tak poslechl a jel zpátky k vile Vilekule. Moc mu na tom záleželo, aby si mohl s majitelkou promluvit.

„Tamhle máte majitelku vily Vilekuly,“ řekl strážník a ukázal přes plot.

Vznešený pán se podíval směrem, kam strážník ukazoval. Pak se chytil za hlavu a zaúpěl. Na schodech verandy stála ta zrzavá holka, ta příšerná Pipi Dlouhá punčocha, a holýma rukama nesla koně.

„Haló, Tomy a Aniko,“ křičela Pipi. „Pojďte si trochu zajezdit na koni, než přijde další zájemník.“

„Říká se zájemce,“ opravila ji Anika.

„Tohle že je... majitelka vily?“ zeptal se ztichlým hlasem vznešený pán. „Vždyť je to malá holka!“

„Ano,“ řekl strážník. „Je ještě malá, ale je to nejsilnější dítě na světě. A bydlí tu úplně sama.“

K vrátkům klusal kůň a na něm seděly všechny tři děti. Pipi se podívala z koně dolů na vznešeného pána a řekla:

„Poslouchej, to byla legrace, když jsi mi posledně dal tu hádanku, vid’? Já vím taky jednu. Víš, jaký je rozdíl mezi mým koněm a mou opičkou?“

Vznešený pán vlastně na hádanky neměl vůbec náladu, ale Pipi v něm vzbudila takovou úctu, že se neodvážil jí neodpovědět: „Jaký je rozdíl mezi tvým koněm a tvou opičkou? To namouduši nevím.“

„To si myslím, že to nevíš,“ řekla Pipi. „Ale já ti trochu pomůžu, třeba to uhádneš. Kdybys je oba viděl pohromadě pod stromem a jeden z nich by najednou začal šplhat nahoru, tak by to nebyl ten, co je kůň.“

Vznešený pán šlápl na plyn a honem odjel. Už se v městečku nikdy, nikdy neukázal.

Pipi rozptýlí tetu Lauru

Jednou odpoledne byla Pipi na své zahradě a čekala na Tomyho a Aniku, kteří k ní měli přijít. Ale ani jeden, ani druhý nešli, a tak se Pipi rozhodla, že se po nich půjde podívat. Našla je v besídce u nich doma v zahradě. Nebyli tam sami. Byla s nimi jejich maminka. A kromě toho ještě jedna moc hodná stará paní, která k nim přišla na návštěvu. Právě se podávala káva. Děti pily šťávu.

Tomy a Anika vyběhli Pipi naproti.

„Je u nás teta Laura,“ řekl na vysvětlenou Tomy. „Proto jsme k tobě nepřišli.“

„Vypadá příjemně,“ řekla Pipi, když si tetu Lauru prohlédla mezerami v listí, kterým byla besídka obrostlá. „Musím si s ní popovídat. Já mám staré hodné paní ráda.“

Aniku to trochu zneklidnilo.

„Ale... ale... víš, radši s ní moc nepovídej,“ řekla. Vzpomněla si, jak to dopadlo, když u nich Pipi byla na návštěvě a tolik mluvila, že se to Aničině mamince ani trochu nelíbilo. A Anika nechtěla, aby se Pipi mamince nelíbila, protože je měla obě ráda.

„Že si s ní nemám povídat?“ zeptala se dotčeně Pipi. „To si tedy piš, že si s ní popovídám. Když někdo přijde na návštěvu, tak se k němu přece musím chovat vlídně. Kdybych jenom mlčela jako pařez, tak by si mohla myslet, že proti ní něco mám.“

„Víš ale, jak se povídá s tetami?“ strachovala se Anika.

„No přece tak, aby se při tom rozptýlily,“ řekla důrazně Pipi. „A to taky udělám.“

Vešla do besídky. Nejdřív udělala pukrle před paní Settergrenovou. Pak se otočila ke staré paní a zvedla obočí.

„Ale to se podívejme, teta Laura přišla!“ zvolala. „A jak krásně vypadá! Dáte mi taky šťávu, aby mi nevyschlo v krku, kdybychom se trochu zapovídaly?“

To o té šťávě řekla Tomyho a Aničině mamince, Paní Settergrenová jí nalila sklenici šťávy, ale hned přitom řekla:

„Malé děti mají být vidět, a ne slyšet!“

„To snad ne,“ namítla Pipi, „lidé mají přece nejen oči, ale i uši. A i když je na ně radost pohledět, tak uším taky trochu pohybu neuškodí. I když si někdo zřejmě myslí, že má uši jenom na mávání.“

Paní Settergrenová si Pipi přestala všímat a obrátila se ke staré paní.

„Jak se ti v poslední době daří, teto Lauro?“ zeptala se účastně.

Teta Laura vypadala ustaraně.

„Za nic to nestojí,“ řekla. „Jsem taková nervózní a všechno mě rozruší.“

„Dočista jako naše babička,“ řekla Pipi a vzala si ke šťávě sušenku. „Tu taky všechno znervóznilo a rozrušilo. Když šla po ulici a náhodou jí spadla na hlavu taška ze střechy, začala hned poskakovat a křičet, jako by se jí stalo nějaké neštěstí. A jednou byla s tatínkem na bále tancovat. Tatínek má dost velkou sílu a při tanci babičku vymrštil přes celý sál, že vletěla rovnou do basy a nemohla z ní ven. To vám hned bylo křiku! Tatínek ji z basy vytáhl, vystrčil ji ve čtvrtém poschodí z okna a podržel ji na vzduchu, aby se trochu uklidnila a ta nervozita ji přešla. Ale kdepak naše babička! ‚Okamžitě mě pust!‘ křičela. Tak ji tatínek pustil. A

představte si – to jí taky nebylo vhod! Tatínek říkával, že v životě neviděl ženskou, kterou by každá maličkost tak rozčilila jako naši babičku. Je to potíže, když někoho zlobí nervy,“ uzavřela soucitně Pipi a vzala si další sušenku.

Tomy a Anika se neklidně vrtěli na židlích, teta Laura zmateně kývala hlavou a paní Settergrenová rychle řekla: „Doufám, že ti, teto Lauro, brzy bude líp.“

„To ti určitě bude,“ utěšovala ji hned Pipi. „Babičce bylo potom taky líp. Úplně se uzdravila. Brala totiž uklidňující lék.“

„Jaký to byl uklidňující lék?“ zeptala se se zájmem teta Laura.

„Jed na lišky,“ řekla Pipi. „Jednu polévkovou lžici jedu na lišky. To jí ohromně pomohlo. To byla kúra, že po ní seděla zticha pět dní a ani se nehнула. Byla jako pěna! Úplně se vám uzdravila! S poskakováním a křikem byl amen. Mohly jí padat ze střechy tašky na hlavu v jednom kuse a ona seděla a bylo jí dobře. Takže se určitě uzdravíš, teto Lauro. Když se mohla uzdravit naše babička, tak proč by ses neuzdravila ty!“

Tomy se přiblížil až k tetě Lauře a pošeptal jí do ucha: „Nevšímej si jí, teto Lauro, ona si všechno vymýšlí. Žádnou babičku nemá.“

Teta Laura chápavě přikývla. Ale Pipi měla dobrý sluch a slyšela všechno, co Tomy šeptal.

„Tomy má pravdu,“ řekla. „Žádnou babičku nemám. Vůbec žádnou. Nač by měla být nervózní, když vůbec není!“

Teta Laura řekla paní Settergrenové:

„Včera se mi stala taková zvláštní věc...“

„To určitě nebylo nic proti tomu, co se mně stalo předevčírem,“ začala ji ujišťovat Pipi. „Jela jsem vlakem, a zrovna když vlak jel plnou rychlostí, vletěla oknem dovnitř kráva a na ocase jí visel velký kufr. Sedla si naproti mně a začala hledat v jízdním řádu, kdy vlak dojede do Falkópingu. Právě jsem jedla chleba s máslem – měla jsem spoustu chlebů se sledi a se salámem – a řekla jsem si, že ta kráva má třeba hlad. Tak jsem jí nabídla. Vzala si krajíc obložený sledi a pustila se do jídla.“

Pipi zmlkla.

„To bylo opravdu zvláštní,“ řekla přívětivě teta Laura.

„Ano, to vám byla kráva k pohledání,“ pokračovala Pipi. „Představte si, ona si vybere chleba se sledi, když jsem jich měla spoustu se salámem!“

Paní Settergrenová a teta Laura se napily kávy a děti se napily šťávy.

„Ale co jsem to chtěla říct, než mě ta holčička přerušila,“ řekla teta Laura, „už vím, o tom divném setkání včera...“

„Když už mluvíme o divných setkáních,“ začala zase Pipi, „tak vás jistě pobaví, když vám řeknu o Agatonovi a Teodorovi. Jednou jsme s tatínkovou lodí připluli do Singapuru a tatínek chtěl přibrat jednoho námořníka. Dostali jsme Agatona. Byl dva a půl metru dlouhý a tak hubený, že v něm kosti chrastily jako ocas rozzuřeného chřestýše. Vlasy měl černé jako uhel a dlouhé až po pás a v ústech jenom jeden zub. Jenže ten zub byl tak dlouhý, že mu čouhal až pod bradu. Tatínkovi Agaton nejdřív připadal přece jenom příliš ošklivý a nechtěl ho přijmout, ale nakonec si řekl, že může být užitečný, kdybychom potřebovali splasit koně, aby pořádně uháněli. A pak jsme připluli do Hongkongu a potřebovali dalšího námořníka. Tak jsme dostali Teodora. Byl taky dva a půl metru dlouhý, vlasy měl černé jako uhel a dlouhé až po pás a v ústech jenom jeden zub. Agaton a Teodor si byli hrozně podobní. Zvláště Teodor. Byli zkrátka dvojčata.“

„To je divné,“ řekla teta Laura.

„Divné?“ podivila se Pipi. „A co je na tom divného?“

„Že si byli tak podobní,“ řekla teta Laura. „Není to divné?“

„Ne,“ odpověděla Pipi. „Na tom nebylo vůbec nic divného. Byli totiž opravdu dvojčata. Dokonce oba dva! A od narození!“

Podívala se vyčítavě na tetu Lauru a pokračovala:

„Já tě nechápu, teto Lauro. Co na tom vidíš divného, že si dvojčata jsou trochu podobná? Copak za to můžou! Ani trochu za to nemůžou, abys věděla. Jen si nemysli, teto Lauro, že někdo vypadá dobrovolně jako Agaton. Nebo jako Teodor.“

„Ale vždyť jsi říkala, že nám něco řekneš o divném setkání,“ bránila se teta Laura.

„Jestli mě na téhle hostině pustíte alespoň chvíličku ke slovu,“ spustila Pipi, „pak vám o jednom divném setkání řeknu. Představte si, že Agaton a Teodor chodili patami ven a špičkami dovnitř, ale tak hrozně moc, až to bylo skoro proti přírodě. A při každém kroku se jim pravý palec u nohy srazil s levým. Jestli tohleto nebylo divné setkání, tak už opravdu nevím. Těm palcům to aspoň bylo divné.“

A Pipi si vzala další sušenku. Teta Laura vstala a měla se k odchodu.

„Nepovíš nám, teto Lauro, o tom podivném setkání?“ zeptala se paní Settergrenová.

„Radši až příště,“ odpověděla teta Laura. „Když o tom tak uvažuji, tak to vlastně zase moc divné nebylo.“

Rozloučila se s Tomy a Anikou a pohládila Pipi po zrzavé hlavě.

„Sbohem, holčičko,“ řekla. „Máš pravdu. Zdá se mi, že se mi udělalo líp. Už nejsem tak nervózní, jako jsem byla.“

„To jsem ráda,“ rozzářila se Pipi a pořádně se k tetě Lauře přitiskla. „A ještě ti, teto Lauro, něco povím. Tatínek byl moc rád, když se k nám v Hongkongu přidal Teodor. Říkal, že teď může poplašit dvakrát tolik koní co předtím.“

Pipi najde spunka

Jednou ráno přiběhli Tomy a Anika jako obvykle k Pipi do kuchyně a křikli „dobrýtro“. Neozvala se žádná odpověď. Pipi seděla uprostřed kuchyňského stolu, na klíně měla Pana Nilsona a na rtech šťastný úsměv. „Dobrýtro,“ řekli Tomy a Anika znovu.

„Jen si pomyslete,“ řekla Pipi zasněně, „že jsem si to vymyslela úplně sama. Zrovna já!“

„Co sis vymyslela?“ ptali se Tomy a Anika. Vůbec je nepřekvapilo, že si Pipi něco vymyslela, jenom by rádi věděli, co to tentokrát je.

„Co sis vlastně vymyslela?“

„Nové slovo,“ řekla Pipi a podívala se na Tomyho a Aniku takovým způsobem, jako by je zpozorovala teprve teď. „Úplně zbrusu nové slovo.“

„A jaké slovo?“ chtěl vědět Tomy.

„Výborné slovo,“ odpověděla Pipi. „Jedno z nejlepších, jaké jsem kdy slyšela.“

„Tak nám ho řekni,“ vybídla ji Anika.

„Spunk,“ řekla vítězoslavně Pipi.

„Spunk?“ podivil se Tomy. „Co to je?“

„To kdybych věděla,“ řekla Pipi. „Vím jenom, že to není vysavač.“

Tomy a Anika chvíli přemýšleli. Nakonec řekla Anika:

„Když ale nevíš, co to je, tak z toho přece nic nemáš.“

„To je právě to, co mi na tom vadí,“ řekla Pipi.

„Kdo na to vlastně přišel od začátku, co mají slova znamenat,“ chtěl vědět Tomy.

„To asi byli staří profesori,“ odušila Pipi. „Ale stejně jsou lidé divní! Co se navymýšlejí legračních slov! Třeba ‚vana‘, ‚zátka‘, ‚šňůra‘ a tak. Dovede někdo pochopit, kam na ta slova chodí? Zato takové výborné slovo jako ‚spunk‘, to ještě nikoho nenapadlo. Ještě štěstí, že jsem na to přišla já. A teď zjistím, co to znamená.“

Chvilku přemýšlela.

„Spunk! Mohla by to třeba být špice vlajkového stožáru natřeného modrou barvou,“ řekla váhavě.

„Vlajkové stožáry nikdy nenatírají na modro,“ namítla Anika.

„To máš pravdu. Tak teda nevím. Nebo že by to byl zvuk, který vznikne, když šlápneš do bláta, až ti to vylézá mezi prsty u nohou? Schválně si to vyzkoušíme. Tak třeba: Anika šlapala v blátě a náhle se ozval překrásný spunk.“

Pipi zavrtěla hlavou.

„Ne, to není ono. A tu se ozval překrásný čvacht – tak by se to asi muselo říct.“

Pipi se poškrábala ve vlasech.

„Je to záhada! Ale ať je to jak chce, já na to přijdu. Třeba se to dostane koupit. Pojdte, půjdeme se zeptat!“

Proti tomu Tomy ani Anika nic nenamítali. Pipi se šla poohlédnout po kufri se zlatými penězi.

„Takový spunk,“ řekla, „ten může stát spoustu peněz. Já si pro jistotu vezmu s sebou zlatý peníz.“

A Pipi si vzala z kufri zlatý peníz. Pan Nilson jí jako obvykle vyskočil na rameno a Pipi snesla koně ze schodů verandy.

„Musíme si pospíšet,“ řekla Tomíkovi a Anice. „Pojedeme na koni. Jinak bychom mohli přijít pozdě a spunky by už třeba byly vyprodané. Moc by mě nepřekvapilo, kdyby se ukázalo, že si pan starosta právě před námi koupil ten poslední.“

Kůň cválal s Pipi a s Tonym a s Anikou ulicemi městečka a dusot jeho kopyt nadělal na dláždění tolik hluku, že to všechny děti slyšely a honem se přiběhly podívat, protože měly Pipi moc rády.

„Kam jedeš, Pipi?“ volaly vesele.

Pipi zadržela koně a řekla:

„Jedu si koupit spunka.“

Děti na ni překvapeně koukaly.

„Je to něco dobrého?“ ptal se jeden malý chlapeček.

„A jak,“ řekla Pipi a olízla se. „Je to strašně dobré. Aspoň podle toho, jak se to jmenuje.“

Před cukrárnou seskočila z koně. Pak sundala Tomíka a Aniku a všichni tři vešli do cukrárny.

„Prosila bych sáček spunků,“ řekla Pipi. „Ale aby byly pěkně křupavé.“

„Spunků?“ opakovala nejistě hezká slečna za pultem. „To, myslím, nemáme.“

„Ale ano, určitě máte,“ řekla Pipi. „To mají ve všech lepších obchodech.“

„Dnes nemáme,“ řekla slečna, která to slovo v životě neslyšela, ale za nic na světě by nepřiznala, že její obchod nepatří k těm lepším.

„Aha, a včera jste to měli?“ zeptala se Pipi dychtivě. „Slečno, moc tě prosím, řekni mi, jak to vypadá. Já jsem v životě neviděla jediného spunka. Nebyly na něm červené proužky?“

Hezká slečna se začervenala a řekla:

„Ale vždyť já nevím, co to je! My to určitě nemáme.“

Pipi šla zklamaně ke dveřím.

„Tak musím shánět dál,“ řekla. „Bez spunka prostě nejdu domů.“

Další obchod byl železářství. Prodavač se dětem zdvořile uklonil.

„Já bych chtěla spunka,“ řekla Pipi. „Ale musí to být ten nejlepší druh, co se s ním dá zabít i lev.“

Prodavač se chytře usmál.

„Podíváme se,“ řekl a poškrábal se za uchem, „podíváme se.“

Přinesl malé kovové hrábě a podal je Pipi.

„Stačil by tenhle?“, zeptal se.

Pipi se na něho rozmrzele podívala.

„Tomuhle přece profesori říkají hrábě,“ řekla. „A já chci spunka. Mně se zdá, že chcete šidit nevinné děti!“

Prodavač se zasmál a řekl:

„To my ale bohužel nemáme. Zeptej se v hokynářství na rohu.“

„Hokynářství,“ zamumlala Pipi, když byli zase na ulici. „Tam to taky nemají, to vím určitě!“

Chvíli se tvářila velice ponuře, ale nakonec se jí tváře rozjasnily.

„Třeba je spunk nějaká nemoc,“ řekla. „Jdem se zeptat doktora!“

Anika věděla, kde doktor bydlí, protože se u něho byla dát očkovat.

Pipi zazvonila u dveří. Přišla jim otevřít ošetřovatelka.

„Je pan doktor doma?“ zeptala se Pipi. „Jde o vážný případ. O strašně těžkou nemoc.“

„Pojď dál, tudy prosím,“ řekla ošetřovatelka.

Děti vešly k panu doktorovi, který seděl za psacím stolem. Pipi šla rovnou k němu, zavřela oči a vyplázla jazyk.

„Copak ti je?“ zeptal se pan doktor.

„Mám obavy, že jsem dostala spunka,“ řekla. „Svědí mě celé tělo. A když spím, tak mi úplně zapadnou oči. Někdy taky skytám. V neděli jsem snědla talíř krému na boty s mlékem a nebylo mi po tom dobře. Chuť k jídlu mám, ale často se zakuckám, takže mi jídlo nejde tak k duhu, jak by mělo. Určitě je to tím, že mě trápí spunk. Ráda bych věděla jednu věc – je to nakažlivé?“

Doktor se Pipi, která kypěla zdravím, zadíval do očí a řekl:

„Mně se zdá, že jsem jaktěživ neviděl zdravější dítě, než jsi ty. Určitě spunkem netrpíš.“

Pipi ho dychtivě chytla za ruku.

„A je tedy taková nemoc, která se jmenuje spunk?“

„Ne,“ řekl doktor, „taková nemoc není. Ale i kdyby byla, tak bys před ní vůbec nemusela mít strach, ty rozhodně ne.“

Pipi se zachmuřila. Udělala před panem doktorem na rozloučenou pukrle a Anika to udělala po ní. Tomy se uklonil. Pak děti odešly ke koni, který na ně čekal u plotu doktorovic zahrady.

Kousek dál stál tříposchodový dům. Jedno z oken v nejvyšším patře bylo otevřené. Pipi na okno ukázala a řekla:

„Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby byl spunk tam nahoře. Já se tam podívám.“

Pipi se hbitě vyšplhala po okapu nahoru. Když byla na úrovni okna, vymrštila se a v letu se zachytila okenní římsy. Pak se vytáhla rukama a nakoukla dovnitř.

Uviděla pokoj, ve kterém seděly dvě dámy a o něčem si povídaly. Představte si jejich překvapení, když se najednou v okně objevila zrzavá hlava a řekla:

„Já jsem se jenom chtěla zeptat, jestli tu nemáte spunka.“

Dámy vykřikly zděšením.

„Pro Kristovy rány, co to říkáš, dítě? Něco tu běhá?“

„To bych právě, pěkně prosím, chtěla zjistit,“ řekla Pipi zdvořile.

„Třeba se to schovalo pod postelí,“ křičela jedna z těch dam. „Kouše to?“

„Skoro bych myslela, že ano,“ řekla Pipi. „Mohlo by to dokonce mít pořádné zuby.“

Dámy se k sobě vyděšeně tiskly.

Pipi si pokoj chvilku se zájmem prohlížela, ale nakonec řekla smutně: „Ne, tady není po spunkovi ani stopy. Promiňte, že jsem rušila. Ale když už jsem šla okolo, tak jsem si myslela, že se pro jistotu zeptám.“

Pak zase slezla po okapu dolů.

„To je škoda,“ řekla Tomíkovi a Anice. „Zřejmě v tomhle městě žádný spunk není. Jedeme domů.“

A jeli. Když před verandou seskákali z koně, Tomy málem zašlápl malinkého chrousta, který lezl po cestičce v písku.

„Ach, dej pozor, ať ho nezašlápaneš!“ křičela Pipi.

Všichni tři se sehnuli, aby si chrousta prohlédli. Byl to docela malý chroust. Hnědé krovky se mu leskly, jako by byly z kovu.

„To je krásný chroust,“ řekla Anika. „Ráda bych věděla, který je to druh.“

„Chroust obecný to není,“ řekl Tomy.

„A chrobák taky ne,“ řekla Anika. „Ani roháč. To bych opravdu ráda věděla, který druh to je.“

Pipi se rozzářila v blaženém úsměvu.

„Už vím,“ řekla. „Je to spunk!“

„Víš to určitě?“ váhal Tomy.

„Copak nepoznám spunka?“ řekla Pipi. „A viděl jsi už někdy něco spunkovatějšího?“

Opatrně přenesla chrousta na bezpečnější místo, aby ho nikdo nezašlápl.

„Milý, krásný spuncíčku,“ řekla něžně. „Já to věděla, že tě nakonec najdu. Ale je to divné, co? Honíme spunka po celém městě a nakonec ho najdeme zrovna tady před vilou Vilekulou.“

Pipi řídí kviz

Jednoho dne dlouhé, nádherné letní prázdniny skončily a Tomy s Anikou začali zase chodit do školy. Pipi ještě pořád tvrdila, že ví dost i bez školy, a rozhodně odmítala tam chodit, dokud se neukáže, že to

nepřežije, když nebude vědět, jestli se mořská nemoc píše dohromady nebo zvlášť.

„Kromě toho mořskou nemocí netrpím, tak nač mám vědět, jak se to píše,“ prohlásila. „A kdybych ji náhodou třeba i dostala, tak budu mít stejně jiné starosti než ji napsat správně podle pravopisu.“

„Ale hlavně ji nikdy nedostaneš,“ dodal Tomy.

A měl pravdu. Co se jen Pipi se svým tatínkem najezdila po všech mořích světa, ještě než se tatínek stal králem černochoů a než se odstěhovala do vily Vilekuly! A mořskou nemoc za tu dobu nedostala ani jednou.

Někdy Pipi přijela pro Tomyho a Aniku ke škole na koni. Tomy a Anika z toho vždycky měli velikou radost. Hrozně rádi jezdili na koni a jezdit takhle ze školy domů, to se každému dítěti nepoštěstí.

Jednou, když měli Tomy a Anika jít po polední přestávce zase do školy, zeptal se Tomy:

„Pipi, nechtěla bys pro nás dnes odpoledne přijet?“

„Ano, přijed,“ přidala se Anika. „Dnes přijde slečna Rosenblomová a bude hodným a pilným dětem rozdávat dárky.“

Slečna Rosenblomová byla bohatá stará dáma. Hleděla si svých peněz, jak nejlíp uměla, ale jednou v každém pololetí přišla do školy rozdávat dětem dárky. Ne všem dětem, to nel jenom těm hodným, co se pilně učily. Aby to poznala, které děti byly hodné a pilně se učily, dlouho je zkoušela a teprve potom je podarovala. Proto se jí všechny děti v celém městečku hrozně bály. Když si totiž měly doma udělat úkoly a místo toho přemýšlely o něčem zábavnějším, říkali jim maminky a tatínkové:

„Co by tomu asi řekla slečna Rosenblomová!“ A byla to hrozná ostuda, přijít v den, kdy slečna Rosenblomová byla ve škole, domů k rodičům a mladším sourozencům a nepřinést ani penízek, ani sáček bonbónů, ba ani tričko. Ano, tričko I Slečna Rosenblomová měla ve zvyku některé děti podarovat šatstvem. Jenomže když se třeba zeptala, kolik má kilogram centimetrů, a některé dítě to nevědělo, tak nedostalo nic, ani tričko. A vůbec mu nepomohlo, že třeba doma zrovna žádné tričko nemají. Kdo by se potom divil, že děti z celého městečka měly ze slečny Rosenblomové hrůzu. Kromě toho měly taky strach z její polévky! Totiž to bylo tak, že slečna Rosenblomová všechny děti změřila a zvažila a ty, co byly moc hubené, k ní musely chodit na

polévku. A v té polévce plavaly takové nechutné vločky, ze kterých se dětem obracel žaludek.

Dnes tedy zase byl ten velký den, kdy slečna Rosenblomová měla přijít do školy. Po vyučování, které skončilo dřív než obvykle, se všechny děti shromáždily na školním dvoře. Uprostřed dvora stál veliký stůl a u toho seděla slečna Rosenblomová. Měla k ruce dva zapisovatele, kteří zapisovali, kolik které dítě váží, kolik toho při zkoušení umělo, jestli má dost šatů, jakou má známku z mravů, jestli má doma mladší sourozence a jestli ti sourozenci mají dost šatů, zkrátka chtěla vědět tolik, že to nebralo konce. Na stole měla truhličku s penězi a sáčky s bonbóny a hromadu triček, punčoch a vlněných kalhot.

„Seřad'te se,“ křičela slečna Rosenblomová. „Do první řady se postaví děti, které nemají žádné sourozence, do druhé řady ty, co mají jednoho nebo dva sourozence, a do třetí řady ty, co jich mají víc.“

Slečna Rosenblomová chtěla mít ve všem pořádek a konce konců to taky bylo docela v pořádku, že děti, které měly hodně sourozenců, dostaly víc bonbónů než ty, co žádné sourozence neměly.

A pak začala zkoušet. To byste koukali, jak se děti třásly strachy! Kdo neuměl, ten se musel jít postavit do kouta na hanbu a pak šel domů bez jediného bonbónu pro sourozence.

Tomy a Anika se dobře učili. Přesto se Anice samým rozčilením třásla mašle a Tomy, který stál vedle ní, byl bílý jako křída. Právě když měl přijít na řadu, vznikl v řadě dětí, které neměly sourozence, neklid. Někdo se mezi nimi protlačil až dopředu. Byla to Pipi. Odstrčila všechny stranou a šla rovnou ke slečně Rosenblomové.

„Promiňte, ale já tu nebyla od začátku,“ omlouvala se. „Do které řady se mají postavit ti, co nemají žádných čtrnáct sourozenců a z toho třináct uličníků?“

Slečna Rosenblomová se zatvářila velmi nespokojeně!

„Prozatím zůstaň tam, kde jsi,“ řekla. „Ale zdá se mi, že tě asi brzy pošleme mezi děti, co stojí na hanbě.“

A zapisovatelé zapisovali, jak se Pipi jmenuje, a pak ji zvažili, aby zjistili, jestli má chodit na polévku. Měla dvě kila nadváhu, takže na polévku chodit nemusela.

„Polévku žádnou nedostaneš,“ řekla přísně slečna Rosenblomová.

„To má člověk někdy štěstí,“ řekla Pipi. „Teď už jenom zbývá, abych nemusela dostat tričko, a pak to budu mít v suchu.“

Slečna Rosenblomová ji ale neposlouchala. Hledala v mluvnici nějaké těžké slovo, aby Pipi vyzkoušela z pravopisu.

„Tak mi, holčičko, řekni, jak bys napsala mořská nemoc“

„*To vám řeknu ze srdce ráda,*“ řekla Pipi. „*Moř skane moc.*“

Slečna Rosenblomová se kysele usmála.

„Opravdu? Ale v mluvnici je to docela jinak.“

„*Tak to je štěstí, že ses mě ptala, jak bych to napsala já,*“ řekla Pipi. „*Já to vždycky píšu moř skane moc a nikdy mi to nedělalo žádnou obtíž.*“

„Zapište to,“ nakázala zapisovatelům slečna Rosenblomová a přísně sevřela rty.

„To rozhodně zapište,“ řekla Pipi. „Zapište, že se to má správně psát tak, jak to píšu já, a postarejte se o to, aby to v mluvnici co nejdřív opravili.“

„A teď mi, holčičko, řekni,“ pokračovala slečna Rosenblomová, „kdy Kryštof Kolumbus objevil Ameriku?“

„Ten? Ten už přece dávno umřel!“ vyhrkla Pipi. „Že je to smutné, co lidí už umřelo? A přitom vůbec umírat nemusel, kdyby si jen byl dával lepší pozor, aby neprochladl a nevystydly mu nohy.“

„Zapište to,“ nakázala slečna Rosenblomová zapisovatelům ledovým hlasem.

„Ano, rozhodně to zapište,“ přisvědčila Pipi. „A taky tam připište, jak je zdravé mít pijavice rovnou na těle. A vypít před spaním krapet teplého petroleje. To osvěží!“

Slečna Rosenblomová potřásla hlavou.

„Patří koně k vrubozubým?“ zeptala se vážným hlasem.

„Myslíš, že by mohli být vrubozubí?“ zeptala se rozvázně Pipi. „A proč se jich nezeptáš rovnou? Tamhle zrovna jeden stojí,“ dodala a ukázala na svého koně, kterého přivázala ke stromu.

Pak se spokojeně zasmála.

„To je ale štěstí, že jsem ho sem vzala s sebou,“ řekla. „Jinak by ses to přece vůbec nedověděla. Já o tom totiž nemám tušení. A upřímně řečeno, mě to nezajímá.“

Ústa slečny Rosenblomové se sevřela v tenkou čárku.

„To je neuvěřitelné,“ mumlala si, „to je prostě neuvěřitelné!“

„Taky si myslím,“ řekla Pipi spokojeně. „Jestli budu tak dobře umět i to další, tak asi těm růžovým vlněným kalhotám neujdu“

„Zapište to,“ nakázala slečna Rosenblomová zapisovatelům.

„To ani nemusíte,“ řekla Pipi. „Já vlastně o ty růžové vlněné kalhoty nestojím. Já to tak nemyslela. Ale zapište tam, že bych měla dostat veliký sáček bonbónů.“

„Dám ti ještě jednu otázku, ale ta bude poslední,“ řekla slečna Rosenblomová podivně přiškrceným hlasem.

„Jen se ptej,“ řekla Pipi. „Já mám ráda kviz.“

„Odpověz mi na tohle,“ začala slečna Rosenblomová. „Petr a Pavel si rozdělili dort. Petr z něho dostal čtvrtinu. Co zbylo Pavlovi?“

„Bolení břicha,“ odpověděla Pipi a otočila se k zapisovatelům. „Zapište to,“ řekla vážným hlasem. „Zapište tam, že Pavel dostal bolení břicha.“

Slečna Rosenblomová byla s Pipi hotova.

„Nic neumíš, a ještě jsi prostořeká až hrůza,“ řekla. „Hned se jdi postavit tamhle do kouta na hanbu!“

Pipi šla poslušně k dětem, které stály v koutě dvora na hanbě, ale mumlala si přitom nakvašeně: „To je nespravedlnost! Vždyť jsem jí přece na všechno odpověděla!“

Po několika krocích si ale najednou na něco vzpomněla a honem se protlačila zpátky ke slečně Rosenblomové.

„Promiň,“ řekla, „ale zapomněla jsem uvést šířku v prsou a nadmořskou výšku. Zapište to,“ obrátila se k zapisovatelům. „Ne že bych, chraň bůh, chtěla chodit na polévku, ale jenom pro pořádek.“

„Jestli se okamžitě nepostavíš na hanbu,“ řekla slečna Rosenblomová, „tak tady někdo bude bit!“

„Chudinka,“ řekla Pipi. „A kdo to je? Pošli ho ke mně, já ho ochráním. Zapište to!“

A Pipi odešla k dětem, které stály na hanbě. Bylo mezi nimi neveselo. Hodně jich vzlykalo a plakalo při pomyšlení na to, co řeknou rodiče a sourozenci, až přijdou domů bez peněz i bez bonbónů.

Pipi se mezi plačícími dětmi porozhlédla a několikrát polkla. Pak řekla:

„Víte co, uděláme si taky kviz!“

To děti trochu potěšilo, přestože dobře nevěděly, jak to Pipi myslí.

„Postavte se do dvou řad vedle sebe,“ řekla Pipi. „Ti, kteří vědí, že Kryštof Kolumbus umřel, se postaví do první řady, a ti, co to nevědí, se postaví do druhé.“

Jak se ukázalo, věděli to všichni, takže vznikla jenom jedna řada.

„Tohle není ono,“ prohlásila Pipi. „Musíme mít nejmíň dvě řady, jinak z toho nic nebude. Zeptejte se slečny Rosenblomové a uvidíte.“

Pak se zamyslela.

„Už vím,“ řekla nakonec. „Všichni řádně vyučení uličníci se postaví do jedné řady.“

„A kdo bude stát v té druhé?“ zeptala se se zájmem jedna holčička, která nechtěla být uličnice.

„Do druhé řady postavíme všechny uličníky, kteří se ještě nevyučili,“ odpověděla Pipi.

U stolu slečny Rosenblomové zatím pokračovalo zkoušení a tu a tam přišlo další dítě a s pláčem se připojilo k houfu kolem Pipi.

„A teď si to vyzkoušíme,“ řekla Pipi. „Teď se uvidí, jak jste se učili.“

Otočila se k hubenému kloučkovi v modré košili.

„Řekni mi někoho, kdo umřel.“

Klouček se nejdřív tvářil překvapeně, ale pak odpověděl:

„Stará Petersonová u nás za rohem.“

„Vida, vida,“ řekla Pipi. „A ještě někdo?“

Klouček o žádném dalším nebožtíkovi nevěděl. Pipi si dala ruce před ústa jako troubu a hlasitě zašeptala:

„Přece Kryštof Kolumbus!“

Pak se Pipi jednoho po druhém zeptala, jestli vědí o někom, kdo umřel, a všechny děti jedno po druhém odpovídaly:

„Stará Petersonová a Kryštof Kolumbus.“

„Vidíte, jak to umíte, to jsem ani nečekala,“ pochvalovala si Pipi. „Ještě vám dám jednu otázku. Petr a Pavel se chtějí rozdělit o dort, ale Petr žádný nechce, sedne si do kouta a sní úplně vysušenou čtvrtinu. Kdo z nich se v tom případě musí obětovat a sníst celý dort?“

„Pavel,“ křičely děti.

„Tak dobře jako vy se určitě neučí žádné děti na světě,“ prohlásila Pipi. „Za to musíte dostat odměnu.“

Vyndala z kapsy hromadu zlatých peněz a každému dala jeden. Pak z batohu vytáhla veliké sáčky bonbónů a taky dala každému po jednom.

A tak se stalo, že děti, které stály za trest na hanbě, měly nakonec ze všech největší radost. Když byla slečna Rosenblomová se zkoušením hotova a všichni šli domů, hnali se ze všech nejrychleji právě ti, co stáli na hanbě. Nejdřív se ale seskupili kolem Pipi.

„Děkujeme ti, Pipi, jsi moc hodná,“ říkali. „Děkujeme za peníze a za bonbóny.“

„To nic, to nic,“ řekla Pipi. „Za to mi děkovat nemusíte. Ale nezapomínejte, že jsem vás ušetřila růžových vlněných kalhot.“

Pipi dostane dopis

Dny ubíhaly a přišel podzim. Nejdřív podzim a po něm zima, dlouhá, tuhá zima, která nebrala konce. Tomy a Anika měli ve škole tolik práce, že byli den ze dne unavenější a ráno se jim nechtělo vstávat. Tváře jim pobledly, ztráceli chuť k jídlu a paní Settergrenová si začala dělat starosti o jejich zdraví. Nakonec ještě ke všemu dostali spalničky a dva týdny museli zůstat v posteli. Byly by jim z toho koukaly dva pořádně zdlouhavé týdny, nebýt toho, že jim Pipi před oknem každý den uspořádala představení. Chodit je navštěvovat rovnou do pokoje jí pan doktor zakázal kvůli nákaze a Pipi ho poslechla, přestože, jak říkala, by těch pár miliard spalničkových bacilů, které by ji mohly ohrozit, rozmačkala jedna dvě. Předvádět něco za oknem jí ovšem nikdo nezakázal. Dětský pokoj byl ve druhém poschodí a Pipi si pod okno postavila žebřík. Tomy a Anika leželi v posteli a napjatě čekali, jak bude Pipi vypadat, až se jako každý den ukáže za oknem na žebříku. Vystrojila se totiž pokaždé jinak. Jednou se převlékla za kominíka, podruhé za strašidlo v bílém plášti, jindy za čarodějnici. Někdy sehrála za oknem veselou divadelní hru a všechny role v ní zastala sama, pak zas na žebříku předváděla různé cviky – a to, panečku, nejen tak ledajaké! Postavila se třeba na některou z nejvyšších příček a rozkývala žebřík sem a tam, až Tomy a Anika křičeli strachem, že spadne. A nepadla. Když lezla dolů, tak vždycky hlavou napřed, aby to byla veselejší podívaná.

Kromě toho zašla každý den do města nakoupit jablka, pomeranče a bonbóny. Všechno dala do košíku a přivázala k němu dlouhý provaz. S druhým koncem provazu poslala nahoru Pana Nilsona, který jej podal Tomymu, a Tomy si už košík vytáhl sám. Někdy Pan Nilson přinesl od

Pipi i dopis, to když Pipi měla moc práce a nemohla přijít. Ale to se stávalo málokdy. Většinou Pipi strávila na žebříku skoro celý den. Někdy přitiskla na okenní tabuli nos, obrátila oční víčka úplně naruby a dělala ty nejpříšernější grimasy. Slíbila, že dá Tomíkovi a Anice každému jeden zlatý peníz, když se dokážou nasmát. Ale copak to šlo? Tomy a Anika se smáli, div nespádli z postelí.

Po čase se uzdravili a směli vstát. Ale byli hrozně bledí a vyhublí. První den s nimi Pipi seděla v kuchyni u Settergrenů a dívala se, jak jedí kaši. Vlastně nejedli, jenom se o to pokoušeli, a moc jim to nešlo. Jejich maminka z toho byla celá ustaraná, jak se jenom štourají v talířích.

„Jezte kaši, je dobrá,“ říkala.

Anika míchala lžící v talíři, ale nedokázala do sebe vpravit ani sousto.

„Proč ji musím jíst?“ ptala se téměř plačky.

„Jak se můžeš tak hloupě ptát?“ řekla Pipi. „To se přece samo sebou rozumí, že ji musíš sníst, když je tak dobrá. Jestli ji nebudeš jíst, tak vůbec nevyrosteš a nebudeš veliká ani silná. A když nebudeš veliká a silná, nebudeš mít dost síly, abys mohla donutit zase své děti, aby jedly kaši. Ne, ne, Aniko, to by nešlo. Kdyby všichni uvažovali jako ty, tak by v celé zemi vznikl skrz kaši takový zmatek, že by se v tom nikdo nevyznan.“

Nakonec snědli Tomy a Anika každý dvě lžice kaše. Pipi je pozorovala s hlubokou účastí.

„Měli byste být na moři,“ řekla a houpala se přitom na židli sem tam. „Tam byste se brzy naučili pořádně jíst. Na tatínkově lodi se stalo, že Fridolf jednoho krásného dne snědl ráno jenom sedm porcí ovesné kaše. Táta dočista ztratil hlavu samou starostí nad tím, že Fridolf najednou tak málo jí. ‚Fridolfku,‘ povídá plačtivým hlasem, ‚není ti něco? Radši zůstaň v posteli a kurýruj se. Dokud se nebudeš cítit ve své kůži a normálně jíst, tak ani nevstávej. Já se za chvíli přijdu podívat, jestli jsi pořádně přikrytý, a přinesu ti pilulky.“

„Říká se pilulky,“ opravila ji Anika.

„Fridolf odvrávorál do postele,“ pokračovala Pipi, „protože ho to samotného vylekalo, jaký to s ním asi lomcuje mor, že nesnědl víc než sedm porcí ovesné kaše. Ležel v posteli a přemýšlel, jestli se dožije večera, když přijde táta a přinese mu pilulky. Byly takové černé, lepkavé, nevypadaly moc vábně, ale byly posilňující. Jen co Fridolf jednu spolkl, jako by mu z úst vyšlehl oheň. Zařval, až se Hopetosa zachvěla od

přídě po zád'. Bylo to slyšet až na jiné lodě do vzdálenosti padesáti mořských mil. Kuchař ještě ani nestačil po snídani sklidit ze stolu, když se Fridolf přihrnul a řval a řval. Pak si konečně sedl ke stolu, pustil se do zbylé kaše, a ještě po patnácté porci křičel hlady. Jenže to už kaše došla a kuchaři nezbývalo než házet Fridolfovi do úst vystydlé brambory. Jakmile dal jen trochu najevo, že chce přestat, Fridolf vztekle zavrčel a kuchaři bylo jasné, že jestli nechce, aby ho Fridolf snědl, musí v házení pokračovat. Měl jenom sto sedmnáct bramborů, a když Fridolfovi hodil do úst poslední, honem vyskočil ze dveří a zamkl. My všichni stáli venku a dívali se na Fridolfa oknem. Naříkal jako hladové dítě a rychle za sebou snědl mísu na chleba, konev a patnáct talířů. Potom se pustil do stolu. Ulomil všechny čtyři nohy a jedl, až mu od úst lítaly třísky. Říkal, že jestli to má být chřest, tak je trochu dřevnatý. Pak se pustil do desky stolu a ta mu zřejmě chutnala líp. Mlaskal a liboval si, že tak dobrý chlebiček od dětství nejedl. To už se tátovi zdálo, že se Fridolf z té nemoci vykřesal, šel k němu a řekl, že už mu to musí stačit. Ted' ať počká do oběda, bude za dvě hodiny, a budeme mít řepnou kaši s vepřovým masem. „Jasně, pane kapitáne,“ řekl Fridolf a utřel si ústa. „Ale ještě jednu věc, pane kapitáne,“ dodal a oči mu dychtivostí jen svítily. „Kdy bude večeře? Nemohla by být dřív než obyčejně?“

Pipi naklonila hlavu na stranu a podívala se nejdřív na Tomyho, pak na Aniku a pak na jejich talíře.

„Proto si myslím, že byste si měli vyjet na moře, to by vám vrátilo chuť k jídlu.“

Právě šel kolem listonoš. Měl namířeno k vile Vilekule. Když oknem v Settergrenovic vile uviděl Pipi, zavolal na ni:

„Pipi Dlouhá punčocho, nesu ti dopis!“

Pipi to tak překvapilo, že málem spadla ze židle.

„Dopis? Pro mě!? Doopravdový opis, chci říct opravdový dopis? Chci ho nejdřív vidět, než tomu uvěřím.“

Byl to ale opravdový dopis v obálce se spoustou nevidaných známek.

„Přečti to, Tomy, ty to umíš,“ řekla Pipi.

A Tomy četl:

„Milá Pipiloto!

Až dostaneš tento dopis, můžeš jít rovnou do přístavu a začít vyhlížet Hopetosu. Pluji totiž pro tebe, abych si tě odvezl na návštěvu na ostrov Kurekuredutů. Chtěl bych, aby sis tu zemi, v níž je tvůj otec tak

mocným králem, alespoň prohlédla. Je tu hezky a útulno a určitě se ti tu bude líbit. Též moji poddaní jsou žádostiví uvidět princeznu Pipilotu, o níž tolik slyšeli. Takže je to bez diskuse. Přijedeš – taková je moje královská a otcovská vůle. Líbá tě a mnoho srdečných pozdravů ti posílá tvůj starý otec král Efraim I. Dlouhá punčocha, panovník ostrova Kurekuredutů.“

Když Tomy dočetl, bylo v kuchyni ticho jako v kostele.

Pipi se nalodí

Jednoho krásného rána vplula Hopetosa, od příde až po zád' vyzdobená vlajkami a praporky, do přístavu. Na nábřeží stála městská kapela a hrála na uvítanou. Celé městečko se přišlo podívat, jak Pipi Dlouhá punčocha přivítá svého otce, krále Efraima I. Byl tam i fotograf, aby jejich setkání vyfotografoval.

Pipi byla tak netrpělivá, že nevydržela na přístavním molu ani chvilku v klidu. Jakmile z lodi vystrčili na molo můstek, už se kapitán Dlouhá punčocha a Pipi za ohlušujícího jásotu všech shromážděných vrhli jeden druhému do náručí. Kapitán Dlouhá punčocha měl z toho shledání takovou radost, že vyhodil dceru několikrát do vzduchu. Pipi měla stejně velikou radost a vyhodila tatínka vysoko do vzduchu ještě víckrát než on ji. Jenom fotograf z toho žádnou radost neměl, protože se mu žádný snímek nemohl vydařit, když nejdřív Pipi a pak zase její otec létali vysoko v povětří.

Potom kapitána Dlouhou punčochu přivítal ještě Tomy a Anika, jenomže ti byli bledí až hrůza. Poprvé po nemoci směli ven.

Pipi ovšem vystoupila na loď a přivítala taky Fridolfa a všechny ostatní přátele námořníky. Vzala Tomyho a Aniku s sebou. Byl to zvláštní pocit, procházet se po lodi, která připlouvala z takových dálek, a Tomy i Anika otvírali kukadla, jen aby jim nic neušlo. S obzvlášť velkou zvědavostí pátrali po Agatonovi a Teodorovi, ale Pipi jim řekla, že ti dva už dávno odešli na jinou loď.

Pipi všechny námořníky objala, že pak celých pět minut sotva lapali po dechu. Potom si vysadila kapitána Dlouhou punčochu na ramena, nesla ho davem na molo a dál, až domů do vily Vilekuly. Tomy a Anika se drželi za ruce a šli za nimi.

O několik hodin později kapitán Dlouhá punčocha ležel v posteli a chrápal, až se vila Vilekula otřásala v základech. Pipi, Tomy a Anika seděli zticha. Byli zamyšlení. O čem asi přemýšleli? Anika přemýšlela o tom, jestli by koneckonců nebylo nejlepší umřít. A Tomy se snažil si vzpomenout, co má nějakou cenu, ale nemohl na nic přijít. Život mu připadal prázdný jako poušť.

Zato Pipi měla výbornou náladu. Hladila Pana Nilsona, který se procházel po stole mezi talíři, hladila Tomyho i Aniku, hvízdala si a prozpěvovala, tu a tam si poskočila jako při tanci a zřejmě si Tomíkovy a Aničiny zádumčivosti vůbec nevšimla.

„To bude nádhera, být zase nějaký čas na moři,“ řekla. „Na moři, panečku, to je život!“

Tomy a Anika vzdychli.

„A taky jsem hrozně zvědavá na ostrov Kurekuredutů. Jen si to představte! Budu si ležet jak dlouhá tak široká na břehu, palce u nohou si budu máčet v Tichém oceáně a do pusy mi budou padat zralé banány.“

Tomy a Anika vzdychli.

„A budu si hrát s černošskými dětmi,“ dodala Pipi.

Tomy a Anika zase vzdychli.

„Proč vzdycháte?“ divila se Pipi. „Copak nemáte rádi černošské děti?“

„Máme,“ řekl Tomy, „ale bůhvíjak dlouho to bude trvat, než se vrátíš do vily Vilekuly.“

„To je fakt, to potrvá,“ řekla Pipi vesele. „Ale to nevadí. Já myslím, že se mi na ostrově Kurekuredufů bude líbit možná i víc než tady.“

Anika otočila k Pipi bledý, usouzený obličej a řekla:

„Ach Pipi, jak dlouho tam zůstaneš?“

„Těžko říct Asi tak do vánoc.“

Anika zanaříkala.

„Kdoví,“ pokračovala Pipi, „třeba je na ostrově Kurekuredutů tak hezky, že tam zůstanu navždycky. Hopsasa!“ A Pipi si poskočila, jak jí bylo do tance. „Stát se princeznou černochoů, to není špatné, zvláště pro toho, kdo nemá větší školní vzdělání než já.“

Tomíkovi a Anice se v bledých obličejích začaly nápadně lesknout oči. A najednou se Anika opřela o stůl a dala se do usedavého pláče.

„Ale když tak na to myslím, asi bych tam provždy přece jen nezůstala,“ řekla Pipi. „Život u dvora člověka taky jednou musí omrzet.“

Jednoho krásného dne bych asi řekla: „Tomíku a Aniko, co kdybychom si zajeli zpátky do vily Vilekuly?“

„To by bylo ohromné, kdybys nám tohle napsala,“ řekl Tomy.

„Napsala?“ divila se Pipi. „Copak nemáte uši? Já nic psát nebudu. Já prostě řeknu: „Tomy a Aniko, jede se domů, do vily Vilekuly.“

Anika zvedla hlavu a Tomy se zeptal:

„Jak to myslíš?“

„Jak to myslím? Copak neslyšíte? Nebo jsem vám zapoměla říct, že pojedete na ostrov Kurekuredutů se mnou? Já myslela, že už jsem vám to řekla!“

Tomy a Anika vyskočili od stolu. Zůstali stát a jenom popadali dech. První se vzpamatoval Tomy a spustil:

„Co to povídáš? Copak nám to maminka a tatínek dovolí?“

„Jak by ne!“ řekla Pipi. „Už jsem to s nimi domluvila.“

V kuchyni vily Vilekuly nastalo ticho, které trvalo přesně pět vteřin. Pak se ozvaly dva výkřiky. To Tomy a Anika vykřikli radostí. Pan Nilson, který seděl na stole a právě se pokoušel namazat si klobouček máslem, překvapeně zvedl hlavu. Jeho překvapení ještě vzrostlo, když se Pipi, Tomy a Anika chytli za ruce a začali v kuchyni tancovat. Tancovali a křičeli, až se lampa u stropu utrhla a spadla. Tu Pan Nilson vyhodil z okna nůž, kterým se snažil namazat si klobouček máslem, a tancoval s nimi.

„Je to docela vážně úplně opravdická pravda?“ zeptal se Tomy, když se trochu uklidnili a zalezli si do truhlíku na dříví, aby si o věci popovídali. Pipi kývla hlavou, že je.

A bylo to opravdu tak. Tomy a Anika měli jet na ostrov Kurekuredutů.

Paní Settergrenové sice všechny tety z městečka říkaly: „Copak to jde, pustit děti až někam do Tichého oceánu, a to ještě s tou Pipi Dlouhou punčochou? To snad nemyslíte vážně!“

Ale paní Settergrenová jim na to řekla: „Proč by ne? Děti jsou po nemoci a doktor řekl, že potřebují změnu vzduchu. A co já znám Pipi, tak ještě nikdy neudělala nic, co by Tomymu a Anice nešlo k duhu. Nikdo k nim není tak citlivý jako ona.“

„No ale – zrovna s tou Pipi Dlouhou punčochou!“ a tety ohrnovaly nos.

„Právě s ní,“ řekla paní Settergrenová. „Pipi Dlouhá punčocha se sice vždycky nechová jako dáma, ale zato má dobré srdce.“

A tak jednoho chladného večera v předjaří Tomy a Anika poprvé v životě opustili městečko, aby si spolu s Pipi vyjeli do širého světa. Všichni tři stáli u zábradlí na palubě Hopetosy v čerstvém večerním větru, který nadouval plachty. Vlastně ne všichni tři, ale všech pět, protože kůň a Pan Nilson s nimi jeli taky.

Všichni Tomíkovi a Aničini spolužáci stáli na molu a málem plakali závistí. Zítra půjdou jako obvykle do školy. Budou mít zeměpis a paní učitelka je bude zkoušet z Tichomořských ostrovů, ale Tomyho a Aniku zkoušet nebude.

„Zdraví je přednější,“ řekl pan doktor. „A Tichomořské ostrovy se můžou naučit rovnou na místě,“ řekla Pipi.

Na molu stáli i Tomíkův a Aničin tatínek a maminka. Dětem se trochu sevřelo srdce, když viděly, jak si rodiče utírají kapesníkem koutky očí. Bylo jim z toho malinko smutno, a zároveň se mohli zbláznit radostí.

Hopetosa se pomalu vzdalovala od mola.

„Tomy! Aniko!“ volala paní Settergrenová, „až poplujete Severním mořem, tak si nezapomeňte vzít dvě spodní trička!“

Chtěla jim toho připomenout víc, ale přehlušilo ji volání lidí, kteří se přišli s Pipi rozloučit, řehtání koně, Pipiny veselé výkřiky a mohutné troubení – to kapitán Dlouhá punčocha právě smrkal.

Byli na cestě. Hopetosa plula pod hvězdami. Kolem přídě tancovaly kusy ledu a v plachtoví zněl zpěv větru.

„Ach Pipi,“ řekla Anika, „já ti mám takový zvláštní pocit! Mně se zdá, že se taky stanu námořním lupičem, až budu velká.“

Pipi se vylodí

„Ostrov Kurekuredutů na obzoru!“ vykřikla Pipi jednoho jasného, slunečného rána, když měla hlídku a stála na palubě oblečená jenom v krátké sukni.

Pluli ve dne v noci týdny a měsíce, v bouři i v klidných, vlídných vodách, někdy na ně svítil měsíc, jindy hvězdy, někdy se nad nimi kupily hrozivě mraky, jindy zase pálilo slunce. A pluli tak dlouho, že Tomy i Anika téměř zapomněli, jaké to bylo doma.

Kdyby je teď uviděla maminka, určitě by žasla. Kampak se poděla jejich bledost? Byli opálení a zdraví jako řípa a oči jim jen hrály, když lezli po úponkách stěžňů docela jako Pipi. Během cesty se postupně

oteplovalo, takže chodili čím dál míň oblečení. Nakonec byli z navlečených dětí plujících Severním mořem se dvěma tričky vespod dva do hnědá opálení naháči, kterým úplně stačila kratičká sukně.

„My se máme!“ libovali si Tomy a Anika každé ráno, když se probudili v kajutě, ve které spali pohromadě s Pipi. Ta už většinou dávno stála u kormidla.

„Lepšího námořníka, než je má dcera, nenajdete nikde na žádném ze všech světových moří,“ liboval si kapitán Dlouhá punčocha. A měl pravdu. Pipi kormidlovala Hopetosu spolehlivě i v nejprudším příboji a nejzákladnějšími mělčinami.

Ted' ale byla plavba u konce.

„Ostrov Kurekuredutů přímo ve směru přídě!“ křičela Pipi.

A opravdu, ležel tam pod zelenými palmami uprostřed modrých vod.

O dvě hodiny později mířila už Hopetosa do malé zátoky na západní straně ostrova. Na břehu stáli všichni Kurekuredutové, muži, ženy i děti, aby přivítali svého krále a jeho zrzavou dceru. Když z lodi vysunuli můstek, zazněl v zástupu na břehu mohutný šum.

„Usamkura, kusomkura,“ volali Kurekuredutové. Znamenalo to: Bud' vítán, tlustý bílý náčelníku!

Král Efraim v obleku z modrého kordu přešel majestátně po můstku na břeh a Fridolf, který stál s tahací harmonikou na přídi, zahrál novou národní hymnu Kurekuredutů:

*„Švédský voj se tryskem žene,
dusot kopyt krajem zní!“*

Král Efraim pozvedl ruku na pozdrav a zvolal:

„Muoni manana!“ To znamenalo: Ahoj, už mě tu zase máte!

Za ním šla Pipi a nesla si koně. Zástupem Kurekuredutů proběhl šum. Sice už o Pipi a o její nesmírné síle leccos slyšeli, ale vidět to na vlastní oči, to bylo přece jen něco docela jiného. Tomy a Anika i celá posádka taky vystoupili z lodi, ale Kurekuredutové v tu chvíli neměli oči pro nic jiného než pro Pipi. Kapitán Dlouhá punčocha ji zvedl a postavil si ji na ramena, aby si ji mohli pořádně prohlédnout, a tu zástup zašuměl znova. Hned nato ale Pipi seskočila a zvedla si kapitána Dlouhou punčochu na jedno rameno a koně na druhé, a tu se šum proměnil v orkán.

Na ostrově Kurekuredutů bylo jenom 126 obyvatel.

„To je ideální počet poddaných,“ říkával král Efraim. „Víc by jich na mě bylo moc.“

Všichni bydleli v útulných chýších mezi palmami. Největší a nejpěknější chýše patřila králi Efraimovi. Námořníci z Hopetosy tu měli taky chýše, ve kterých bydleli po dobu, co Hopetosa kotvila v zátocce. A v poslední době tam kotvila skoro pořád. Čas od času se s ní ovšem museli vypravit na jeden ostrov padesát mil na sever, kde byl obchod, a tam si kapitán Dlouhá punčocha kupoval šňupací tabák.

Pod jednou kokosovou palmou stála malá, krásná, nově postavená chýše a ta byla pro Pipi. Bylo v ní dost místa i pro Tomyho a Aniku. Ale než do chýše vešli, aby se po cestě umyli, chtěl jim kapitán Dlouhá punčocha něco ukázat. Vzal Pipi za ruku a odvedl ji zpátky ke břehu.

„Tady,“ řekl a ukazoval tlustým ukazováčkem, „tady jsem tehdy, jak mě vítr sfoukl z lodě do moře, vyplaval na břeh.“

Kurekuredutové na tom místě na počest té pamětihodné události postavili pomník a vyryli do něho nápis v kurekuredutštině. Stálo tam:

Z širého moře přišel k nám tlustý bílý náčelník. Na tomto místě vyplaval, když kvetl chlebovník. Ať je věčně stejně tlustý, jako když k nám přišel.

Kapitán Dlouhá punčocha dětem nápis předčítal a přitom se mu dojetím chvěl hlas. Pak se hlučně vysmrkal.

Slunce začalo pomalu zapadat do bezedného náručí Tichého oceánu a kurekuredutské bubny svolávaly všechen lid na vládní náměstí, které bylo zároveň náměstím oslav a prostíralo se uprostřed vesnice. Stál tam nádherný bambusový trůn krále Efraima, ozdobený rudými květy ibišku. Tam si sedal, když vládl. Pro Pipi Kurekuredutové postavili o něco menší trůn, který stál hned vedle tatínkova. Postavili v rychlosti dokonce i dvě bambusová křesílka pro Tomyho a Aniku.

Král Efraim kráčel důstojným krokem k trůnu a víření bubnů sílilo. Už nebyl v modrém obleku. Měl na sobě královský šat, který se skládal z koruny, lýkové sukně, náhrdelníku ze žraločích zubů a tlustých kroužků, které mu chrastily na kotnících u nohou. Pipi si hned nenuceně sedla na svůj trůn vedle královského.

Měla na sobě tu sukni, v jaké přijela, ale aby byla svátečnější, zastrčila si do vlasů několik červených a bílých květin. Anika taky. Ale Tomy ne. Tomyho by nikdo nepřiměl k tomu, aby si strkal do vlasů květinu.

Jelikož se král Efraim v době své nepřítomnosti nemohl zabývat vládními záležitostmi, dal se teď do vládnutí ze všech sil. Mezitím přišly k Pipině trůnu kurekuredutské dětičky. Z jakéhosi záhadného důvodu si myslely, že bílá pleť je lepší než černá, a proto měly před Pipi, Tomym a Anikou velikánskou úctu. Navíc pro ně Pipi byla princeznou. Když došly až k ní, všechny najednou se vrhly na kolena a sklonily hlavy až k zemi.

Pipi seskočila z trůnu.

„Co to vidím,“ řekla. „Vy si tady taky hraje na píditele? Tak počkejte, to já si budu hrát s vámi!“

Klekla si a čmouchala po zemi.

„Mně se zdá, že už se tu pídili jiní před námi,“ řekla po chvíli čmouchání. „Není tu namouduši ani špendlíček.“

Pipi si zase sedla na trůn. Jen dosedla, už před ní všechny děti opět sklopily hlavy až na zem.

„Upadlo vám něco?“ ptala se jich. „Tady na zemi rozhodně nic není, můžete klidně vstát.“

Kapitán Dlouhá punčocha už byl u Kurekuredutů tak dlouho, že jich několik naučil mluvit svou mateřštinou. Taková těžká slova jako „složenko“ nebo „generálmajor“ ovšem neznali, ale lehčích slov se už naučili dost. I děti rozuměly některým jednodušším výrazům, jako třeba „nech toho“ a podobně. Jeden chlapec, který se jmenoval Momo, byl často poblíž chýší, ve kterých bydleli námořníci z Hopetosy, a poslouchal, jak si povídají, takže se naučil bělošsky i mluvit. Pak tam byla moc hezká černá holčička, která se jmenovala Moana, a ta se taky hodně naučila.

Momo se pokusil Pipi vysvětlit, proč před ní klečí.

„Ty být moc vznešená bílá princezna,“ řekl.

„Já vůbec nebýt moc vznešená princezna,“ odpověděla Pipi. „Já být jednoduše Pipi Dlouhá punčocha a tohle vysedávání na trůně už mě přestalo bavit.“

Seskočila z trůnu. A král Efraim taky. Byl totiž právě s vládními záležitostmi hotov.

Slunce zapadalo do Tichého oceánu jako červená koule a za chvíli se nebe rozhořelo hvězdami. Kurekuredutové rozdělali na vládním náměstí oheň a král Efraim, Pipi, Tomy a Anika i celá posádka Hopetosy si sedli do trávy a dívali se, jak Kurekuredutové tancují kolem ohně.

Tlumené dunění bubnů, nevídané tance, vůně tisíce neznámých květin džungle, jiskřivé hvězdné nebe nad jejich hlavami, to všechno v Tomíkovi a Anice vyvolalo zvláštní náladu. Věčný šum mořských vln jim zněl v uších.

„To je zvláštní ostrov,“ řekl Tomy, když šli s Anikou a s Pipi na kutě v útulné chýši pod kokosovou palmou.

„Mně se tu taky líbí,“ řekla Anika. „Tobě taky, Pipi?“

Ale Pipi ležela zticha s nohama na polštáři, jak byla zvyklá.

„Slyšíte příboj oceánu?“ zeptala se zasněně.

Pipi přivede žraloka k rozumu

Následujícího dne Pipi, Tomy a Anika vylezli z chýše časně zrána, ale kurekuredutské děti byly na nohou už před nimi. Seděly nedočkavě pod kokosovou palmou a čekaly na bělošské děti, až si s nimi přijdou hrát. Povídaly si kurekuredutsky, uměly to samozřejmě plyně, a smály se, že se jim bílé zuby v černých obličejích jen leskly.

Pak táhl celý houf ke břehu s Pipi v čele. Když Tomy a Anika uviděli jemný bílý písek, do kterého se mohli celí zahrabat, a modrající se moře, které zrovna vybízelo ke koupání, samou radostí skákali do výšky. Kousek od břehu vyčníval z vody korálový útes a tvořil tam přirozený vlnolam. Mezi ním a břehem byla hladina v naprostém klidu a leskla se jako zrcadlo. Všechny děti, bílé i černé, si honem svlékly sukýnky a s křikem a smíchem se hrnuly do vody.

Když se vykoupaly, válely se v bílém písku a Pipi, Tomy a Anika se shodli na tom, že by bylo daleko lepší mít černou pleť, protože by to pak byla daleko větší legrace, být olepemý bílým pískem. Když se Pipi zahrabala až po krk do písku, takže jí vyčuhoval jenom pihovatý obličej a dva zrzavé copy, vypadalo to dost legračně. Všechny děti se usadily kolem ní, aby si povídaly.

„Ty nám vypravovat o bílých dětech v bělošské zemi,“ řekl Momo pihovatému obličej, který vykukoval z písku.

„Bílé děti mít moc rády nábosilku“ řekla Pipi.

„Říká se násobilku,“ opravila ji Anika. „A kromě toho to zase není tak docela pravda, že ji děti mají hrozně moc rády,“ dodala dotčeně.

„Bílé děti mít nábosilku moc rády,“ trvala na svém Pipi. „Bílé děti být celé pryč, když jeden den nemít nábosilku.“

Lámaná kurekuredutština Pipi tak vyčerpala, že pak už pokračovala svou mateřtinou.

„Když uvidíte bílé dítě brečet, tak je to úplně jasné, že mu vyhořela škola nebo že má volno nebo že mu paní učitelka zapomněla dát úkol z násobilky. A jak to vypadá, když propuknou prázdniny, o tom radši nemluvme. To pak se ten brek a řev vůbec nedá poslouchat. Když se školní vrata zavřou a začnou letní prázdniny, nezůstane jediné oko suché. Děti táhnou v průvodu domů za zpěvu smutečních písní a skytají pláčem při pomýšlení na to, kolik musí uplynout měsíců, než zase budou mít nábosilku. Je to bída, že se to ani popsat nedá,“ uzavřela s hlubokým povzdechem Pipi.

„Jdi ty!“ říkali Tomy a Anika.

Momo nevěděl, co to nábosilka je, a chtěl, aby mu to někdo vysvětlil. Tomy už se na to chystal, ale Pipi ho předešla.

„Já ti to vyložím,“ řekla. „To je třeba sedm krát sedm je sto dva. Prima, co?!“

„Sedm krát sedm vůbec není sto dva,“ ohradila se Anika.

„Sedm krát sedm je čtyřicet devět,“ řekl Tomy.

„Musíš brát v úvahu, že jsme na ostrově Kurekuredutů,“ prohlásila Pipi. „Tady je úplně jiné podnebí a všechno tu víc roste, takže sedm krát sedm tady musí být mnohem víc.“

„Jdi ty!“ řekli Tomy a Anika.

Z hodiny počtů je vyrušil kapitán Dlouhá punčocha, který jim přišel říct, že se spolu s posádkou Hopetosy a všemi Kurekureduty chystá na několik dní na jeden ze sousedních ostrovů honit divoká prasata. Kapitán Dlouhá punčocha totiž dostal zrovna chuť na čerstvou kančí pečínku. Kurekuredutské ženy pojedou s nimi a budou jim křikem a halasem prasata nahánět Děti by tedy zůstaly doma samy.

„Doufám, že vám tu bez nás nebude smutno,“ staral se kapitán Dlouhá punčocha.

„Smíš hádat třikrát,“ řekla Pipi. „Až mi ukážeš děti, kterým je smutno, když dospělí někam odjedou a nechají je doma, aby se o sebe postaraly samy, až mi takové děti ukážeš, tak se naučím celou nábosilku třeba i pozpátku.“

„To rád slyším,“ řekl kapitán Dlouhá punčocha.

Tak tedy nastoupili on i všichni jeho poddaní, ozbrojeni štíty a oštěpy, do velikých kánoí a pádlovali od břehu.

Pipi dala ruce k ústům jako hlásnou troubu a volala za nimi:

„Dobrou plavbu! Kdybyste se nevrátili k mým padesátým narozeninám, tak dám inzerát do novin, jestli vás někdo nepotkal!“

Když zůstali sami, Pipi, Tomy a všechny ostatní děti se na sebe podívali, a to docela spokojeně. Měli celý nádherný tichomořský ostrov na několik dní úplně pro sebe.

„Co budeme dělat?“ ptali se Tomy a Anika.

„Nejdřív si vylezeme na stromy a nasbíráme si něco k snídani,“ řekla Pipi. Vylezla rychle na palmu a začala trhat kokosové ořechy. Momo a ostatní malí Kurekuredutové se mezitím pustili do trhání plodů chlebovníků a banánů. Potom Pipi rozdělala oheň a začala nad ním ovoce opékat. Děti si sedly do kruhu kolem ní a pořádně se najedly opékaného ovoce a zapily to kokosovým mlékem.

Na ostrově Kurekuredutů neměli žádné koně a všechny černé děti ohromně zajímal kůň, kterého si přivezla Pipi. Kdo si troufal, směl se na něm trochu projet. Moana říkala, že by se ráda někdy přijela do bělošské země podívat, když tam mají taková podivná zvířata.

Pana Nilsona nebylo nikde vidět. Vyrazil si totiž do džungle navštívit své příbuzné.

„Co budeme dělat teď?“ ptali se Tomy a Anika, když kůň děti omrzel.

„Bílé děti chtějí vidět krásné jeskyně, ano, ne?“ zeptal se Momo.

„Bílé děti zajisté chtějí vidět krásné jeskyně, ano, jo,“ ujistila ho Pipi.

Ostrov Kurekuredutů byl korálový ostrov. Na jeho jižní straně strměly vysoké, příkré korálové stěny rovnou do moře a v nich vytvořily vlny a příboj krásné jeskyně. Některé z nich byly až těsně nad mořskou hladinou, ale jiné byly výš v korálových stěnách a v těch si kurekuredutské děti rády hrávaly. Do největší jeskyně si nanosily zásoby kokosů a jiných dobrot. Dostat se tam ovšem nebylo jen tak. Musely tam lézt po příkré stěně a přidržovat se vyčnívajících kamenů a skal. Jinak by byly spadly rovnou do moře. Vlastně by takový pád ani nebyl tak moc nepříjemný, kdyby právě na téhle straně ostrova nebylo tolik žraloků, kteří by si na malých dětech moc rádi pochutnali. Kurekuredutské děti tu přesto sbíraly pod vodou perlorodky, jenže to vždycky jeden z nich hlídal, a jakmile se ve vodě objevila žraloci ploutev, křičel: „Žralok! Žralok!“ V perlorodkách se třpytily krásné perly a děti jich měly v jeskyni celé hromady. Hrály si s nimi kuličky a neměly ani tušení, že by za ně v bělošských zemích mohly dostat spoustu peněz.

Kapitán Dlouhá punčocha si brával několik perel s sebou, když si jel nakoupit šňupací tabák. Přivezl za ně spoustu věcí pro své poddané. Jeho věrní Kurekuredutové se ale měli tak dobře, že o nakoupené věci moc nestáli, a proto děti nechal, ať si s perlami hrají dál.

Tomy hned řekl Anice, aby lezla dolů, aby se do té jeskyně dostali, ale Anika nechtěla ani slyšet. První kus by ještě ušel. Tam skála tvořila dost široký výběžek, po kterém se dalo docela pohodlně jít, ale o kus dál se rychle zužoval a poslední metry k jeskyni se už muselo lézt a držet se, kde se dalo.

„Nikdy!“ prohlásila Anika. „Nikdy!“

Plazit se po skalní stěně, kde skoro není čeho se přidržet, a deset metrů pod sebou mít moře plné žraloků, kteří jenom čekají, až jim tam někdo spadne, kdepak, to nebyla zábava podle Aničina vkusu.

Tomyho to rozzlobilo.

„Do Tichomoří by se neměly brát s sebou sestry,“ prohlásil a plazil se po skalní stěně napřed. „Koukej se na mě! Uděláš jednoduše takhle a pak takhle a...“

Žbluňk! – a Tomy byl ve vodě. Anika hlasitě vykřikla. Dokonce kurekuredutské děti se vyděsily.

„Žralok! Žralok!“ křičely a ukazovaly na moře. Vyčuhovala tam z vody ploutev, která se rychle blížila k Tomymu.

Žbluňk! ozvalo se znova. To do vody skočila Pipi. Připlavala k Tomymu asi tak zároveň se žralokem. Tomy vřeštěl zděšením. Ucítit, jak ho po noze škrábly ostré žraločí zuby. V tom okamžiku popadla Pipi krvelačnou bestii oběma rukama a zvedla ji nad hladinu.

„Že se nestydíš,“ řekla. Žralok se překvapeně rozhlížel kolem sebe a bylo mu z toho všeho nějak nanic. Takhle vysoko ve vzduchu se mu totiž špatně dýchalo.

„Slib, že už to nikdy neuděláš, a já tě pustím,“ pronesla Pipi s plnou vážností. Pak žralokem mrštila vší silou daleko do moře. Žralok honem plaval pryč. Rozhodl se, že se co nejrychleji přestěhuje do Atlantského oceánu.

Tomy se mezitím vyškrábal na malý výčnělek, sedl si tam a třásl se po celém těle. Na noze mu tekla krev. Pipi vylezla za ním. Vedla si velmi podivně. Nejdřív Tomyho zvedla a mačkala ho a tiskla, div duši nevypustil. Najednou ho pustila a sedla si. Sklonila hlavu a přitiskla si

ruce k obličejí. A plakala. Pipi plakala! Tomy, Anika i všechny kurekuredutské děti se na ni překvapeně a vyděšeně dívali.

„Ty plakat, že Tomy skoro být sežrán?“ zeptal se Momo.

„Ne,“ odsekla Pipi a utřela si oči. „Já plakat, že chudák malá hladová žralok dneska nedostat nic k snídani.“

Pipi přivede k rozumu Jima a Bucka

Tomy utržil od žraločích zubů na nohou jenom malé škrábnutí. Když se trochu uklidnil, chtěl do velké jeskyně přece jen dolézt. Pipi upletla z ibiškového lýka provaz a přivázala jej k velikému kameni. Pak dolezla lehce jako kamzík až k jeskyni a tam upevnila druhý konec provazu. Teď se tam odvážila dolézt dokonce i Anika. Měla se čeho držet, takže to nebylo žádné umění.

Byla to nádherná jeskyně, tak veliká, že se tam snadno vešly všechny děti.

„Tahle jeskyně je skoro ještě lepší než ten dutý strom doma u vily Vilekuly,“ řekl Tomy.

„Lepší ne, ale stejně dobrá,“ ohradila se Anika, které se při pomýšlení na dub doma v městečku sevřelo srdce a nechtěla připustit, že by něco mohlo být jinde lepší.

Momo ukázal bílým dětem zásoby ovoce, které si v jeskyni nashromáždili. Mohli by tam bydlet několik týdnů a netrpěli by hladem. Moana jim ukázala vydlabaný bambus plný nejkrásnějších perel. Dala z nich Pipi, Tomymu a Anice, každému plnou hrst.

„Na hraní kuliček jsou to opravdu pěkné věcičky,“ řekla Pipi.

Nejnádhernější ale bylo sedět u otvoru jeskyně, odkud byla vyhlídka na moře, které se třpytilo sluncem. A příjemné bylo lehnout si na břicho a plivat do vody. Tomy vyhlásil soutěž v plivání do dálky. V tom byl Momo opravdový přeborník. Pipi ale nepřekonal. Ta znala způsob, jak plivat mezi předními zuby, že se jí nikdo nevyrovnal.

„Jestli dnes náhodou na Novém Zélandě mrholí,“ řekla, „tak je to na mou odpovědnost.“

Tomymu a Anice to moc nešlo.

„Bílé děti neumět plivat,“ řekl hrdě Momo. Pipi k bílým dětem jaksi nepočítal.

„Cože? Bílé děti že neumějí plivat?“ podivila se Pipi. „To bys teprv koukal! Vždyť se to učí ve školách, a to hned od první třídy! Plivání daleké a plivání vysoké a plivání v běhu. To bys měl vidět Tomíkovu a Aničinu paní učitelku, jak umí plivat! Vyhrála první cenu v plivání v běhu. Ta když běží a plive, tak jásá celé město.“

„Jdi ty!“ ozvali se Tomy a Anika.

Pipi si stínila rukou a zadívala se k obzoru.

„Tamhle se blíží loď,“ řekla. „Malilinká parní loď. To bych ráda věděla, co tu má co pohledávat.“

Opravdu, co ta tu měla co pohledávat! Loď se rychle blížila k ostrovu Kurekuredutů. Kromě několika černošských námořníků na ní byli dva běloši. Jmenovali se Jim a Buck. Byli to dva snědí, velcí chlapi a vypadali jako banditi. A taky to byli banditi!

Když byl jednou kapitán Dlouhá punčocha v obchodě nakoupit šňupací tabák, byli tam i Jim a Buck. Viděli, jak kapitán Dlouhá punčocha položil na pult dvě neobvykle veliké a krásné perly, a slyšeli ho, jak říká, že na ostrově Kurekuredutů si s takovými perlami hrají děti kuličky. Od té chvíle měli ti dva jediný cíl: dostat se na ostrov Kurekuredutů a odvézt si odtamtud spousty perel. Věděli, jakou má kapitán Dlouhá punčocha obrovskou sílu, a nepodceňovali ani posádku Hopetosy. Proto se rozhodli využít příležitosti, až jednou všichni muži z ostrova odplují na lov. A taková příležitost teď nadešla. Byli schováni za jedním z okolních ostrovů a dalekohledem pozorovali, jak kapitán Dlouhá punčocha se svými námořníky a všemi Kurekureduty v kánoích odplouvají z ostrova. Čekali, dokud kánoe nezmizely z dohledu.

„Vyhodit kotvu!“ křikl Buck, když s parníkem připluli blízko k ostrovu. Pipi je s dětmi z jeskyně tiše pozorovala. Kotva byla spuštěna. Jim a Buck seskočili do joly a veslovali ke břehu. Jejich černošští námořníci dostali příkaz zůstat na lodi.

„Připlížíme se k vesnici a překvapíme je,“ řekl Jim. „Doma asi zůstaly jenom ženy a děti.“

„Jo,“ řekl Buck. „Ostatně v kánoích bylo tolik žen, že tu asi zůstaly jenom děti. Doufám, že právě hrají kuličky, hahahá!“

„A pročpak?“ vykřikla z jeskyně Pipi. „Vy taky rádi hrajete ku-ličky? To já mám radši přeskakování roznožmo.“

Jim a Buck zprvu žasli, když uviděli Pipi a ostatní děti, jak na ně vykukují z jeskyně. Pak se jim ale ústa pomalu protáhla do spokojeného

šklebu.

„Tak tamhle je máme,“ řekl Jim.

„Výborně,“ řekl Buck. „Tohle vyřídíme jedna dvě.“

Přesto se rozhodli raději použít lsti. Nevěděli totiž, kde děti mají perly schované. Raději si je získají vlídností. Předstírali, že nepřijeli kvůli perlám, ale že si sem vyjeli jen tak na výlet. Bylo jim horko a byli celí zpocení a Buck řekl, že by se nejdřív mohli vykoupat.

„Jenom co se vrátím na loď pro plavky,“ řekl.

A vrátil se pro plavky. Jim mezitím čekal na břehu.

„Máte tu pěkné koupání?“ zvolal úlisně na děti.

„Výborné,“ volala Pipi. „Hlavně pro žraloky, koupou se tu každý den.“

„Ale jdi,“ zasmál se Jim, „tady přece žádní žraloci nejsou.“

Přesto ale dostal trochu strach, a když přišel Buck s plavkami, zmínil se mu o tom.

„Hlouposti,“ odbyl ho Buck. Pak zavolal na Pipi: „To jsi říkala ty, že se tady nemáme koupat?“

„Kdepak,“ odpověděla Pipi. „To jsem neříkala.“

„A to se na ni podívejme!“ rozkřikl se Jim. „Copak jsi před chvílí neříkala, že tu jsou žraloci?“

„To ano. Ale že byste se tady neměli koupat, to jsem neříkala. Můj dědeček se tu koupal vloni.“

„Tak vidíš,“ uklidnil se Buck.

„A tenhle pátek už se vrátil z nemocnice,“ dodala Pipi. „Dali mu tak parádní protézy, že mu je kdekdo závidí.“

Pipi zamyšleně plivla do vody.

„Tak vlastně nevím, proč byste se tu nevykoupali. Jiná věc je, že kdo se tu vykoupe, určitě tady nějakou tu nohu nebo ruku nechá. Ale vzhledem k tomu, že se dnes protézy dostanou za korunu kus, byli byste pěkní škrobi, kdybyste si kvůli tomu odřekli takovou posilňující koupel.“

Znovu plivla do vody.

„Ostatně dědeček má z těch protéz radost jako dítě. Říká, že jsou k nezaplacení, hlavně když se pere.“

„Víš, co si myslím?“ řekl Buck. „Já si myslím, že lžeš. Tvůj dědeček přece nemůže být žádný mladík. Copak se takový starý člověk pere?“

„To si pište, že jo!“ rozkřikla se Pipi. „Je to ten nejvzteklejší děda, jaký kdy někoho praštil protérou do hlavy. Ten když se nemůže od rána do

večera prát, tak se necítí ve své kůži a zlostí se pak kouše sám do nosu.“

„Co to žvaníš!“ řekl Buck. „Copak se může sám kousat do nosu?“

„Samozřejmě,“ ujišťovala ho Pipi. „Stoupne si na židli, aby dosáhl.“

Buck o tom chvíli přemýšlel, ale pak zaklel a řekl:

„Já už ty tvoje povídačky nemůžu poslouchat. Pojd', Jime, převléknem se do plavek.“

„Taky ale má nejdelší nos na světě,“ pokračovala Pipi. „Má pět papoušků a všichni se mu tam klidně vejdou. Sedávají mu na nose jeden vedle druhého.“

To už Bucka rozzlobilo.

„Víš co, ty zrzavý spratku, ty jsi ten nejprolhanější harant, jakého jsem kdy viděl. To se nestydíš? To mi chceš namluvit, že tvému dědečkovi může sedět na nose pět papoušků najednou? Vedle sebe? Přiznej, že to je lež!“

„Je,“ přisvědčila smutně Pipi. „Je to lež.“

„Tak vidíš,“ řekl Buck. „Neříkal jsem to?“

„Je to hrozná, strašná, příšerná lež,“ řekla Pipi ještě smutněji.

„To mi bylo hned jasné,“ řekl Buck.

„Protože ten pátý papoušek,“ dodala Pipi a hořce se rozplakala, „ten pátý papoušek musí stát na jedné noze!“

„Táhni k čertu,“ řekl Buck a šel s Jimem za keř převléknout se do plavek.

„Pipi, vždyť žádného dědečka nemáš,“ ozvala se vyčítavě Anika.

„Nemám,“ přisvědčila vesele Pipi, „a to se musí?“

Buck byl s převlékáním hotov první. Udělal ze skály parádní skok do vody a plaval dál od břehu. Děti ho z jeskyně se zájmem sledovaly. Najednou uviděly, jak se nad hladinou na okamžik zablýskla žraločí ploutev.

„Žralok! Žralok!“ křičel Momo.

Buck, který právě s požitkem šlapal vodu, se otočil a uviděl strašlivého dravce, jak se blíží přímo k němu.

Plaval ke břehu takovou rychlostí, že tak rychle ještě nikdy nikdo plavat nedokázal. Ve dvou vteřinách byl u břehu a vyběhl z vody. Měl vztek i strach a zamlouval si, že to všechno zavinila Pipi.

„Holka jedna zatracená!“ křičel. „Vždyť je tady plno žraloků.“

„Copak jsem to neříkala?“ řekla Pipi a naklonila hlavu sladce na stranu. „Já nelžu pořád, jenom někdy!“

Jim a Buck se zase šli za keř obléknout. Řekli si, že je čas postarat se o perly. Třeba se kapitán Dlouhá punčocha a ti ostatní brzy vrátí.

„Poslyšte, dětičky,“ řekl Buck. „Slyšel jsem, že se tu někde v okolí dobře loví perly. Je to pravda?“

„Jéje,“ řekla Pipi. „Tady na dně je všude perel, že se o ně zakopává. Potopte se a uvidíte.“

Ale do toho se Buckovi nechtělo.

„V každičké perlorodce najdete velikou perlu,“ řekla Pipi. „Asi takovouhle.“ A ukázala jim velikánskou perlu, která se nádherně třpytila.

Když ji Jim a Bučíc uviděli, byli tak chtiví ji dostat, že svou chtivost málem nedokázali ovládnout.

„Nemáte jich víc?“ zeptal se Jim. „My bychom je od vás koupili.“

To ovšem nebylo pravda. Jim a Buck na kupování perel ani neměli peníze. Chtěli děti jenom oklamat.

„Takových pět nebo šest litrů perel tu v jeskyni máme,“ řekla Pipi.

Jim a Buck už svou radost nedokázali skrýt.

„Výborně,“ řekl Buck. „Přineste je sem, my je od vás koupíme všechny.“

„To nejde,“ odtušila Pipi. „S čím by si pak děti hrály kuličky?“

Po dlouhém dohadování Jim a Buck nakonec pochopili, že perly žádnou lstí nezískají. Rozhodli se, že se jich zmocní násilím. Věděli už, kde jsou. Stačí přelézt do jeskyně a vzít si je.

Jenže to by pro ně museli šplhat. Během hovoru Pipi pro jistotu uvolnila provaz z ibiškového lýka. Měla jej schovaný v jeskyni.

Vyhlídka, že budou muset do jeskyně lézt, Jima ani Bucka příliš nelákala. Ale nic jiného jim nezbývalo.

„Lez, Jime,“ řekl Buck.

„Radši lez první ty, Bucku,“ odpověděl Jim.

„Ne, lez ty, Jime,“ řekl Buck. Byl z nich silnější. A tak Jimovi nezbývalo než poslechnout. Zoufale se chytal výčnělků, na které dosáhl. Po zádech mu stékaly potůčky studeného potu.

„Jen se pořádně drž, nebo spadneš,“ povzbuzovala ho Pipi.

Vtom Jim spadl. Buck stál na břehu a křičel a klel. Jim křičel taky, protože uviděl dva žraloky, kteří plavali přímo k němu. Když už byli jenom metr od něho, hodila jim Pipi rovnou na huby kokos. To je na chvíli vyděsilo a ta chvílka právě stačila, aby Jim doplaval ke břehu a

vydrápal se na plošinku v korálovém útesu. Z šatů mu crčela voda a vypadal zoufale. Buck mu nadával.

„Zkus si to sám a uvidíš,“ odsekl mu Jim.

„Taky že to zkusím,“ řekl Buck a pustil se do toho.

Všechny děti sledovaly, jak leze. Anika se trochu bála, protože se k nim pomalu přibližoval.

„Ne, ne, tamtudy nelez, nebo spadneš,“ radila Pipi.

„A kudy teda?“, ptal se Buck.

„Tamhle,“ ukázala mu rukou Pipi. Buck se podíval k nohám.

„Takhle těch kokosů spotřebujeme hrozně moc,“ řekla Pipi, když v příštím okamžiku házela do vody další kokos, aby před žraloky zachránila Bucka, který se právě plácal ve vodě. Nakonec se přece dostal šťastně na břeh. Byl zlostí bez sebe, ale nebál se. Hned se zase pustil do dalšího pokusu. Vzal si do hlavy, že se do jeskyně dostane a že perly budou jeho.

Tentokrát se mu to dařilo trochu líp. Byl už skoro u vchodu do jeskyně a vítězně křičel:

„Teď si to s vámi, spratkové, vyřídím!“

Pipi vystrčila ukazováček a kapánek ho šťouchla do břicha.

Žbluňk!

„To sis nemohl vzít jeden kokos do vody s sebou?“ volala za ním Pipi a hodila kokos jednomu vtíravému žralokovi rovnou na hubu. Tentokrát ale připlouvalo žraloků víc, takže musela hodit několik kokosů. Jeden z nich spadl náhodou Buckovi na hlavu.

„Božítku, to jsi ty?“ vyhrkla Pipi, když Buck vykřikl. „Takhle shora vypadáš dočista jako žralok!“

Jim a Buck se rozhodli, že radši počkají, dokud děti z jeskyně nevylezou samy.

„Až dostanou hlad, tak se budou chtít odtamtud dostat,“ řekl výhružně Buck. „A pak si to s nimi vyřídíme.“

Na děti křikl:

„Snad v té jeskyni nechcete umřít hlady? To by mi vás bylo opravdu líto!“

„Máš dobré srdce,“ řekla Pipi. „Ale nemusíš o nás mít strach, na takových čtrnáct dní máme všeho dost a pak si zavedeme příděly, aby nám kokosy stačily.“

Rozbila veliký kokos, nejdřív z něho vypila kokosové mléko a pak se pustila do jídla.

Jim a Buck zakleli. Slunce už zapadalo. Museli se připravit na noc. Odplout zpátky na loď a vyspat se na ní si netroufali, to by jim mohly děti s perlami utéci. Nezbývalo jim než si lehnout v mokrých šatech na tvrdou korálovou skálu. Moc příjemné to nebylo.

V jeskyni děti jedly kokosové ořechy a plody chlebovníku a oči se jim jen leskly. Chutnalo jim, bylo tu hezky a bylo to napínavé. Tu a tam vykoukly, aby se podívaly, co dělá Jim a Buck. Byla už taková tma, že na ně skoro neviděly. Zato je tam dole slyšely nadávat a klít.

Najednou se spustila tak prudká průtrž mračen, jaké se vyskytují jen v tropech. Z nebe se lily vodopády deště. Pipi z jeskyně vystrčila špičku nosu.

„Vy ale máte štěstí,“ křikla na Jima a na Bucka.

„Jaké štěstí?“ ptal se Buck pln naděje. Myslel totiž, že si to děti rozmyslely a chtějí jim perly dát. „Jak to myslíš, že máme štěstí?“

„Že jste byli celí promočení, ještě než se spustil liják. Jinak byste teď přece promokli na kůži, ne?“

Zdola se ozvaly kletby, ale jestli to byl Jim, nebo Buck, to Pipi nepoznala.

„Dobrou noc, spěte sladce!“ volala Pipi. „My už taky spíme.“

Děti si v jeskyni lehly na zem. Tomy a Anika leželi hned vedle Pipi a drželi se s ní za ruce. Leželo se jim krásně. V jeskyni bylo příjemně teplo. Venku šuměl déšť.

Pipi má Jima a Bucka až po krk

Děti krásně spaly celou noc. Zato Jimovi a Buckovi se vedlo hůř. Proklínali déšť, a když přestalo pršet, začali se hádat, čím to byla vina, že ještě žádné perly nemají, a čím to vlastně byl nápad sem plout. Ale když vyšlo slunce a vysušilo jim promočené šaty a do růžová vyspalá Pipi vykoukla z jeskyně a popřála jim dobrého jitra, byli zase odhodláni perel se zmocnit a vrátit se odtud jako boháči. Jenom nevěděli, jak to provést.

Mezitím začal děti postrádat Pipin kůň. Také Pan Nilson se vrátil z návštěvy u příbuzných v džungli a říkal si, kdepak asi ty děti vězí.

Kromě toho si dělal starost, co řekne Pipi, až se doví, že ztratil slamáček.

Pan Nilson vyskočil na koně a sedl si mu na ohon a tak se vydali hledat Pipi. Dostali se až na jižní stranu ostrova. A tam uviděli, jak Pipi vystrkuje hlavu z jeskyně. Kůň vesele zařehotal.

„Koukej, Pipi, přišel tvůj kůň!“ křičel Tomy.

„A Pan Nilson mu sedí na ohonu,“ křičela Anika.

Jim a Buck to slyšeli. Pochopili že kůň, který se tam objevil, patří Pipi, té zrzavé holce v jeskyni.

Buck šel ke koni a vzal ho za hřívu.

„Poslouchej, spratku,“ křikl na Pipi. „Já ti toho koně zabiju.“

„Chceš mi zabít koně, mou velikou lásku?“ volala Pipi. „Mého roztomilého, hodného koníčka? To nemyslíš vážně!“

„Budu muset,“ řekl Buck, „jestli nám nepřineseš perly. Ale všechny, rozumíš! Jinak ti teď hned zabiju koně.“

Pipi se na něho podívala s vážnou tváří.

„Prosím,“ řekla. „Moc tě prosím, nezabíjej mi koně a neber perly.“

„Už jsem řek,“ zahromoval Buck. „Sem s perlami, a okamžitě! Jinak...!“

A Jimovi řekl tiše:

„Jen počkej, až přileze s perlami. Pak ji seřežu, že zmodrá, protože jsme kvůli ní celou noc mokli. Koně vezmeme s sebou a prodáme ho na jiném ostrově.“

Na Pipi zavolal:

„Tak co bude? Přilezeš, nebo ne?“

„Tak já přilezu,“ řekla Pipi. „Ale nezapomeň, že sis o to sám řekl.“

Pipi lezla po výčnělcích skalní stěny, jako by to byla pohodlná procházka, a skočila na plošinu, kde stáli Jim, Buck a kůň. Zastavila se u Bucka. Stála před ním, malá, hubená, v kratičké sukýnce a se zrzavými copy trčícími do stran. Oči se jí leskly zvláštním leskem.

„Kde máš ty perly, spratku?“ křikl Buck.

„Dnes žádné perly nebudou,“ řekla Pipi. „Místo hraní s perlami si můžete skákat jeden přes druhého roznožmo.“

Buck zařval, až se Anikat v jeskyni celá zachvěla.

„Tak ale zabiju nejen koně, ale i tebe!“ řval Buck a hnal se na Pipi.

„Jenom pomalu, dobrý muži,“ řekla Pipi. Popadla ho kolem pasu a vyhodila ho tři metry vysoko do vzduchu. Když zase spadl dolů, pořádně se uhodil o útes. Jim oživil. Rozehnal se po Pipi, ale ta uskočila

stranou a spokojeně se zasmála. Okamžik nato už letěl směrem k světlé jitřní obloze i Jim. A tak seděli na útesu Jim i Buck a hlasitě úpěli. Pipi je popadla každého jednou rukou.

„Vy jste do té hry s kuličkami moc hrr;“ řekla. „Zábava je krásná věc, ale všechno má své meze.“

Odnesla je k jole a hodila je do ní.

„Jed'te si domů a řekněte mamince, ať vám dá pětník na obyčejné kuličky,“ řekla. „Ujišťuju vás, že si s nimi vyhraje stejně dobře jako s perlami.“

Za chvíli už parní loď zvedla kotvu a vzdalovala se od ostrova Kurekuredutů. Od té doby se v těchto vodách neobjevila.

Pipi poplácala koně. Pan Nilson jí skočil na rameno. Za nejbzdálenějším výběžkem ostrova se objevila dlouhá řada kánoí. Kapitán Dlouhá punčocha a jeho družina se vraceli z úspěšného lovu. Pipi je vítala křikem a máváním a ti v kánoích zdravili zdviženými pádly.

Pipi rychle připevnila provaz, aby Tomy, Anika a všechny ostatní děti mohly zase bezpečně z jeskyně vylézt. Když kánoe vplouvaly do zátoky, kde kotvila Hopetosa, byly už všechny děti na místě a vítaly je.

Kapitán Dlouhá punčocha pohladil Pipi.

„Byl tu klid?“, zeptal se.

„Naprostý klid“ řekla Pipi.

„Ale Pipi, vždyť to není pravda,“ vyhrkla Anika. „Tady se přece děly strašné věci!“

„Máš pravdu, málem bych zapomněla,“ řekla Pipi. „Klid tu tedy, táto Efraime, nebyl. Jen co odejdeš, stane se vždycky něco hrozného.“

„A copak se stalo, milé dítě?“ staral se kapitán Dlouhá punčocha.

„Něco strašného,“ řekla Pipi. „Pan Nilson ztratil slamáček.“

Pipi opouští ostrov Kurekuredutů

Pak přišly nádherné dny na nádherném ostrově, kde uprostřed třpytivé modré vody svítilo slunce a voněly květiny.

Tomy a Anika byli tak opálení, že byli od kurekuredutských dětí téměř k nerozeznání, a Pipi byla všude po těle samá piha.

„Tahle tichomořská cesta ze mě udělá učiněnou krasavici,“ libovala si. „Jsem teď pihovatější než kdy dřív. Jestli to takhle půjde dál, tak budu

za chvíli přímo neodolatelná.“

Momo a Moana a ostatní kurekuredutské děti už si to mysleli dávno, že Pipi je neodolatelná. Nikdy si tak nevyhráli jako s ní a měli ji stejně rádi jako Tomy a Anika. Měli ovšem rádi i Tomyho a Aniku a Tomy a Anika měli rádi je. Proto byli rádi pohromadě a hráli si spolu od rána do večera. Často chodili do jeskyně. Pipi tam nanosila pokrývky, aby mohli v jeskyni kdykoli přenocovat a měli tam ještě větší pohodlí než tu první noc. Kromě toho Pipi udělala provazový žebřík, který sahal až k hladině vody pod jeskyní. Děti po něm lezly nahoru a dolů a mohly se koupat a plácet se ve vodě podle chuti. Už se neměly čeho bát. Pipi ohradila velký úsek sítěmi, aby na ně žraloci nemohli. Děti hrozně rády plavaly i do jeskyní, ve kterých byla voda. Tomy a Anika se taky naučili potápět a sbírat na dně perlorodky. V první perlorodce, kterou Anika našla, byla veliká, krásná růžová perla a Anika se rozhodla, že si ji vezme s sebou domů a dá si ji zasadit do prstýnku, aby měla na ostrov Kurekuredutů pěknou památku.

Někdy si děti hrávaly, že Pipi je Buck, který se chce dostat do jeskyně a ukrást jim perly. Tomy vytáhl žebřík, aby se Pipi musela šplhat po skále jen tak. Když Pipi dolezla k jeskyni a strčila hlavu do otvoru, křičely děti: „Buck je tu! Buck je tu!“ a šťouchaly ji do břicha, aby spadla pozadu do moře. Pipi se pak plácala ve vodě, takže jí bylo vidět jenom nohy, a děti se smály, div nespady za ní.

Když je jeskyně omrzela, hráli si všichni v bambusovém domě. Postavili si jej sami, ovšem Pipi toho udělala nejvíc. Byl to velký, úplně čtverhranný dům z tenkého bambusu a dalo se po něm lézt nahoře i uvnitř, jak kdo chtěl. Hned vedle něho stála vysoká kokosová palma. Pipi do kmene palmy vysekala schůdky, po kterých se dalo vylézt až na vrcholek. Tam měly děti krásnou vyhlídku. Mezi dvě jiné palmy zase Pipi napjala houpačku z ibiškového lýka. Byla to výborná houpačka. Když jste se na ní pořádně rozhoupali a pak se pustili, letěli jste obloukem až do vody. Pipi se tak rozhoupala a odletěla tak daleko do vody, že jednoho krásného dne, jak říkala, doletí do vody až někde v Austrálii, a to bude taková šupa, že ten, co mu spadne na hlavu, se hned tak nevzpamatuje.

Děti taky chodily na výlety do džungle. Byla tam vysoká hora s vodopádem, kde se voda řítí ze strmé skály. Pipi si vzala do hlavy, že projede vodopád v sudu, a taky to udělala. Přinesla si z Hopetosy sud a

vlezla si do něj. Momo a Tomy přidělali víko a pomohli jí odkutálet sud do vodopádu. Řítil se dolů takovou rychlostí, že se roztránil na kusy. Pipi zmizela ve vodě a děti už myslely, že ji nikdy neuvidí. Najednou ale vyklouzla z vody, vylezla na břeh a řekla:

„Tyhle sudy dosahují docela slušných rychlostí.“ Tak plynuly dny jeden po druhém a blížilo se období dešťů, kdy měl kapitán Dlouhá punčocha ve zvyku zavřít se v chýši a hloubat o životě. Měl proto obavy, že se Pipi v období dešťů na ostrově Kurekuredutů nebude líbit. Tomy a Anika zase vzpomínali, co asi dělá maminka a tatínek. Rádi by byli na Štědrý den doma. Proto je ani zvlášť nezarmoutilo, když se jich Pipi jednou ráno zeptala:

„Co byste tomu říkali, kdybychom se zase jeli podívat domů do vily Vilekuly?“

Pro Moma, Moanu a ostatní kurekuredutské děti nadešel den velkého smutku, když Pipi, Tomy a Anika nastoupili na loď, aby se vrátili domů. Pipi ovšem slíbila, že se k nim na ostrov Kurekuredutů zase přijedou brzy podívat. Kurekuredutské děti upletly věnce z bílých květů a pověsily je Tomymu, Pipi a Anice kolem krku. Loď odplouvala do dále a nad vodami se nesly tóny smutné písně, kterou kurekuredutské děti zpívaly na rozloučenou. Kapitán Dlouhá punčocha stál na břehu mezi nimi. Zůstal tu, aby se mohl starat o vládní záležitosti. Fridolf si zase vzal na starost, že děti odveze v pořádku domů. Kapitán Dlouhá punčocha mával velkým kapesníkem a čas od času se do něho zarmouceně vysmrkal. Pipi, Tomy a Anika plakali, až jim slzy tekly proudem, a mávali kapitánovi Dlouhé punčoše i černošským dětem, dokud jim nezmizeli z dohledu.

Celou cestu domů jim vál příznivý vítr.

„Radši ta vaše spodní trička vytáhneme hned teď, dokud je čas, než vplujeme do Severního moře,“ řekla Pipi.

„Co se dá dělat,“ souhlasili Tomy a Anika.

Brzy se ukázalo, že navzdory dobrému větru Hopetosa domů do vánoc nedopluje. Tomyho a Aniku to mrzelo. Z vánočního stromečku a z Ježíška tedy nebude nic!

„To jsme mohli zrovna zůstat na ostrově,“ říkal Tomy.

Anika ale přece jenom chtěla domů, už se jí stýskalo po rodičích. Že jim vánoce nevyjdou, to ovšem byla škoda – v tom se oba shodli.

Jednoho večera na začátku ledna už za tmy konečně uviděli světla městečka. Byli doma.

„Tak, a výlet do Tichomoří končí,“ řekla Pipi, když přecházela s koněm po můstku na pevninu.

Nikdo jim nepřišel naproti, protože nikdo nevěděl, kdy připlují. Pipi vysadila Tomyho, Aniku a Pana Nilsona na koně a jeli k vile Vilekule. Kůň se bořil ve sněhu a Tomy a Anika museli napínat zrak, aby v chumelenici viděli na cestu. Za chvíli budou u tatínka a u maminky. Najednou si uvědomili, jak se jim po nich stýskalo.

Y domě u Settergrenů se svítilo a oknem bylo vidět, jak Tomíkovi a Aničini rodiče právě sedí u stolu.

„Támhle je máma a táta,“ řekl Tomy. A znělo to moc a moc spokojeně. Zato vila Vilekula byla celá zasněžená a v úplné tmě.

Anice bylo až k pláči při pomyšlení, že tam Pipi bude sama.

„Pipi, nemohla bys být první noc u nás?“ zeptala se.

„To ne,“ řekla Pipi a před vratky seskočila z koně rovnou do sněhu. „Musím to tady dát nejdřív trochu do pořádku.“

A šlapala domů hlubokými závějemi, které jí sahaly až po pás. Kůň šlapal za ní.

„Vždyť tam budeš mít zimu, když se tam tak dlouho netopilo,“ namítal Tomy.

„To nic,“ řekla Pipi. „Dokud srdce tluče a krev je horká, tak člověku žádná zima neublíží.“

Pipi Dlouhá punčocha nechce být velká

To bylo objímání a líbání, když Tomy a Anika přišli domů, a toho jídla, co maminka honem nanosila na stůl, aby se pořádně navečeřeli. A jak je potom s tatínkem ukládala do postele! Pak u nich rodiče ještě dlouho seděli a děti vyprávěly, co všechno na ostrově Kurekuredutů zažily. Všichni měli velikánskou radost! Jediná smutná věc byla, že to nevyšlo s těmi vánoce. Tomy a Anika ani neřekli, jak je to mrzí, že přišli o vánoční stromek a o Ježíška. Vracet se po tak dlouhé cestě domů, to je zvláštní a neobvyklá věc, a kdyby se byli vrátili zrovna na Štědrý večer, tak by to všechno bylo přece jenom ještě daleko lepší.

Tomymu a Anice taky trochu zatrnulo, když pomysleli na Pipi. Jistě už ve vile Vilekule leží v posteli s nohama na polštáři a s hlavou pod

pokrývkou, ale je tam sama. Řekli si, že k ní musí hned zítra co nejdřív zajít.

Jenže následující den je maminka nechtěla nikam pustit, protože byli už tak dlouho pryč a kromě toho čekali na oběd babičku, která se s dětmi taky chtěla přivítat. Tomy a Anika si dělali starosti, co Pipi dělá, a když se kvečeru začalo stmívat, už to nemohli vydržet.

„Musíme se na ni jít alespoň podívat,“ řekl Tomy.

„Tak běžte,“ řekla paní Settergrenová. „Ale ať jste brzy doma!“

A Tomy a Anika běželi.

Když přišli k vrátkům vily Vilekuly, zůstali zkoprnělí stát. Vypadalo to tam úplně jako na vánoční pohlednici.

Vila ležela ve sněhu jako v peřince a ve všech oknech se vesele svítilo. Na verandě hořela pochodeň a vrhala světlo kolem dokola na sněh. Na cestě k verandě byl sněh odklizen, takže se Tomy a Anika nemuseli brodit žádnými závějemi.

Právě na verandě zdupávali z bot sněh, když se otevřely dveře a v nich stála Pipi.

„Veselé vánoce přeju,“ řekla. A už je hnala do kuchyně. V kuchyni – namouduši – stál vánoční stromek! Svíčky hořely a sedmnáct prskavek jiskřilo a prskalo a všechno dohromady tu šířilo útulný čmoud. Na prostřeném stole byl pravý švédský vánoční nákyp, šunka, salám a jiná švédská vánoční jídla, a dokonce i perníkové figurky a vánoční pečivo. V kamnech hořelo a vedle truhlíku na dříví stál kůň a na uvítanou zdvořile hrabal předním kopytem. Pan Nilson poskakoval mezi prskavkami po vánočním stromku.

„Pan Nilson měl sedět na větvi jako ozdoba,“ řekla přísně Pipi, „ale on nechce chvíli posedět.“

Tomy a Anika ze sebe nevypravili jedině slovo.

„Pipi,“ vyhrkla nakonec Anika. „To je nádhera! Jak jsi to všechno stihla?“

„Já už jsem taková příčinlivá povaha,“ řekla Pipi.

Tomy a Anika z toho měli ohromnou radost.

„To jsem rád, že jsme zase ve vile Vilekule,“ řekl Tomy.

Sedli si ke stolu a pustili se do vánočních jídel a do perníkových figurek a vánočního pečiva a chutnalo jim to snad dokonce ještě o něco líp než banány a kokosové ořechy.

„Teď ale vlastně nejsou Vánoce,“ řekl Tomy.

„Jsou,“ řekla Pipi. „Ve vile Vilekule jde kalendář pozadu. Budu si ho muset dát seřídít, aby se mi neopožďoval.“

„To je nádhera,“ řekla Anika. „Tak nám vánoce přece jen neutekly. Jenom Ježíšek nám utekl.“

„Dobře žes mi to připomněla,“ řekla Pipi. „Já jsem vám nějakého Ježíška schovala. Musíte si ho ale najít.“

Tomy a Anika byli nadšením celí pryč a horempádem se dali do hledání. Tomy našel v truhlíku na dříví veliký balíček, na kterém stálo napsáno TOMY. Byly v něm barvičky. Anika našla pod stolem balíček, na kterém zase stálo ANIKA, a když jej rozbalila, našla v něm krásný červený slunečník.

„Ten si vezmu s sebou, až příště pojedeme na ostrov Kurekuredutů,“ řekla. Nad kamny visely další dva balíčky. V jednom byl malinký džíp pro Tomyho a ve druhém našla Anika nádobí pro panenky. Kůň měl v ohonu taky zavěšený docela malý balíček, ve kterém byly hodiny do Tomyho a Aničina dětského pokoje. Když všechny dárky našli, div Pipi ze samé vděčnosti neumačkali.

Pipi stála u okna a dívala se, co je na zahradě sněhu.

„Zítřa postavíme ze sněhu veliký dům,“ řekla. „A večer si tam budeme svítit svíčkami.“

„Ano!“ jásala Anika. Byla čím dál spokojenější, že jsou zase doma.

„Právě o tom uvažuju, jestli bychom si nemohli udělat sjezdovku ze střechy rovnou dolů do závějí,“ řekla Pipi. „Chtěla bych naučit koně jezdit na lyžích. Jenom pořád nevím, jestli by měl mít čtyři lyže, nebo jenom dvě.“

„To si zítřa užijeme legrace!“ těšil se Tomy. „Máme štěstí, že jsme přijeli domů uprostřed vánočních prázdnin.“

„Všude si užijem legrace,“ řekla Anika. „Tady ve vile Vilekule i na ostrově Kurekuredutů a všude.“

Pipi souhlasně přikývla. Všichni tři si vylezli na stůl.

Tomy se najednou zachmuřil.

„Já nechci být nikdy velký,“ prohlásil.

„Já taky ne,“ přidala se Anika.

„To je fakt, být velký, to stojí za starou bačkoru,“ souhlasila Pipi. „Dospělí lidé si vůbec nikdy neužijí žádnou legraci. Jsou pořád jenom samá otravná práce a hloupé šaty a kuří oka a daň z přijímání.“

„Daň z příjmu, a ne z přijímání,“ opravila ji Anika.

„To máš prašť jako uhod,“ řekla Pipi. „A navíc jsou samá pověra. Stačí, aby si člověk při jídle strčil do pusy nůž, a už je oheň na střeše. A tak různě.“

„A vůbec si neumějí hrát,“ přidala se Anika. „To je hloupé, že musíme vyrůst!“

„Kdo říká, že musíme,“ namítla Pipi. „Jestli se nemýlím, tak tady někde na to mám pilulky.“

„Jaké pilulky?“, divil se Tomy.

„Takové moc zdravé pilulky, po kterých se neroste a nikdy z člověka není dospělý,“ řekla Pipi a seskočila ze stolu. Dala se hned do hledání a prohledala všechny skříně a zásuvky, až nakonec našla něco, co se navlas podobalo třem zažloutlým hráškům.

„Hrách,“ vyhrkl užasle Tomy.

„Kdepak hrách,“ řekla Pipi. „Tohle není hrách. To jsou strčprstkrcké pilulky. Dostala jsem je kdysi dávno v Rio de Janeiru od jednoho starého indiánského náčelníka, když jsem se mu náhodou zmínila, že o to nijak zvlášť nestojím, abych vyrostla a byla dospělá.“

„A na to stačí tyhle malé pilulky?“ zeptala se pochybovačně Anika.

„Jéje, a jak,“ ujišťovala ji Pipi. „Ale musíš je sníst ve tmě a říct přitom: Strčprstkrcká pilulko, nechci vyrůst, čárymáryfulko.“

„Snad strčprstkrcká pilulko, a ne pilulko?“ chtěl to Tomy vylepšit.

„Ne, kdepak,“ řekla Pipi. „V tom je právě ten vtip. To já vím, že většina lidí říká pilulko, a to je právě to nejhorší, co se jim může stát, protože v tu ránu začnou růst jako z vody. Jeden kluk jednou takovou pilulku snědl, ale řekl přitom strčprstkrcká pilulko místo pilulko. A začal růst a růst, až z něho šel strach. Několik metrů za den. Prostě hrůza. Dokud nebyl větší, než že mohl jíst jablka přímo ze stromů jako žirafa, tak to ještě šlo, a dokonce to byla určitá výhoda. Jenomže pak už nemohl ani to, i na to už byl moc veliký. Když k nim přišly domů tety na návštěvu a chtěly říct: A to se podívejme, jak jsi krásně vyrostl!, tak to musely křičet do megafonu, aby je vůbec slyšel. Byly z něho vidět jenom dlouhé, hubené nohy, které nahoře mizely v oblacích jako dva vlajkové stožáry. Pak už se ani neozýval, totiž jednou se ozval, to když olízl slunce a popálil si jazyk, až mu naskočily puchýře. Zařval, že na zemi zvadly všechny kytky. Ale to taky bylo naposled, co se ozval. Ovšem ty nohy tam v okolí Rio de Janeira asi chodí dodnes a dodnes působí zmatek v dopravě.“

„Já si tu pilulku netroufám sníst,“ děsila se Anika. „Co když to řeknu špatně.“

„Proč bys to řekla špatně,“ uklidňovala ji Pipi. „Kdybych myslela, že to řekneš špatně, tak bych ti ji nedávala, protože bych si potom mohla hrát nanejvýš s tvýma nohama a to by mě nebavilo. Tomy, já a tvé dvě nohy, to by, pane, byla společnost! Tak se, Aniko, neboj, řekneš to správně!“

Nejdřív zhasli všechny svíčky. V kuchyni nastala úplná tma, jenom dvířky u kamen pronikalo trochu světla. Děti si sedly dokolečka na podlahu a vzaly se za ruce. Pipi dala Tomymu a Anice po jedné strčprstkrcké pililulce. Bylo to tak napínivé, že měli pocit, jako by jim po zádech lezli mravenci. Za okamžik budou mít pililulky v žaludku a pak neporostou a nebudou vůbec nikdy velcí. To bude báječné!

„Ted’!“ šeptla Pipi.

Spolkli je.

„Strčprstkrcká pililulko, nechci vyrůst, čárymáryfulko,“ řekli všichni tři najednou.

A bylo to. Pipi rozsvítila.

„To je nádhera,“ řekla. „Ted’ nevyrostem a nikdy nebudeme mít kuří oka ani žádné jiné trápení. Měla jsem sice ty pilulky dlouho ve skříni, takže není stoprocentně jisté, že z nich ta síla nevyprchala, ale rozhodně máme naději!“

Najednou si Anika na něco vzpomněla.

„Pipi,“ řekla zděšeně, „vždyť jsi říkala, že budeš námořním lupičem, až budeš velká!“

„Námořním lupičem můžu být stejně,“ řekla Pipi. „Může ze mě být takový úplně malý, vzteklý námořní lupič a budu kolem sebe šířit smrt a hrůzu zrovna tak jako velký.“

Chvilku se zamyslela.

„Představte si,“ řekla, „že tu třeba za spoustu let půjde kolem nějaká teta a uvidí nás, jak běháme po zahradě a hrajeme si. A třeba se tě, Tomy, zeptá: ‚Jak jsi starý, chlapečku?‘ A ty řekneš: ‚Jestli se nepletu, tak je mi třiapadesát.“

Tomy se spokojeně zasmál.

„Ta si řekne: Krindapána, ten je mrňavý!“

„To určitě,“ přisvědčila Pipi. „A ty jí na to budeš moct říct, že jsi byl větší, když jsi byl menší.“

V tu chvíli si Tomy a Anika vzpomněli, že jim maminka říkala, aby u Pipi nezůstali moc dlouho.

„Už musíme domů,“ řekl Tomy.

„Ale zítra zase přijdeme,“ ujišťovala Anika.

„Dobře,“ souhlasila Pipi. „V osm ráno začneme stavět sněhový dům.“

Vyprovodila je až k vrátkům. Když se vracela zpátky do vily Vilekuly, běžela, až jí zrzavé copy poletovaly kolem hlavy.

„Kdybych nevěděl, že to jsou strčprstkrcké pililulky,“ řekl Tomy o něco později, když si čistil zuby, „tak bych na to vzal jed, že to je obyčejný hrách.“

Anika stála v růžovém pyžamu u okna dětského pokoje a dívala se ven na vilu Vilekulu.

„Koukej, já vidím Pipi,“ zavolala vesele.

Tomy přiběhl k oknu. Opravdu! Teď v zimě, když stromy byly bez listí, bylo odtud vidět rovnou k Pipi do kuchyně.

Pipi seděla u kuchyňského stolu a opírala si hlavu o ruce. Dívala se zasněnými očima upřeně před sebe a pozorovala plápolající plamínek svíčky stojící na stole.

„Je tam... je tam tak sama,“ řekla Anika a trochu se jí zachvěl hlas. „Kdyby tak už bylo ráno, abychom mohli jít k ní.“

Stáli tiše u okna a hleděli do zimního večera. Nad střechou vily Vilekuly svítily hvězdy. Ve vile byla Pipi. Bude tam vždycky. To bylo krásné pomyšlení. Uplynou léta, ale Pipi, Tomy a Anika nebudou nikdy dospělí. Pokud ovšem ze strčprstkrckých pilulek nevyprchala všechna síla. Přijdou další jara, další léta, další podzimy a další zimy, ale hrám nebude nikdy konec. Zítra si postaví dům ze sněhu a na střeše vily Vilekuly si udělají sjezdovku. Na jaře budou lézt v dutém kmeni dubu, ve kterém poroste limonáda, budou si hrát na píditele a jezdit na Pipině koni, sedávat v truhlíku na dříví a povídat si. Čas od času si třeba zase vyjedou na ostrov Kurekuredutů navštívit Moma a Moanu a ostatní kurekuredutské děti, ale do vily Vilekuly se budou vždycky vracet. A nejlepší ze všeho je, že ve vile Vilekule vždycky bude Pipi a že tam navždycky zůstane.

„Kdyby se sem podívala, tak bychom jí zamávali,“ řekl Tomy.

Ale Pipi se dívala zasněnými očima upřeně před sebe.

Pak zhasla svíčku.

OBSAH

I PIPI DLOUHÁ PUNČOCHA

Pipi se nastěhuje do vily Vilekuly 3
Pipi je pídítel a popere se
Pipi si hraje se strážníky na babu
Pipi jde do školy
Pipi vysedává na brance a leze po stromě
Pipi uspořádá výlet
Pipi jde do cirkusu
U Pipi jsou zloději
Pipi v kávové společnosti
Pipi zachránkyně životů
Pipi slaví narozeniny

II PIPI DLOUHÁ PUNČOCHA SE NALODÍ

Pipi nakupuje 64
Pipi napíše dopis a jde do školy – ale jenom na chvíli
Pipi na školním výletě
Pipi na jarmarku
Pipi trosečník
Pipi má návštěvu
Pipi pořádá hostinu na rozloučenou
Pipi se nalodí

III PIPI DLOUHÁ PUNČOCHA V TICHOMOŘÍ

Pipi bydlí dál ve vile Vilekule 124
Pipi rozptýlí tetu Lauru
Pipi najde spunka
Pipi řídí kvíz
Pipi dostane dopis
Pipi se nalodí
Pipi se vylodí
Pipi přivede žraloka k rozumu
Pipi přivede k rozumu Jima a Bucka
Pipi má Jima a Bucka až po krk
Pipi opouští ostrov Kurekuredutů
Pipi Dlouhá punčocha nechce být velká

KNIŽNICE NOSITELŮ CENY HANSE CHRISTIANA ANDERSENA
ASTRID LINDGRENOVÁ

PIPI DLOUHÁ PUNČOCHA

Ze švédských originálů *Pippi Langstrump*,
Pippi langstrump gar ombord, *Pippi langstrump i soderhavet*,
vydaných nakladatelstvím Raben & Sjögren ve Stockholmu
roku 1968,

přeložila Jana Fürstová

Ilustrovala a graficky upravila Olga Pavalová

Vydal jako svou 6640. publikaci Albatros,
nakladatelství pro děti a mládež, v Praze roku 1985

Odpovědná redaktorka Dagmar Sekorová

Výtvarný redaktor Zdeněk Kudělka

Technická redaktorka Jitka Pavlíková

Ze sazby písma Tempora vytiskla Severografia, n. p.,
závod 3, Ústí nad Labem

143 AA (text 10,31, ilustrace 3,93), 14,32 VA

Náklad 153 000 výtisků.

Druhé vydání

13-714-85 14/45

Vázaný výtisk 32 Kčs

Pro čtenáře od 6 let

EDICE JISKŘIČKY